JENNY RANGER

Ferma

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS

Capitolul 1

Rennie făcu un pas înapoi pentru a admira rafturile de cărți așezate de o parte și de cealaltă a șemineului făcut din cărămidă falsă.

– Vin foarte bine, exclamă ea plină de entuziasm. De-abia aștept să le aranjez pe toate așa cum vreau și să cumpăr vreo două obiecte de olărit pe care să le pun deasupra rafturilor. Pe de altă parte, poate că ar fi mai bine să așteptăm până după terminarea recoltei. Obiectele de genul acesta sunt unicate și, în consecință, destul de scumpe, concluzionă ea, cu o ușoară neliniște în glas. Oricum, ai făcut treabă bună. Îmi place foarte mult simetria pe care ai reușit s-o dai rafturilor.

Tatăl ei zâmbi la auzul vorbelor sale.

– E o muncă făcută din dragoste. Ideea ți-a aparținut, iar eu m-am conformat cu plăcere.

Trebuie să-ți mărturisesc că prefer mai degrabă să fac pe tâmplarul decât să alerg pe câmpuri pe vreun cal. Evident, echitația este pentru o persoană de vârsta ta foarte potrivită, însă nu și pentru mine. Mie îmi place să fac lucrurile pe îndelete.

Cu zâmbetul pe buze, Adrian Gaynor trase din pipă și se îndreptă spre magazie pentru a-și duce sculele. Chiar dacă știa că mișcarea în aer liber e foarte importantă și benefică, prefera totuși să se ocupe cu studiul literaturii sud-africane.

Rennie îl privi cu afecțiune. Adrian nu era tipul de om care să facă pe proprietarul de plantație, însă ea spera ca, în pofida lipsei de capital și de experiență, să obțină măcar acum o recoltă bogată. Tatăl ei merita asta, iar dacă lucrul acesta se va întâmpla, putea să cumpere toate cărțile pe care și le dorea. Pentru ea nu voia decât ceva de îmbrăcat. Și nu pentru că ar fi avut mare nevoie de așa ceva într-o asemenea zonă subtropicală, ci pur și simplu pentru că i-ar fi dat o stare de bine.

În dimineața aceea, Rennie își acordă privilegiul de a se gândi la ce-ar fi fost dacă... Ce-ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat ceeea ce se petrecuse în urmă cu un an și jumătate. Pe vremea aceea, tatăl ei era bibliotecar într-una din suburbiile Londrei, iar ea îl ajuta în munca lui. Într-una din acele zile, targedia îi lovi din plin. Mama ei se stinse, iar pentru o lungă perioadă de timp nici unul nu mai simți că trăiește.

Apoi, într-o bună zi, Adrian i se adresă :

– Cred că nu există decât o soluție pentru a ieși din această situație: să vindem totul și să plecăm în străinătate. Ce-ai zice de Africa de Sud? Cred că e mult loc acolo. Ne cumpărăm o fermă și încercăm să prindem rădăcini.

Pe vremea aceea, lui Rennie nu-i venise în minte cât de absurdă era situația în care se puneau. Doi oameni care trăiseră până atunci numai printre cărți să plece în savană era o hotărâre cel puțin hazardată. Mulți oameni care se săturaseră de munca la birou căutau

ocupații mai neobișnuite peste mări și țări, iar Adrian, care nu împlinise încă cincizeci de ani, avea numeroase perspective în fața lui. Oricum, orice altceva era mai bun decât să se complacă în starea în care se aflau.

Vândură și ajunseră la Durban. Cumpărară printr-un intermediar o bucată de pământ la vreo șapte sute de mile depărtare. Acesta le spusese că pământul era foarte bun și, mai ales, că era mărginit de un afluent, așa încât nu vor duce lipsă de apă, ceea ce era un imens avantaj.

Înarmați cu diverse broșuri despre creșterea porumbului, se îndreptară spre nord unde înălțară o casă din cărămizi de lut. Acoperișul era din tablă, iar dușumelele din lemn. Instalară niște conducte și o moară de apă. Casa o decorară pe dinăuntru cu trestie indiană.

Lucrurile le mergeau bine, dar Rennie se tot întreba dacă n-ar fi fost mai bine să planteze bumbac sau soia, decât porumb. Acesta putea fi oricând atacat de insecte dăunătoare, cu atât mai mult cu cât acestea se răspândeau foarte repede.

Pentru sezonul acela, araseră și afumaseră solul, plătiseră mult pentru a cumpăra semințe de cea mai bună calitate și angajaseră un african care să se ocupe de supravegherea operațiunilor de pe plantație.

Rennie se dădu jos din mașină, una destul de dubioasă, cumpărată din Durban și o luă pe jos de-a lungul podului care se înălța peste apă. De cealaltă parte a râului, copacii erau mai numeroși, iar aerul mai ușor, mai respirabil, chiar dacă în perioada aceea a zilei soarele te lovea în moalele capului.

Lăsându-se pradă unui impuls de moment, Rennie se hotărî să se întoarcă acasă tot mergând pe firul apei. Încetini când văzu nu foarte departe animație. Niște oameni rupeau ferigile și frunzele de viță-de-vie de printre copaci, după care le aruncau într-un camion.

O, Doamne, ce păcat ! își spuse Rennie în sinea ei. Îi plăcuse întotdeauna aspectul de junglă al acelui loc. Arborii de cauciuc îți dădeau un sentiment al fabulosului. Obișnuia să vină cu Adrian aici pentru câte un picnic.

Aflase în urmă cu trei luni că pământul fusese vândut. Într-o duminică, trecuse cu Adrian prin împrejurimi, în drum spre poalele munților. Avură astfel ocazia să vadă casa vecinului lor, casă construită în stil modern.

O vegetație luxuriantă dădea clădirii un aspect de basm. Erau acolo plante tropicale agățătoare și arbuști.

După toate aparențele, noul proprietar nu pierdea vremea. Operația de curățire se extinsese până la râu și nu dădea semne că se va opri aici.

Rennie o luă încet pe potecă prin iarba deasă și păși pe o porțiune alunecoasă, datorată unui buștean ros și căzut la pământ. În fața ei se întindea un râu, îngust în acel punct, dar lărgindu-se mai la vale. Ramuri de copaci erau presărate pe ici pe colo de-a lungul apei.

– Trage ! auzi o voce în spatele ei.

Rennie întoarse imediat capul. O, Doamne ! Ce bărbat înalt și ce umeri lați ! Alături de un african, acesta trăgea de o sfoară prinsă în jurul unui copac sortit pieirii.

Avea un ten măsliniu, iar bărbia era despicată în două. Rennie se gândi că ochii săi nu puteau fi decât albaștri și luminoși. Poate că

indiferența care era întipărită pe chipul lui o făcu să concluzioneze că prefera bărbații cu tenul mai deschis și mai zâmbitori.

– Îmi pare bine de cunoștință ! strigă el de pe cealaltă parte a apei, pe un ton care contrasta cu felul în care se comporta. Sunt noul tău vecin, Kent Bradfield, silvicultor.

– Iar eu sunt Rennie Gaynor, zise ea, cu un zâmbet în colțul gurii. O să-mi fie dor de copacii aceștia.

– Tăiem numai câțiva dintre ei, pentru ca cei viguroși să se dezvolte în voie. Dacă ai nevoie de copaci pentru a-i planta împrejur, spune-mi. Am o mulțime și te pot ajuta.

Oare era numai o sugestie venită din partea unui vecin cumsecade, sau sesizase faptul că Mayenga nu prea avea hotar? Aproape că-i venea să-și ceară scuze pentru această situație de fapt, dar se opri.

– Ceea ce văd pe aici mi se pare sălbatic. Am să plantez copaci la hotar când...

Era gata să spună : " Când o să ne permitem ", dar cu voce tare rosti :

– Când o să găsesc exact sortimentul pe care mi-l doresc.

Supraveghindu-i în continuare pe oamenii care lucrau, o întrebă:

– Și ce anume îți dorești?

– Arbuști cu frunze necăzătoare. Copaci mari, cum ar fi eucalipții și pinii. Pe ici-colo și câte un curmal pentru a mai îmblânzi peisajul.

– Eucalipții absorb umezeala din pământ. N-ar trebui niciodată să fie plantați la o fermă. Iar palmierii trebuie îngrijiți cu multă grijă cât timp sunt tineri.

Le prieste mai degrabă plantarea într-o grădină.

Tonul nepăsător pe care-i vorbea bărbatul nu-i plăcu deloc lui Rennie. Tare și-ar mai fi dorit să spună ceva care să-l facă să zâmbească sau să se încrunte. Dar oare de ce-și dorea să-l supere pe un om pe care nu-l cunoștea decât de cinci minute? Cum rămânea cu felul ei obișnuit de a se comporta când făcea cunoștință cu cineva ?

– Casa e terminată ? întrebă ea pe un ton politicos.

– Terminată și mobilată, încuviință el pe un ton absent. Are fața spre nord.

Adevărul spuselor sale o izbi. Iată că nu avu nevoie de foarte mult timp pentru a afla că își plasase casa în direcția greșită. Când se hotărâseră cum anume s-o poziționeze, se lăsaseră ghidați de unduirile cedrilor și ale baobabilor pe care le puteau vedea de pe verandă și prin ușa de sticlă. Trăseseră concluzia că ar fi fost un gest prostesc să lași atâta frumusețe în spatele casei. Din acest motiv își așezară casa cu fața spre sud, departe de soare. Consecința era faptul că în bucătărie și în dormitoare mureai de cald, iar în camerele din față era foarte frig.

Rennie prefera, asemenea majorității oamenilor care au crescut în locuri însorite, căldura verandei din spate încăperilor răcoroase din față.

Rennie știa că se află în dezavantaj, dar nu voia s-o recunoască. Se pregătea să se retragă, când interlocutorul ei spuse pe un ton repezit:

– Apropo, canalele de irigație trebuie să fie lărgite, iar bumbacul pe care l-ai plantat o să plutească prin aer după ploaie. Ce te-a făcut să optezi pentru bumbac ?

– De ce să nu fi ales asta ? îi replică ea imediat. Face fiecare ce vrea pe pământul lui.

– Așa e, dar cultivarea bumbacului în scopuri comerciale le dă bătăi de cap până și experților în Africa de Sud. Femeile nu prea se pricep la munca pe o plantație. Ar trebui să se limiteze la munca la o fermă, adică la creșterea cornutelor și a păsărilor domestice.

Rennie se dădu jos cu atenție și cu demnitate de pe butucul pe care se afla. În ochii săi apăruse o sclipire de mânie, iar fața i se împurpură. I se puse un nod în gât.

– N-am venit aici să facem avere. Până la urmă, înveți ceva și din greșeli, nu?

– Așa e. Dar nu ți se pare mai înțelept să înveți ceva din greșelile altora, în loc de a le repeta tu însăți? Există anumite reguli care trebuie respectate la o fermă.

Oricum, spuse el dând ușor capul pe spate, nu e treaba mea să mă amestec în felul în care îți conduci ferma. Dacă ai decis să-ți arunci banii pe recolte pierdute, n-ai decât s-o faci. Gata, ai și plecat? spuse el pe un ton surprins, dar ironic. Păi, la revedere !

Rennie puse cheia în contact, dar mașina porni cu foarte mare greutate. Fu nevoită să aștepte câteva momente până ce aceasta o luă din loc.

Când ajunse acasă, furia i se mai potoli, dar se simțea rănită în mândria ei.

Ce bărbat nesuferit ! Făcea parte din categoria celor care-i considerau pe bărbați niște zei, iar pe femei totalmente lipsite de importanță.

Din fericire, erau despărțiți de un râu. Fără a mai pune la socoteală faptul că aroganța lui nu i-ar îngădui niciodată să încerce să se împrietenească.

Rennie avu nevoie de o săptămână pentru a se apropia din nou de râu. Era călare și încerca să stea cât mai departe de hotarul vecinului său. Vedea cum de cealaltă parte a râului se lucra. Oamenii curățau de zor arborii, dar Kent nu era acolo.

George, băiatul de casă al familiei Gaynor, îi spusese că nu era un crescător de animale. Lui Rennie nu prea-i păsa ce anume face atâta vreme cât stătea departe de Mayenga.

***

Rennie nu prea avea timp să viseze. Întotdeauna apărea câte cineva care să aibă nevoie de ceva. De îndată ce-și va permite, îl va angaja permanent pe Jan Fourie, șeful de echipă. Va lucra, cu siguranță, mai bine și mai eficient, dacă va ști că are postul asigurat.

Într-una din seri, dădu nas în nas cu el. Lui Rennie începu să-i bată inima cu putere, deoarece știa că acesta n-o căuta decât atunci când apărea o problemă.

– Bună seara, Jan, zise ea zâmbind. Ți-a adus George ceva de băut?

Înainte de a-i răspunde, acesta se uită câteva clipe la pipa pe care o ținea în colțul gurii, apoi, cu un gest studiat, o goli în scrumiera care se afla pe masă.

– Nu prea beau, domnișoară Rennie, spuse el pe un ton ușor moralizator.

Vocea acestuia o mai liniști. Învățase să se stăpânească în fața unei înfrângeri iminente.

– Nu prea o să-ți placă ce-o să-ți spun. Vreau să plec de la fermă.

– O ! Îmi pare rău, Jan. Presupun că din cauza banilor. Ți-ai schimba părerea dacă ți-aș propune un loc de muncă și un bonus când o să culegem recolta ?

Bărbatul nu-și schimbă trăsăturile feței.

– Din câte am putut să-mi dau seama, recolta de anul ăsta va fi foarte slabă, iar pe mine nu mă interesează neapărat să primesc o bonificație, ci să am un loc de muncă sigur. Aici, s-ar putea să am de lucru într-un sezon, iar în altul nu. Am trei copii și n-am cu ce să-i întrețin dacă nu am un salariu. Înțelegi, nu-i așa?

– Cum nu se poate mai bine.

După o scurtă pauză, continuă cu o anume disperare în glas :

– Avem și câțiva acri virgini în extremitatea superioară a plantației. Dacă va fi și tatăl meu de acord, ți-ar plăcea să-l cultivi singur, iar profitul să-l consideri ca o plată suplimentară? Ai putea să folosești tractorul nostru. Ce zici?

Bărbatul clătină din cap.

– Aveți nevoie de pământul acela pentru propriile nevoi.

– Poate că am fost, într-adevăr, prea optimiști cu privire la recoltă, dar trebuie să recunoști că majoritatea câmpurilor arată bine. E posibil să scoatem și ceva bumbac de pe plantație, adăugă ea pe un ton neconvingător.

– Mă îndoiesc, veni replica promptă a acestuia. Cine cultivă bumbac, se expune întotdeauna unui risc foarte mare. Veți avea, cu siguranță, probleme. Așa crede și domnul Bradfield.

Domnul Bradfield! Așadar, așa îl chema pe bărbatul acela înalt și brunet.

– Când a spus asta?

– Chiar azi de dimineață. I-am trimis pe băieți să taie niște bambus, iar el îi supraveghea pe oamenii lui. Știi, înalță niște adăposturi din stuc și cărămidă.

Rennie detectă în tonul vocii acestuia o comparație cu ceea ce făcuse ea, iar aceasta nu era în favoarea ei.

– Am stat de vorbă, continuă el. Mi-a spus că bântuie din nou ciuma roșie și că ar fi bine să dobori aracii, dacă nu vrei să ți se infesteze bumbacul.

– Dacă o să avem nevoie de ajutorul domnului Bradfield, o să i-l cerem, spuse ea pe un ton rece. Bine, Jan. Dacă ești hotărât să ne părăsești...

Când se întoarse în bucătărie, furia o făcu să amestece cu multă putere sosul pe care-l prepara pentru budincă.

Era foarte trist că Jan Fourie, care se pricepea de minune la treburile fermei, plecase tocmai pentru că nu văzuse nici un viitor la Mayenga. Tot așa de trist era și faptul că vecinul lor își dăduse seama imediat de lipsa lor de fonduri și de nepriceperea lor. Ce mult și-ar fi dorit să-i arate că se înșală. Era sigură că există o substanță pe care s-o poată împrăștia pentru a alunga ciuma roșie. În mod cert, Adrian avea cunoștință de așa ceva. Împreună cu el îi va arăta lui Kent Bradfield că până și niște novici ca ei... au uneori bun-simț.

Nesuferitul !

***

În după-amiaza zilei următoare, o furtună puternică se abătu asupra regiunii. Tunete și fulgere însoțeau ploaia care se revărsa în șuvoaie. Rennie și Adrian priviră ore întregi de la fereastra din sufragerie cum ploua. Când, în sfârșit, se risipiră norii și soarele își făcu apariția, era prea târziu pentru a mai ieși să facă o plimbare prin iarba jilavă.

Însă peste câteva zile, când ieși călare pe Paddy, fu uimită de cât de mari crescură buruienile pe câmp, prin porumb. Își aminti că în broșurile pe care le cumpărase, citise că acestea trebuie distruse cât mai repede cu putință. Cum Jan Fourie plecase, numai ea rămăsese pentru a grăpa. Atâta vreme cât tatăl ei nu afla nimic de toate astea, n-o deranja câtuși de puțin să îndeplinească această operațiune.

Veselă și plină de zel, se duse și se schimbă. Își puse o pereche de pantaloni largi, un tricou, iar pe cap o pălărie de paie care s-o apere de arșiță și se întoarse pe câmp în galop. Peste un sfert de oră se afla pe tractor. Cei șase băieți aveau drept sarcină să stea în urma tractorului și să cosească buruienile de pe câmp.

Nici o adiere de vânt. Soarele îi ardea pielea. Era udă leoarcă din pricina transpirației. O bună bucată de timp avu mult spor la lucru. Îi spuse băiatului care se afla pe urmele ei să fie atent la ceea ce face. Apoi, începu să-i dea explicații cu privire la culturile plantate. Acestea nu erau viguroase și puteau fi cu ușurință smulse. Trebuia plivite cu multă atenție.

La amiază, soarele deveni și mai dogoritor. Rennie se așeză la umbra unui copac pentru a-și mânca sandvișul și a-și bea cafeaua. Din când în când, era nevoită să-și închidă ochii pentru a se proteja de lumina orbitoare a soarelui. Tâmplele îi zvâcneau, iar tricoul i se lipise

de piele. Mâinile îi tremurau de atâta șofat. Pielea i se irită. Își dădu seama că acesta nu era genul de muncă pe care să-l facă o femeie albă.

La unu și jumătate, o luă de la capăt, dar toată energia și viteza se risipiseră. Băiatul care o însoțea se așeză la volanul tractorului, iar ea nu făcu deât să-i dea unele indicații. La ora patru, se opriră pentru a servi ceaiul. După aceea, nu mai conduse decât o oră, iar când se dădu din nou jos de pe tractor, era atât de obosită, încât de-abia mai reușea să se miște. Dar era mulțumită de ceea ce făcuse în ziua aceea.

Reuși nici ea nu știa prea bine cum să încalece pe Paddy și să o mâne spre fermă. În clipele acelea, nu-și dorea decât să facă o baie și să se așeze pe o canapea într-o încăpere întunecoasă. Cu o asemenea stare de spirit, aproape că se lăsă dusă de cal până acasă.

În fața verandei, era parcată o mașină. O mașină prea luxoasă pentru a aparține cuiva din vecinătate. Cineva se rătăcise, iar Adrian îl invitase înăuntru, se gândi Rennie.

Apoi, îl văzu pe tatăl ei discutând cu proprietarul mașinii. Strânse cu putere frâiele. În clipa aceea, cei doi bărbați o văzură și se îndreptară spre ea.

– Rennie! exclamă tatăl ei. Începusem să-mi fac griji pentru tine. Ai lipsit atât de mult timp. Domnul Bradfield mi-a spus că v-ați cunoscut deja.

Rennie dădu ușor din cap în semn de salut.

– Bună seara. Ce frumos din partea dumitale că ai trecut pe aici.

– S-a nimerit să fiu la librărie în această după-amiază, tocmai când au sosit niște cărți pentru tatăl tău. I-am spus librarului că am să duc eu cărțile, dacă tot e în drumul meu.

– Nici nu știi cât mă bucură asta, se grăbi să spună Adrian.

Cum trebuia să se dea jos din șa, Rennie nu avu încotro și acceptă mâna întinsă de Kent. Îndreptându-se spre intrare, văzu două pahare goale și o sticlă de whisky desfăcută pe pervazul de la verandă.

Mascându-și îngrijorarea cu un zâmbet convențional, îi spuse lui Kent :

– Așadar, plecai.

– Da, așa e.

Iar lui Adrian îi spuse :

– Am să-ți trimit puieții ăia și pe cineva care să-i planteze.

Rennie se întoarse și-i privi pe amândoi.

– Ce puieți ?

– De stejar, spuse Adrian.

– N-avem nevoie de stejari africani. Fără a mai pune la socoteală faptul că iarna își pierd frunzele.

– Sunt buni pentru lemne, spuse Kent pe un ton potolit. Pot fi plantați în orice tip de sol, fără să aducă daune recoltei. Sunt, oricum, mult mai buni decât eucalipții.

– Nu suntem în sezonul în care se plantează puieți de copaci, insistă ea, așteptându-se să fie susținută de tatăl ei.

Dar acesta se dusese deja înăuntru pentru a vedea ce cărți primise.

– Puieții aceștia se plantează foarte ușor și prind foarte repede rădăcini. Oamenii mei n-au dat niciodată greș.

Apoi, ca și cum ar fi observat că buzele îi tremură ușor și că are gâtul uscat, o privi cu niște ochi scânteietori și spuse:

– De obicei, își petreci întreaga zi pe câmp?

– Numai când e nevoie.

– Nu-i așa că Fourie a plecat ? Ce-ai să faci în această privință?

– Până la urmă, am să angajez altul.

– Până la urmă? Iar între timp, duci o bătălie dinainte pierdută. Ai niște oameni leneși, iar câmpurile sunt năpădite de buruieni. Ce perspectivă frumoasă pentru o fată de douăzeci de ani. Tatăl tău coboară vreodată din sferele înalte ale literaturii pentru a vedea cum stau lucrurile pe câmp ?

În ziua aceea, Rennie suportase foarte multe, iar întrebarea ironică a bărbatului din fața ei o lovi mai mult decât era cazul. Poate pentru că remarca lui avea un sâmbure de adevăr. Adrian nu se ferise de munca la fermă, dar nici nu dăduse dovadă de prea mult zel. Dar asta nu era treaba lui Kent Bradfield, iar ea dorea să-l facă să înțeleagă.

Cum stătea în partea lui dreaptă, i se păru că vede pe chipul lui urmele unei cicatrice făcută aproape invizibile de o intervenție chirurgicală.

Brusc, de parcă ar fi simțit că i-o studiază cu atenție, bărbatul își întoarse privirea spre ea.

Rennie îi evită privirea și se grăbi să spună:

– Nu-i nevoie să fii sarcastic pe seama tatălui meu. Suntem mult prea fericiți aici pentru a deveni obiectul milei tale. Chiar dacă la sfârșitul sezonului vom ieși în pierdere, măcar ne vom fi simțit bine.

– Numai o femeie poate să vadă milă în faptul că un vecin este săritor. Prea bine! Oferta cu puieții rămâne în picioare, asta dacă-i mai vrei. Îți pot împrumuta și un om, dacă vrei să scoți rădăcinile. Îmi pare rău că nu-ți pot recomanda un pădurar. Cu mare greutate găsești un bărbat care să suporte capriciile unei femei. Dar, dacă sfaturile mele ți se par imposibil de luat în seamă, am să-l trimit pe intendentul meu pentru câteva zile. La revedere !

Spunând acestea, demară în forță. Rennie se duse înăuntru, își dădu haina jos de pe ea și se prăbuși pe un fotoliu. Kent Bradfield era prea mult pentru ea.

Arăta prea bine, era prea poruncitor, de o generozitate regească și nu-și ascundea disprețul pentru femei. Și, mai ales, era periculos de seducător.

N-are decât să stea pe proprietatea lui. Ea și Adrian n-aveau nevoie de asistența lui.

Primăvara se transformă aproape peste noapte într-o vară caldă. Apusurile de soare se sfârșeau întotdeauna într-un strălucitor violaceu. În tăcerea serii, cântecul greierilor era plin de rezonanță.

Cu un an în urmă, Crăciunul trecuse pe lângă ei aproape neobservat. Nu se aflau decât de câteva săptămâni la Mayenga, dar priveliștile noi și experiențele prin care trecuseră îi făcuseră să perceapă altfel lucrurile. Nu mai sărbătoriră această zi în modul tradițional. Rennie prepară o pasăre de curte și făcu o excelentă budincă de prune, dar aceste feluri de mâncare își pierdură mare parte din semnificație, întrucât erau servite pe o verandă în jurul căreia roiau păsări.

Pe la mijlocul lui decembrie, Rennie făcu niște umplutură de fructe, o prăjitură de fructe și niște budincă. De asemenea, ascunse în camera ei un volum de eseuri pe care-l cumpărase pentru Adrian, o carte subțire și care avea coperțile din piele de antilopă, iar numele autorului era încrustat cu litere aurite.

Luase această carte de la domnul Morgan, librarul. Acesta se împrietenise la cataramă cu tatăl ei. Tot el fusese cel care-i spusese ce fel de carte să-i cumpere.

Reuși să afle și câteva amănunte despre Kent Bradfield.

– Acum că a devenit proprietar peste Elands Ridge, e vecin cu tine, spuse el ridicând din sprâncene. Îl cunosc pe Kent de vreo cincisprezece ani. Cred că are vreo treizeci și doi de ani. Tatăl lui a fost avocat aici în Gravenburg și toată lumea credea că va urma și el aceeași carieră. Părea a avea toate datele pentru a exercita cu succes o asemenea meserie.

– Își spune silvicultor, zise Rennie pe un ton neîncrezător.

– Chiar e. A studiat copacii ani buni și a petrecut mult timp prin pădurile din Africa de vest numai din plăcere.

Domnul Morgan deschise cartea care se afla pe tejghea.

– Dacă e să-i dăm crezare, nu facem nimic așa cum se cuvine, se grăbi să spună Rennie, și n-o să obținem nici un rezultat numai pentru că se întâmplă ca eu să fiu femeie.

Zâmbind, domnul Morgan clătină din cap.

– Așteaptă să-l cunoști mai bine și-ți va plăcea. Când vrea, poate fi de-a dreptul fermecător. Chiar și cu o femeie. Singura lui problemă e că e mult prea masculin. Ar fi trebuit să fie căsătorit până acum.

În sinea ei, Rennie se întrebă dacă nu cumva tocmai din această pricină era celibatar. Un bărbat atât de sigur pe el și atât de ascuns ar pune probleme oricărei femei. Fără a mai pune la socoteală faptul că iubea mai presus de orice copacii.

În săptămâna următoare, cu șase zile înainte de Crăciun, Rennie primi o scrisoare care o dădu complet peste cap. O citi de mai multe ori, în lumina orbitoare a soarelui. Își aminti de vremea petrecută la Castledene, în Surrey, și de clipa în care încerca s-o liniștească pe Jacqueline Caton că nu trebuie să plângă. Chiar dacă pleca atât de

repede din acea școală, Rennie o asigură că vor rămâne prietene pentru totdeauna. Jackie plângea cu sughițuri.

" Draga, dulcea mea Rennie ! Ce-am să mă fac eu fără tine ! Viața mi se va părea searbădă fără Ren a mea. Am să mor, știu că așa va fi, fără Rennie care să-mi alunge tristețea."

Între șaptesprezece și nouăsprezece ani, Rennie și Jacqueline Caton nu s-au întâlnit decât foarte rar. De fiecare dată, Jackie părea că făcea pasiune pentru fiecare bărbat pe care tocmai îl cunoscuse. Bunicii la care își petrecuse cam o treime din timp aveau idei foarte clare cu privire la felul în care trebuia crescută o fată. Poate tocmai de aceea, fiecare dintre " relațiile " ei n-avea nimic serios, ci o ajutau numai să scape din monotonia unei existențe ale cărei jaloane fuseseră puse de alții. Într-adevăr, bunicii ei vedeau pericole peste tot, chiar și în gesturile cele mai firești pe care un băiat le făcea la adresa unei fete.

Nu mai apucaseră să se întâlnească înainte de plecarea lui Rennie din Anglia. În schimb, își scriseseră cu regularitate.

Acum, Jackie îi scrisese pentru a o întreba dacă poate petrece cu mama ei câteva zile la ei, de Crăciun. I se părea incredibil pentru a fi adevărat.

Se duse repede în casă, își lăsă cizmele la intrare și flutură scrisoarea prin fața lui Adrian.

– E de la Jackie. Citește-o !

– Nu pot, draga mea. N-am ochelarii la mine. Ce spune ?

– Vrea să vină la noi de Crăciun. Mai exact, în Ajunul Crăciunului. Cu mama ei, evident. Jackie, la Mayenga ? Îți vine să crezi ?

După câteva momente de surpriză, bărbatul râse îngăduitor.

– Te bucură, nu-i așa ? De când te știu, ești topită după Jackie. Extremele se atrag, nu ? Era cam copilăroasă, dar toată lumea o plăcea.

– Evident că vreau să vină, dar oare cum o să ne descurcăm?

– Asta e, într-adevăr, o problemă, deoarece nu dispunem decât de două dormitoare și nici unul nu e încăpător. Cred că doamna Caton ar trebui să stea într-al meu. Al tău e mai mare.

– Da, dar nu vreau să...

– Ba da. Eu am să dorm pe pridvor. Cred că e cea mai bună soluție.

– Totuși, n-aș vrea să te dau afară din cameră. Cred că ele se așteaptă la ceva foarte luxos. Sunt obișnuite să trăiască pe picior mare.

– La noi vor sta numai câteva zile. O să le facem față. Dincolo de asta, vizita lor îți face și ție bine. Îți mai amintești de vremea în care obișnuiați să vorbiți toată noaptea când vă întâlneați, iar eu eram nevoit să vin să bat în ușă și să vă spun că restul putea aștepta până a doua zi?

– Da, îmi amintesc. Jackie chicotea întotdeauna și continua să vorbească pe șoptite. Totuși, ultima dată când a venit, am observat o schimbare în comportamentul ei. Era mai temătoare. Nu ți se pare ciudat că vine aici de Crăciun ?

– Scrisoarea a fost trimisă din Londra ?

– Din Kensington.

– Nu spune de ce a plecat de la bunici într-o asemenea perioadă a anului ?

– Din câte am înțeles, tatăl ei urma să aibă o întâlnire la New York. Au plecat împreună la Johannesburg.

Totuși, pe neașteptate, tatăl s-a dus direct cu avionul la New York.

– S-au despărțit în Ajunul Crăciunului ? Ciudat! Sau poate că suntem noi de modă veche. Mă bucur, oricum pentru tine, Rennie. Jackie te va face să te simți mai bine. Poate reușim s-o convingem să stea puțin mai mult.

Rennie se grăbi să-i scrie o telegramă prin care să-i confirme că poate să vină. După aceea, se duse în oraș pentru a face cumpărături. Nu reușea să-și scoată din minte vremea pe care urma s-o petreacă alături de prietena ei. Nu se știe cum, dar Jackie reușea să transforme și cel mai nesemnificativ incident într-unul strălucitor. De fiecare dată când era prin preajmă, se întâmplau fel de fel de lucruri.

Capitolul 2

Avionul lui Jackie urma să sosească în zori. Micul dejun îl vor lua la aeroport, după care vor lua trenul de opt spre Gravenburg unde vor ajunge la șase seara.

Trenul sosi cu întârziere, dar în așteptare nu se plictisiră. Se uitară cu atenție la mulțimea de oameni care se întorceau de la lucru. Uneori, aceștia erau nevoiți să aștepte ore întregi pentru a parcurge cu trenul câteva mile.

Singura asemănare cu gările europene era sala de așteptare. În rest, totul era diferit. Palmieri străjuiau clădirea, iar spațiile verzi în care florile erau la loc de cinste dădeau un farmec aparte locului. Gravenburg era un oraș mic, dar frumos.

– Rennie, draga mea ! Ardeam de nerăbdare să te văd. Nu te-ai schimbat deloc.

– În schimb, tu da. Arăți mai bine ca niciodată.

Așa și era. Avea o față zâmbitoare, privirea îi era strălucitoare, părul îl avea revărsat pe spate, iar în jurul gâtului își pusese o eșarfă. Era

îmbrăcată într-un costum din stofă ecoseză, peste care avea o haină din piele de miel. Poate că exuberanța acesteia era accentuată și de locul în care se aflau, precum și de momentul zilei.

– Draga mea Rennie, uite-o și pe mama. Adela, îți mai amintești de Rennie Gaynor, nu-i așa ? La fel de frumoasă, nu ? Condu-ne la tatăl tău, Rennie ! L-am îndrăgit dintotdeauna, deși sunt convinsă că nu era întotdeauna de acord cu ceea ce făceam.

Adela, care nu lăsa nimic din înfățișarea ei la voia întâmplării, îi întinse o mână cu niște degete frumos lăcuite. În pofida machiajului și a stăpânirii de sine de care dădea dovadă în orice împrejurare, buzele sale erau ușor lăsate în jos, în semn de oboseală sau poate de ofilire. Apariția acesteia aduse în aer o mireasmă de chihlimbar. Îi strânse cu putere mâna lui Adrian și întreținu atmosfera de bună dispoziție pe tot parcursul drumului.

Adela se așeză în față, lângă Adrian, iar cele două fete pe bancheta din spate. Nu spuse nimic de praful de pe drum sau despre faptul că drumul era plin de hârtoape. O singură dată zise într-o doară că trebuie să fi parcurs mai bine de douăsprezece mile, ceea ce, pentru ea, era foarte mult.

Jackie o bombarda cu întrebări și făcea tot felul de comentarii.

– Cum poți locui atât de departe de oameni, Rennie ? Am auzit că savana e la fel de periculoasă ca și tropicele. Cineva ne-a spus că ar trebui să înghițim niște chinină pentru a nu ne îmbolnăvi de malarie. Cum, nu faci deja asta ? Dar, gândește-te, Rennie, la ce riscuri te expui ! Cred că aș muri de spaimă numai gândindu-mă că m-am îmbolnăvit de malarie. Iar tu muncești atât de mult la fermă. Mi se pare îngrozitor modul de viață pe care-l duci.

Doar n-o să-mi spui că-ți place să trăiești aici, trudind să lucrezi pământul. Cu bărbații cum stai?

– Care bărbați? o întrebă ea, prefăcându-se că nu înțelege.

Jacqueline ridică mâinile, exasperată.

– Cei disponibili, prostuțo. Cu cei chipeși poți flirta, iar dintre cei serioși îți poți alege un soț.

Apoi, privind-o cu un ochi critic, adăugă:

– În felul tău, ești drăguță, Rennie. Părul negru, bogat, în combinație cu ochii căprui formează o combinație interesantă. Iar o gură ca a ta ar trebui să fie sărutată... adesea. N-ai de ce să roșești, Rennie! Așa ar trebui să se întâmple și nu-mi pasă dacă aude asta și învățatul tău tată.

Cum acesta întoarse ușor capul spre ea, Jackie îi zâmbi și se grăbi să adauge: când privești în felul acesta, domnule Gaynor, nu e greu să-ți dai seama de la cine moștenește Rennie trăsăturile astea frumoase.

Da, Jackie știa cum să intre în sufletul celuilalt. Era incorigibilă și avea un farmec ingenuu.

Când ajunseră în dormitor și după ce se schimbară, Jackie spuse :

– Te întrebi, poate, de ce ne aflăm aici, nu ? Un Crăciun în savană nu e ceva obișnuit pentru mine. Într-adevăr, așa e. Dar, ca să fiu sinceră, ardeam de nerăbdare să te văd. Am convins-o pe Adela să venim aici. Ea și cu tata... nu se mai înțeleg la fel de bine ca altădată. S-a supărat că a acceptat să lucreze în Cape Town. Dacă se stabilește cu el acolo, înseamnă că-și va pierde toți prietenii din Anglia. Lucrul acesta o scoate din sărite.

După ce se strâmbă puțin, adăugă :

– Trebuie să fiu sinceră și să spun că mi se pare un gest cam egoist din partea lui Popsie, dar spune tot timpul că a îmbătrânit și că-și dorește o casă. Poate că, după câteva zile petrecute departe unul de celălalt, vor ajunge la sentimente mai bune.

– Nu te deranjează că îți petreci Crăciunul departe de el ?

– O, nu. N-am fost niciodată genul de familie unită. Prea mult timp și de prea multe ori am stat departe unii de ceilalți. Cred că, la un moment dat, vom da o petrecere, pentru a recompensa momentele de acum. Uite că vine Adela. Să nu-i dai prin nimic de înțeles că ți-am spus toate astea.

Doamna Caton, îmbrăcată într-un halat alb, se îndrepta spre baie, iar Rennie se duse și ea imediat în bucătărie pentru a pregăti cina.

Seara se scurse într-un mod foarte plăcut. Fură cu toții de acord să se retragă în dormitoare la ora unsprezece, dar trecuse cu mult de miezul nopții când își căutau drumul spre pat căscând.

A doua zi dimineața, Adela își luă micul dejun la ea în cameră, iar Jackie de-abia dacă îi făcu un semn ușor cu mâna lui Rennie când aceasta plecă să rezolve unele treburi. Fură nevoiți să aștepte miezul zilei pentru a-și împărți daruri și a-și face urări. Ciocniră un pahar în jurul unui pin decorat pe care Rennie îl pusese într-o găleată plină cu nisip.

– Când eram copil, începu Adela, exista un obicei foarte frumos: aprindeai o lumânare lângă pomul de Crăciun și fiecare dintre noi își punea o dorință.

– Cu voce tare? întrebă fiica ei.

– Nu, în gând. Credeam foarte mult în asta.

– Vi se împlineau dorințele?

– Mai mereu. Dar nici noi nu eram atât de nesăbuiți încât să ne dorim imposibilul.

– Rennie ! exclamă Jackie. Aprinde lumânările.

– Nu ziua. Să așteptăm să se facă seară.

– Dar m-am gândit deja la ce dorință să-mi pun, se lamentă Jackie. O dorință minunată, în care totul ar trebui să se potrivească de minune, dar poate că o să fie mai interesant când vor fi și ceilați prezenți.

Rennie repetă în sinea ei : " Ceilalți ! " Dar păstră tăcerea. Căută cu disperare privirea lui Adrian, pentru a-l preveni. Acesta îi zâmbi înțelegător, iar bătăile inimii sale se mai potoliră. Era de-a dreptul îngrozitor. Așadar, Jackie se aștepta să mai fie și alți invitați. Se gândea, de bună seamă, că la ușa conacului vor bătea hoarde întregi de tineri chipeși care vor cere vâsc sau... altceva.

Adrian spuse, pe un ton potolit :

– Mă tem că n-am aranjat nici o petrecere, Jackie. Ne-am stabilit de prea puțin timp aici pentru a ne face prieteni, dar, după ce servim masa, putem merge în oraș să ascultăm muzică și să dansăm. Cred că se organizează o petrecere în aer liber la Clubul Pinului.

Rennie își spuse resemnată în sinea ei că va mai cheltui alți bani prețioși, iar rochia pe care o avea nu era deloc sigură că se potrivește cu momentul. O avea de trei ani. Oare de ce nu se mulțumea Jackie pentru patru zile cu viața de la țară ?

Pe măsură ce timpul trecea, Rennie începu să aștepte cu nerăbdare seara. Se bucura că va avea din nou ocazia să danseze, fie și numai cu tatăl ei. Acesta nu-și pierduse priceperea de a dansa, chiar dacă după aceea nu va ști ce să facă printre oamenii aceia.

Se îmbrăcară pentru cină. Adela, într-o rochie albastră, iar fiica ei într-una albă, peste care-și puse un bolero. Hainele acestora erau nou-nouțe. Rochia lui Rennie avea mânecile bufante. Știa că nu se mai purta în acel sezon, dar era singura pe care o avea.

Cu acea siguranță pe care o poate avea numai o femeie foarte frumoasă și foarte bine îmbrăcată, Jackie își întoarse capul și-i spuse :

– Arăți atât de bine, Rennie. Ca o femeie înfloritoare. Cred că bărbații sunt nebuni după tine.

– N-aș zice. Sunt mai degrabă interesați de recoltă.

– Nu te cred. Nici un bărbat nu poate fi interesat de recolte. Dar oamenii de afaceri din Gravenburg ?

– Sunt căsătoriți.

– Mă referam la fiii lor, prostuțo. Cred că te întâlnești adesea cu ei la club. Ești înscrisă la club, nu-i așa? întrebă ea pe un ton suspicios.

Zâmbind, Rennie luă o batistă din sertar și o puse în poșetă.

– Nu, nu ne-am înscris. Ne-am obișnuit cu viața de aici și ne place. Nu tânjim după viața de la oraș. După un timp, te obișnuiești.

– Stai la fermă tot timpul ? strigă Jackie, îngrozită. Dă-mi voie să-ți spun că mi se pare o perspectivă înspăimântătoare. Tatăl tău nu-și dorește să te căsătorești ?

– După ce strângem recolta, spuse Rennie, deși în sinea ei știa că vor pleca să facă un turneu de lecturi.

Era și acesta un mod de a-ți face prieteni.

După cină, Adrian stinse veiozele și aduse o cutie de chibrituri pentru a aprinde lumânările. Fiecare dintre ei trebuia să aprindă una și să-și pună o dorință. Adrian avu nevoie de două bețe de chibrit pentru a aprinde o lumânare, ceea ce, spuse el aruncându-i o ocheadă

fiicei sale, făcea ca dorința lui să fie și mai puternică. Adela urmări emoționată acest spectacol. Jackie se încruntă pentru a marca mai bine importanța momentului, iar Rennie își dori, ca în fiecare an, ca tatăl ei să fie sănătos. I se părea lucrul cel mai important.

Când terminară acest ceremonial, se urcară în mașină și se îndreptară spre oraș. Era o noapte fără lună, dar pe ici pe colo străluceau stele. Copacii se unduiau în vânt.

În drumul spre Gravenburg trecură prin dreptul unei case scăldate în lumină. Pe verandă, bărbații beau și fumau, iar dinăuntru se auzea o muzică antrenantă pe care dansau niște tineri.

Așa cum era de așteptat, Clubul Pinului era străjuit de arbori cu același nume. Pe fațada clădirii, fusese pus un panou pe care scria cu litere luminoase : " Crăciun fericit ". Se pare că patronul se ocupase foarte mult de decorarea spațiului.

Masa tocmai se terminase. Oamenii ieșeau afară în perechi pentru a lua o gură de aer, înainte de a se întoarce înăuntru și a se duce pe ringul de dans.

Adrian le conduse pe cele trei doamne la o masă lângă bar și-l chemă pe chelner. Când se ridică din nou, întinse mâna spre cineva care stătea în spatele ei.

– Bună seara, Kent. Toate urările care se fac de obicei cu un asemenea prilej, ți le fac și eu. Te întâlnești cu cineva, sau dorești să stai cu noi la masă ? Îmi dai voie să fac prezentările ? Doamna Caton, iar aici este fiica ei, Jacqueline.

Kent se înclină ușor și spuse :

– Îmi pare bine de cunoștință, doamnă Caton... Domnișoară Caton.

Cu un zâmbet ironic în colțul gurii, se uită la Rennie și-i spuse :

– Bună seara, copilă. Crăciun fericit !

Jackie strălucea. Rennie n-o văzuse niciodată cum se comportă cu un bărbat – unul necăsătorit – și se simțea oarecum zăpăcită de frumusețea care-i lumina chipul. Avea și niște mici ticuri, ceea ce era o noutate pentru Rennie. Își flutură degetele aproape de el, fără a-l atinge însă.

Când acesta explica ceva, deschise larg ochii, așa încât genele aproape că-i atinseseră sprâncenele, buzele aveau un ușor tremurat. Stilul ei sofisticat intriga.

Kent o invită la dans. O cunoștință de-a lui Adrian o invită pe Rennie la dans, iar când se întoarse, veselă și zâmbitoare după două dansuri nesfârșite, Kent stătea cu un pahar în mână și vorbea cu Adrian. Jackie și mama ei lipseau.

Rennie se așeză pe scaunul de lângă cel al tatălui ei, dar Adrian îl zări pe domnul Morgan, se scuză și plecă.

– Vrei să mai dansezi ? întrebă Kent pe un ton rece.

– Pentru moment nu, mulțumesc.

– Ce bine ! Nu pot să sufăr dansul.

– De ce ? Nu ești suficient de bun ?

Bărbatul râse cu poftă și spuse :

– Dacă e să urmez raționamentul tău, nu-ți place deloc munca la fermă. Cum e bumbacul ?

– Nu arată deloc rău.

– N-a apărut ciuma roșie ?

– Am împrăștiat o soluție făcută de tata. E prea devreme să spunem dacă și-a făcut sau nu efectul.

Îi oferi o țigară, dar cum ea clătină din cap, își scoase una pentru el, o prinse între degete și o aprinse.

– Cunosc foarte bine locul pe care-l ai. Tatăl tău e un om plăcut, dar habar n-are de felul în care se conduce o fermă. E regretabil că nu și-a dat seama de asta înainte de a cumpăra Mayenga. Oricum, nu cred c-ar trebui să respingi orice sugestie, fie și numai pentru a-i fi pe plac.

– Cumpărăm revistele de specialitate. Ne sunt destul de folositoare.

– Bine, spuse el cu iritare în glas. Hai să vorbim despre altceva. De ce i-ai spus prietenei tale că nu există bărbați în acest ținut?

– I-am spus că nu cunosc bărbați, ceea ce e cu totul altceva.

– Dar mă cunoști pe mine.

– Chiar așa să fie ? zise Rennie, întorcându-și privirea spre el. Pe Jacqueline o interesează bărbații demni de ales și tineri.

– Așadar, pentru tine nu sunt nici tânăr, nici demn de ales ?

Neavând nevoie de vreo replică din partea ei, adăugă pe un ton convingător :

– Mai ai unele lucruri de învățat, micuțo, și nu numai despre munca la o fermă.

– Îmi pare rău, se grăbi ea să spună. N-am vrut să te rănesc. Nu mi se pare că ești genul de bărbat care să permită sentimentelor să-l răvășească. Pentru a te căsători, trebuie să crezi într-o femeie... să ai încredere în ea. Cred că ți se pare extrem de greu așa ceva. Poate că într-o zi...

– O să mă îndrăgostesc? termină el propoziția pe un ton ironic.

Nu se gândise deloc la asta, dar felul în care o privea, trăsăturile cizelate ale feței sale, o scoaseră din fire pe Rennie. Își înălță capul și spuse :

– Nu. Nu te vei îndrăgosti niciodată. Dacă te vei căsători vreodată, o vei face numai pentru a avea o soție, din mândria de a poseda încă ceva... așa cum ai o casă și o pădure.

– Câtă dreptate ai ! spuse el pe același ton ironic.

Se făcuse aproape ora două noaptea când se întâlniră din nou pe hol, gata de plecare. Kent spuse :

– Ați aranjat ceva pentru mâine ?

– Absolut nimic, îi răspunse Jackie imediat, iar privirea i se înflăcără plină de speranță.

– Ați vrea să veniți mâine după-amiază la polo, iar după aceea la cină la Elands Ridge ?

– Am de lucru mâine, spuse Rennie aproape instantaneu. Dar doamna Caton și Jackie se vor bucura să mai plece de la Mayenga.

– Dar dumneavoastră, domnule Gaynor ? întrebă Kent.

– Am să rămân cu Rennie, spuse tatăl ei pe un ton blajin. Îmi place să mă uit la meciurile de polo, dar nu obișnuiesc să stau noaptea până târziu.

Kent așteptă să se urce în mașină. Când veni rândul celor două invitate, le zâmbi și spuse :

– Pe mâine. Am să trimit pe cineva să vă ia pe la trei. Aș veni eu însumi, dar mai sunt și alți invitați. Noapte bună !

Când porniră la drum, Jackie se cuibări pe locul ei, cu haina strânsă în jurul trupului.

– E chipeș ! șopti ea. Și rece ca oțelul, și tulburător. Nu te înțeleg cum poți fi atât de indiferentă, Rennie !

Indiferentă ? Oare acest calificativ mai stătea în picioare, dacă se gândea la felul în care își dădeau unul altuia replica de fiecare dată

când vorbeau? Niciodată până atunci lui Rennie nu i se mai întâmplase să-i displacă atât de mult un bărbat.

***

Jackie, îmbrăcată cu un costum din lână de culoarea smaraldului, cu o pălărie albă așezată pe părul ondulat și cu unghiile proaspăt date cu roșu, plecă împreună cu Adela în mașina lui Kent, care trimesese un african să le ia. După ieșirea triumfală a acestora, casa se cufundă în tăcere.

Rennie o luă pe cărarea bătută de la marginea lanului de porumb. Se apropie de porțiunea pe care fuseseră plantate mazărea și fasolea. Datorită vreunei boli sau cine știe cărei pricini obscure, vrejii de fasole își pierdeau frunzele. Își dădu seama că avea nevoie de părerea unui specialist în această privință, dar pentru asta avea nevoie de bani.

Rennie nu-și îngădui să fie descurajată. Necazuri de genul acestora nu-i ocoliseră, în mod cert, nici pe vecinii ei.

Îl găsi pe Adrian într-unul din șoproane, făcând nu știu ce pastă. Îi zâmbi când o zări și dădu la o parte un container cu pudră, așa încât ea să se poată așeza pe băncuța care se afla în fața lui. Rennie se lăsă ușor pe spate, își dădu jos pălăria și-și prinse fața în mâini.

– Nu-i așa că nu-ți place deloc munca asta murdară ?

– Operația de amestecare e destul de ușoară. Dificultatea apare în momentul în care trebuie să le faci pe animale să se bălăcească în această mixtură. Am încercat să le împing gâturile, dar vacile nu sunt

atât de ușor de păcălit pe cât ai putea crede. După părerea mea, cea mai bună soluție e să le dăm tablete.

– Tabletele sunt și mai scumpe decât pudra.

– Am putea să cumpărăm mai rar. Să zicem, de două ori pe an.

– Dar știm că iarba noastră e infectată cu viermi. Gândește-te la cât de dezastruos s-ar putea dovedi pentru noi să pierdem vacile, pentru că nu le îngrijim cum se cuvine. Dă-mi voie să te ajut să stabilești cantitățile.

– În nici un caz ; asta nu-i o treabă pentru femei. Oricum, faci mai mult decât poți – prea mult.

Adrian destupă sticla cu săpun și vărsă puțin în castronașul pe care-l ținea în poale și învârti în continuare compoziția cu o veche lingură de lemn. O privi întrebător pe Rennie.

– De când a venit Jackie, nu te-ai mai odihnit. Te face să te gândești la luxul de care nu te bucuri ?

– Deloc, spuse ea imediat. Jackie e o persoană plină de bună dispoziție pe care ne-o transmite tuturor, inclusiv ție.

– Da, așa e. Dar în curând va împlini douăzeci și unu de ani și nu peste mult timp și tu. În Cape Town va avea loc o mare petrecere pentru Jackie. Tu ce-ai să faci ?

– Va sosi vremea recoltei și vom avea foarte mult de lucru.

– Indiferent de recolta pe care o vom avea, îți vei lua o vacanță pentru a-ți sărbători majoratul... vreo două săptămâni la un hotel bun de pe coastă și niște haine frumoase cu care să te îmbraci.

Rennie se mulțumi să zâmbească și să tacă. Adrian stătea în continuare cu acel castronaș între mâini, dar privirea i se ațintì asupra unui baobab.

Rennie putea să pună prinsoare că-i plăcea foarte mult să-și petreacă timpul liber calculând vârsta seculară a copacilor.

Fu nevoită să-l scoată din visare, spunându-i cu blândețe:

– Dă-mi, te rog, medicamentul pentru vaci. După ce termin treaba aici, mă duc să pregătesc ceva de mâncare. Nu-i așa c-ar fi frumos ca, după două seri petrecute în compania lui Jackie, să petrecem o seară liniștită citind ?

Spuse toate acestea pe un ton glumeț, dar știa foarte bine că era purul adevăr. Se simțea ușurată că nu va mai trebui să scotocească printre hainele pe care le avea pentru a găsi ceva de îmbrăcat, că nu va mai fi nevoită să-și dea cu pudră pe față sau cu ruj pe buze.

După ce mâncară, Adrian se așeză la masă, așternând pe hârtie câteva note despre literatura sud-africană, iar Rennie începu să citească o carte pe care i-o recomandase chiar tatăl ei.

De obicei, Rennie era la fel de cufundată ca și tatăl ei în lectură, dar în seara aceea o ușoară senzație de insatisfacție îi strică bucuria pe care o resimțea de obicei în fața cuvântului tipărit. Oare ar fi fost nepoliticos din partea ei dacă s-ar fi dus la culcare înainte de apariția celor două femei ? O, dar oricum era imposibil, deoarece patul ei era pe hol, iar acestea vor trece pe acolo spre dormitoare. Iar Adela nu se va culca înainte de a bea niște lapte pe care tot Rennie va trebui să-l prepare. Nu putea decât să spere că nu vor întârzia foarte mult.

Jackie nu trecuse pe acasă să se schimbe, așa încât cina de la Elands Ridge fusese probabil una neprotocolară. Se jucase bridge, se bârfise și se ascultase muzică.

La zece și jumătate, Adrian își strânse cărțile.

– Treci printr-un moment prost? Pari obosită.

– Du-te să te culci. Am să mă pregătesc și eu pentru ca, atunci când se vor întoarce, să fiu gata pregătită.

– Ah, am uitat complet de familia Caton. Îmi plac prietenele tale, Rennie, dar gândește-te la câți bani suntem nevoiți să cheltuim. N-ai s-o rogi pe Jackie să mai rămână, nu ?

– Nu prea cred, iar Adela n-o să mai accepte oricum.

– Așa mă gândeam și eu. Noapte bună, draga mea.

Rennie puse cartea deoparte și se înveli cu o pătură. În casă se așternu liniștea. După ce bătu de ora unsprezece, își puse pijamaua și-și făcu patul. Avea picioarele reci și începu să tremure ușor.

Se duse în camera lui Jackie, dădu vaza cu flori la o parte, aprinse lampa și desfăcu patul. Întorcându-se, se văzu în oglindă : era micuță, avea fața palidă, iar părul era prins cu o panglică albă. Își dădu seama că statul în arșița soarelui îi schimbase culoarea tenului și că avea unghiile tocite. Până la venirea lui Jackie, toate astea n-ar fi întristat-o.

În camera Adelei, aprinse din nou o veioză și desfăcu patul. Aranjă cu multă atenție teancurile de lenjerie de noapte. I se părea uimitor cum reușiseră să strângă atât de multe haine.

Tocmai ieșea din cameră când auzi motorul unei mașini care se apropia și rămase pe coridor, ascultând vocile care se apropiau de verandă. Erau cea a Adelei, a lui Jackie și a lui Kent. Ajunseseră deja în sufragerie, se gândi Rennie.

– Toată lumea pare a se fi culcat, se auzi vocea lui Jackie. Deși Rennie nu cred că a făcut-o, deoarece doarme pe hol.

– Pe hol? întrebă Kent. De ce face asta?

– O face numai pe durata ședерii noastre aici. Cele două dormitoare sunt foarte mici și n-au decât câte un pat.

– În cazul ăsta, spuse Kent, dacă ați vorbit serios când ați spus că doriți să mai rămâneți aici, cred că ar trebui să vă mutați la un hotel. Copila aceea muncește foarte mult și trebuie să se odihnească pe măsură.

– Ca să fiu sinceră, spuse Adela pe un ton afectat, mă simt mult mai bine într-un hotel. Acolo poți să ceri orice, la orice oră. Rennie e o fată de toată isprava și încearcă din răsputeri să ne fie pe plac, dar viața la o fermă mă plictisește de moarte.

Rennie o putu auzi cum cască, după care adăugă :

– Am petrecut o zi minunată, Kent.

– Superbă, se grăbi să adauge Jackie. Nu știu dacă m-am mai simțit vreodată atât de bine. Joci din nou mâine ?

– Sâmbătă, îi răspunse el. Adu și pe familia Gaynor cu tine. Rennie are nevoie de puțină distracție.

– Am să încerc. La revedere, Kent.

Rennie se strecură în bucătărie și puse laptele Adelei la fiert. De-abia își dădu seama că dinții începuseră să-i clănțăne în gură și că mâinile îi tremurau ușor. Ajunsese în starea asta datorită faptului că se știa compătimită de ceilalți.

Duse laptele Adelei în dormitor, îi zâmbi în semn de noapte bună și se opri în pragul ușii camerei lui Jackie:

– Te-ai simțit bine, Jac ?

– Grozav. A fost o zi de pomină de la început până la sfârșit. Echipa lui Kent a câștigat, evident. Ar fi trebuit să-l vezi cum se luptă ! Avea o forță și un curaj ! Și riscurile la care se expunea ! Mai că-mi sărea inima din piept.

– Ce-ați făcut după terminarea meciului ?

– Partida de polo s-a sfârșit abia la șase. Ne-am dus apoi acasă la Kent, am servit un cocteil și ne-am plimbat prin grădină înainte de a se face întuneric. După aceea, am servit cina. Rennie, nu ți-ar plăcea să ai o casă ca Elands Ridge?

– Nu știu. N-am văzut-o decât din drum. S-a făcut târziu, Jac.

– Nu chiar. Mie și Adelei ne place foarte mult în acest ținut și am vrea să mai rămânem vreo săptămână sau două. Tata n-a trimis telegrama pe care o aștepta Adela și care consideră că i se cuvine. Știu că pare copilăresc ceea ce spun, dar tata chiar merită să i se dea o lecție. Oricum, dacă ar telegrafia acum, mama tot l-ar face să aștepte.

– Îmi pare bine că o să mai rămâi puțin cu noi, Jac.

– Ești foarte drăguță. Desigur, nu putem să stăm la nesfârșit pe capul tău, întrucât ai treabă de făcut și nu ne poți da mereu mașina pentru a pleca în oraș. Cred c-o să ne cazăm la hotelul Carlton, în Gravenburg. Mi s-a spus că e cel mai bun hotel din zona asta. Poți veni să mă vezi la sfârșit de săptămână.

Apoi, schimbă brusc subiectul.

– Ce bine îți stătea aseară îmbrăcată în rochie. Nu păreai a fi deloc o fată care trăiește la țară. Îți amintești de bărbatul acela blond cu care ai dansat spre sfârșit? Astăzi, era la Kent și a întrebat de tine. Vezi cât de ușor e să-ți găsești pretendenți, dacă vrei? Ce mult aș vrea să fie așa.

– Ce mai subiect de discutat la această oră târzie din noapte ! Mă duc să mă culc.

– Mai stai puțin. Kent joacă din nou sâmbătă și ne-a invitat pe toți. Vino și tu de data asta.

– O să mă gândesc. Noapte bună, Jac.

Rennie nu se mai gândi la asta.

În clipa în care îl auzise pe Kent vorbind, decizia ei era deja luată. Nu avea nevoie de mila lui. Jackie părea să nu-și dea seama de acest amănunt, aparent nesemnificativ, dar care o rănea.

Părăsiră Mayenga sâmbătă dimineață. Adrian le duse în oraș, iar când se întoarse, îi explică lui Rennie de ce a întârziat :

– M-au rugat să le duc la cumpărături. N-am văzut până acum femei care să cumpere atât de multe lucruri. E de-a dreptul uimitor. E o etapă din educația mea pe care am ratat-o. Când ne-am întors la hotel, cele două atrăgeau oamenii în jurul lor ca un magnet. Mai ales bărbații. Nici nu știi cât m-am bucurat când am plecat.

Trecu o săptămână. Rennie se întoarse în camera ei, fiind bucuroasă că se comportase politicos cu Jackie, dar în sine ei era tristă pentru că făcuse atâtea cheltuieli. Scurta vizită a celor două femei îi făcuse să cheltuiască nu mai puțin de șaptesprezece lire. Faptul că Jackie o dezamăgise atât de tare îi accentua starea de disconfort.

Rennie se întreba dacă tatăl ei își dădea seama că toți banii lichizi pe care-i aveau nu depășeau mai mult de optsprezece lire sterline. Fără a mai pune la socoteală faptul că nu-și plătiseră facturile și că aveau de cumpărat niște saci pentru a strânge recolta. Iar situația aceasta critică nu prea avea perspective să se îndrepte într-un viitor apropiat.

Duminică, după micul dejun, numără sacii pe care-i avea și ajunse la concluzia că aceștia erau total nepotriviți. Faptul că trebuia să-i vorbească lui Adrian despre toate astea, mai ales într-o zi de duminică nu-i pica deloc bine. Dar ajunse la concluzia că problema trebuia rezolvată.

Se îndreptă în graba mare spre verandă.

În dimineața aceea, soarele era foarte arzător, iar greierii cântau în iarbă.

– Unde ești, dragule ? întrebă ea.

Urmă un moment de tăcere, după care cineva se mișcă înăuntru.

– Cu mine vorbești ? zise Kent, apărând din locul în care era ascuns și zâmbindu-i.

Rennie aruncă o privire pentru a vedea unde e mașina.

– Nu, răspunse el întrebării nepuse, n-am venit cu mașina. Am venit călare și mi-am lăsat calul la păscut, alături de vacile tale.

Continua să-i zâmbească, dar zâmbetul lui nu mai avea nimic încrâncenat. Felul lui de a se purta o făcu pe Rennie să fie precaută.

– Cel " drag " e tatăl tău ? Îmi place felul în care pronunți acest cuvânt. Și felul în care roșești.

– L-ai văzut? i-o tăie ea scurt.

– Da. Am făcut o înțelegere cu privire la niște cărți. Are vreo două cărți în primele lor ediții pe care ard de nerăbdare să le citesc, așa încât l-am rugat să mi le împrumute și mie și i-am adus vreo cinci biografii ca să fie sigur că i le înapoiez. Poți să le citești și tu, dacă vrei.

– Mulțumesc, spuse ea pe un ton politicos. Ai băut ceva ?

– Nu. Adrian a spus ceva despre asta, dar apoi și-a concentrat toată atenția asupra cărților, iar pe mine m-a lăsat în plata Domnului.

Genul acesta de reacție îi era atât de specific tatălui ei, încât de-abia se stăpâni să nu zâmbească. Nu trebuia să aibă asemenea manifestări față de Kent. Se duse la dulăpior și scoase o sticlă de vin din el.

– Servește-te, te rog.

– Mă cheamă Kent, spuse el pe un ton blând. Sau nu-ți pasă ?

După ce stătură puțin de vorbă, Adrian își făcu apariția și întrebă dacă poate bea niște cafea. Rennie se duse la bucătărie pentru a o prepara. Când se întoarse, Kent și tatăl ei discutau despre cele două cărți. Turnă cafea în cești și-i ascultă vorbind, mirată în sinea ei de prietenia care părea a-i lega. Învățatul și plantatorul. Privindu-l pe Kent, avu ciudatul sentiment că acea cicatrice de sub obraz dispăruse, sau poate că nu se zărea decât în momentele de tensiune sau de furie.

După ce bărbatul plecă, Adrian spuse :

– Kent e un bărbat plăcut și interesant, nu-i așa ? Cred că te simți minunat să ai atât de multă încredere în tine, așa cum are Kent. În doze mici, poate fi ceva tonic.

Kent fusese destul de plăcut în acea după-amiază, admise Rennie în sinea ei. Dar, oricum, trebuia să fie precaută. Kent nu era genul de bărbat în care să poți avea încredere.

Capitolul 3

La mijlocul săpătmânii următoare, Jackie veni să-i facă o vizită cu o mașină închiriată. Adela fusese lovită de o durere de cap îngrozitoare datorată soarelui de la amiază, iar Jackie profitase de faptul că aceasta stătea la pat pentru a petrece câteva ceasuri singură.

Rennie și tatăl ei beau câte o ceașcă de ceai sub un castan. Mașina fu parcată pe poteca din apropiere, iar Jackie sări imediat din ea și se îndreptă spre ei.

– Bună, Ren, draga mea... domnule Gaynor. Nu, mulțumesc, nu vreau ceai. Ce mai faci, Rennie ?

Aceasta ridică ușor din sprâncene, dar Jackie continuă pe un ton imperturbabil:

– Îmi pare rău că n-am mai dat pe aici, dar e teribil de greu, întrucât n-am mașină personală. Iar timpul trece așa de repede.

Cum Adrian se ridica de pe buturuga pe care stătea, ea puse mâna pe el pentru a-l opri :

– Te rog ! O să mă așez pe iarbă.

Dar Adrian insistă că are treabă de făcut și se duse imediat înăuntru.

În afară de zumzetul insectelor, în grădină domnea tăcerea. Rennie se lăsă pe spate și se uită cu atenție la Jackie. Tenul ei măsliniu era perfect.

– Slavă cerului că nu mai e nimeni să ne întrerupă, spuse ea repede, iar de pe fața ei dispăruse zâmbetul. O, Rennie ! Am dat-o rău de tot în bară. Trebuie neapărat să mă ajuți.

– Ce s-a întâmplat, Jac? întrebă Rennie, pe un ton neîncrezător. Dacă pot, o să te ajut cu siguranță.

– Știam eu că nu mă lași la ananghie. Spune-mi, te rog, Ren, ai fost vreodată indiscretă, nu obraznică, ci indiscretă cu un bărbat? Nu, sigur că n-ai fost. Ești prea modestă și rezervată. Mai degrabă îți ascunzi sentimentele decât să ți le arăți. N-ai fost niciodată ispitită să le spui vreo câteva bunicilor sau să-ți pierzi urma, așa cum s-a întâmplat cu mine.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Rennie, deloc tulburată, deoarece era obișnuită cu felul lui Jackie de a aborda un subiect. Să începem cu începutul, de acord ?

– Că bine zici, draga mea. Știam eu că mă vei ajuta să văd totul într-o perspectivă mai rațională. Acesta e unul din atuurile tale. Cât de mult mi-a lipsit în ultimii ani dreapta ta judecată. I-am spus de nenumărate ori Adelei că m-ai salvat de nu știu câte ori de la scandal, la Castledene.

– Exagerezi. Să ne întoarcem la problema ta...

– Problemă ! Faci să pară totul atât de prozaic și de ușor de rezolvat, dar mă întreb dacă lucrurile stau, într-adevăr, așa. Îți mai aduci aminte de Eunice Desmond, colega noastră ?

Rennie încercă să-și amintească și zise în cele din urmă :

– Da, mi-o amintesc.

– Așa mă gândeam și eu. Eunice obișnuia să-i scrie unui frate, iar uneori îmi dădea voie să-i citesc scrisorile. Pe vremea aceea, locuiam cu bunicii și mă simțeam îngrozitor. Din când în când mă mai duceam pe la Eunice și serveam masa. Eram atât de nefericită. Fără prieteni, fără scrisori din străinătate... n-aveam nici un mijloc de a mă distra... în timp ce alte fete petreceau momente minunate. Îți dai seama, nu-i așa ?

– Așadar, te plictiseai și ai făcut ceva ce nu trebuia făcut, puse Rennie punctul pe "i". Ce-ai făcut?

– Ești atât de înțelegătoare, Rennie! În toată povestea asta, o mare parte din vină revine și lui Eunice. Eram invidioasă pe faptul că primea scrisori de la fratele ei, așa încât l-a pus pe unul din prietenii ei să-mi scrie... e vorba de un bărbat pe nume Michael Rogers. Michael era și el singur și-și dorea o prietenă. Așa că, am... am răspuns.

Rennie izbucni în râs.

– Ce-i așa de tragic în asta ? De unde atâta spaimă ?

– De atunci, corespondăm. Trebuie să recunosc că asta mă face să mă simt vinovată. Mi-a trimis un șirag de perle ca dar de Crăciun, chiar înainte de a pleca din Londra. N-am îndrăznit să-l port.

– Mama ta știe de el?

– Doamne ferește ! Michael e tânăr și chipeș. Cred că provine dintr-o familie destul de bună, dar... nu e decât un simplu soldat. Sau, era. Mi-a trimis o fotografie de-a lui. Acum s-a întors în Anglia. N-o să-ți vină să crezi, Rennie, dar m-a cerut în căsătorie.

– Te-a cerut în căsătorie! A mers cam de parte, nu?

Dacă nu l-ai văzut niciodată, n-ai avut cum să te îndrăgostești de el.

– Așa i-am spus și eu într-una din scrisori, dar e genul de bărbat care nu renunță așa de ușor. Știi, arată destul de bine. Mi-a propus să ne întâlnim înainte de lua o decizie definitivă cu privire la căsătorie, dar nu i-am permis să vină în Kensington. Eram îngrozită. Adela și bunicii s-ar fi înfuriat la culme. Știi, trebuie să mă căsătoresc cu un bărbat care are bani. Nu e cazul lui Michael.

– Te-a amenințat ? Ți-e teamă că va arăta scrisorile primite de la tine?

– O, nu. Nu cred c-ar face așa ceva.

– Știe unde te afli acum?

Jackie tăcu puțin.

– De asta mă aflu acum la tine. Poate că am făcut un gest nebunesc, dar i-am scris și i-am spus că prietenia dintre noi se sfârșise și că urma să plec în Africa de Sud pentru totdeauna. Se pare că s-a dus mai întâi în Kensington, iar bunicul, într-un moment de slăbiciune i-a dat numele hotelului nostru din Gravenburg. Am primit ieri o telegramă de la Michael. Bine că Adela se odihnea atunci. Vine aici !

– O, draga mea ! Nu poți să-l oprești?

– E deja pe drum. Nu mai e soldat, ci ziarist. Spune că trebuie să ajungă în Johannesburg, dar trece mai întâi pe aici. Rennie, sunt terminată!

Rennie se ridică și spuse.

– Dacă bate atâta drum până aici, trebuie să te întâlnești cu el. I-o datorezi.

– Nu îndrăznesc. Dacă Adela îl vede, o să facă o criză.

Iar aceasta nu se va sfârși cu bine. M-ar duce la Cape Town, i-ar mie nu mi-ar plăcea deloc asta, mai ales acum când totul e așa de minunat. Ren ,draga mea, îți dai seama în ce situație mă aflu, nu? Trebuie neapărat să te întâlnești cu el și să-i spui că nu vom putea fi niciodată împreună. Te rog, Rennie, fă asta pentru mine.

Rennie scoase un oftat lung.

– N-ai fost cinstită cu el. Mai ales, dacă te iubește. Cred că l-ai cam păcălit în acele scrisori.

– Doar puțin. Mi-a fost teamă să merg prea departe. Dar pe vremea aceea nu-l întâlnisem pe Kent.

Lui Rennie i se puse un nod în gât. După câteva clipe de tăcere, întrebă :

– A devenit deja atât de important pentru tine ?

– Da, draga mea.

– Ești îndrăgostită de el?

– Are tot ceea ce-mi place la un bărbat. E mai degrabă sălbatic decât civilizat, călărește nebunește, e fermecător.

– Presupun că mama ta vede în el o partidă foarte bună, nu ?

– Evident. Kent e suficient de bogat, încât s-o mulțumească până și pe Adela, dar mai ales îi place felul în care se comportă față de ea. De asta a fost de acord să rămână la Gravenburg.

Scoase repede din geantă un plic mic pe care-l puse în poala lui Rennie.

– Acestea sunt perlele pe care le-am primit de la Michael. Nu sunt foarte valoroase, dar au fost dăruite din toată inima. Ar fi mai bine să i le dai când te întâlnești cu el. O să fie un gest care o să-l facă să înțeleagă că nu mai e nici o speranță. În telegramă spune că va poposi la hotelul Greenwood.

Cu o ușoară reținere, Rennie vârî pachetul în buzunarul de la haină. Avea o presimțire neagră.

– În cât timp va ajunge la Gravenburg?

– Mâine, cel mai devreme, spuse Jackie, vizibil ușurată. Dar, cine știe, poate peste câteva zile. Unele companii de avioane au curse mai rare. Am să-i scriu un bilet, implorându-l să te contacteze imediat.

– Totuși, nu știu cum anume să-l abordez. E o chestiune foarte delicată.

– Deloc. Nu i-am cerut să vină aici. Fii fermă cu el. Explică-i situația îngrozitoare în care m-a pus. Spune-i să plece și să-și onoreze angajamentul. Cu cât va trece mai repede peste povestea asta, cu atât mai bine va fi.

– Am să încerc.

– Ren, am să-ți rămân datoare pentru totdeauna.

Spunând acestea, o luă în brațe și o sărută.

Peste câteva minute, se urcă în mașină și plecă.

Rennie nu era deloc o mironosiță. Nu vedea nimic rău în faptul că doi tineri singuri, aflați de mii de kilometri depărtare corespondau și ajunseseră să se placă, mai ales că Michael îi fusese prezentat ca frate de către Eunice Desmond.

Dar, cu cât se gândea mai mult la această poveste, cu atât mai puțin îi plăcea. Era ca și cum visul i se transformase într-un coșmar.

Probabil că Adrian nu știa nimic de toate astea și va reacționa cu mânie când o va întâlni pe Jackie.

În următoarele două zile, nu prea ieși din casă, deși trebuia tot timpul să găsească un motiv pentru asta. Vineri după-amiaza sosi un mesager.

Lui Rennie începu să-i bată inima nebunește. Era patru și jumătate Va avea nevoie de cel puțin două ore pentru a-și face baie, a se schimba, a-i pregăti masa lui Adrian și a ajunge în oraș.

Scrise pe spatele bucății de hârtie : " Am să fiu în hol pe la șase și jumătate. Nu lua legătura cu Jacqueline până nu ne întâlnim. "

Cuvintele acestea ar trebui să-l împiedice să facă vreun gest nesăbuit în următoarele ore.

Cu ce să se îmbrace? Nu prea conta, având în vedere împrejurările, dar asta îi abătea gândul de la ceea ce o frământa.

Mai târziu, îi dădu niște explicații și lui Adrian.

– Am primit un bilet de la un prieten al lui Jackie. Cineva din Anglia. Am să plec pentru câteva ore în oraș. Te deranjează?

– Mă bucur pentru tine, draga mea, dar să nu vii înapoi singură.

La asta se va gândi la momentul potrivit, își spuse în sinea ei. Până atunci, urmau să se întâmple o mulțime de lucruri, iar acum n-avea nevoie decât de foarte mult curaj și de un zâmbet înțelegător.

Urcă în mașină și plecă.

În drum spre Gravenburg, gândurile îi fură abătute de la ceea ce o frământa de faptul că șoseaua era ocupată de oameni care se întorceau de la muncă și așteptau mijloacele de transport în comun. Trebuia să fie foarte atentă cum conduce.

Când ajunse în sfârșit în oraș, răsuflă ușurată. Parcă în fața hotelului Greenwood și trase adânc aer în piept.

"A sosit momentul", își spuse ea dându-se jos din mașină.

Când ajunse în hol, locul i se păru complet gol. În colțul cel mai îndepărtat era un mic bar, dar nici un client nu-și făcuse apariția. Peste tot domnea tăcerea.

Tocmai își dădu seama că exista un birou de recepție ascuns undeva în spatele ușii principale, când cineva o bătu ușor pe umăr.

Se întoarse tresărind și dădu cu ochii de o față tânără și văzu sprâncenele stufoase și părul blond și ușor ondulat al bărbatului pe care, în mod cert, îl aștepta.

– Ce întâlnire ciudată, spuse ea cu respirația tăiată. Tu ești Michael?

– Da, eu sunt. Îmi pare bine de cunoștință. Rennie Gaynor ?

Rennie își aruncă privirea pe coridor și spuse oarecum neliniștită:

– Unde am putea merge să stăm de vorbă ?

– Locul ăsta pare destul de trist, nu? Nici celelalte încăperi nu-s altfel. Cunoști acest oraș mai bine ca mine. Ce propui ?

– Există câteva restaurante....

– Sau hotelul Carlton, remarcă el, arătând cu degetul.

– O, nu. Carlton nu intră în discuție, se grăbi ea să spună. Ce-ar fi să ne plimbăm ?

– Nu există nici o speranță s-o văd pe Jacqueline în seara asta ?

– Mi-e teamă că nici una. E unul dintre lucrurile pe care va trebui să ți le explic.

Se pare că Michael era obișnuit cu acest fel de dezamăgire. Ridică din umeri, resemnat.

– Bine. Hai să ne bucurăm de seara asta și să luăm cina undeva.

Pe măsură ce mergeau, lui Rennie începu să i se facă milă de acest bărbat.

Era evident că îi displăcea profund ideea de a vorbi despre Jacqueline cu altcineva, dar își dorea prea mult să afle informații de la ea pentru a se mai gândi la așa ceva.

Rennie și-ar fi dorit să-i pună întrebări pentru a ataca subiectul și a-l scuti de tot acel protocol și de replicile convenționale care se schimbă într-o asemenea situație. Dar, după câte se părea, nici el, nici ea nu se simțeau în stare să rupă tăcerea.

– Ce zici, intrăm aici ? spuse el dintr-o dată.

Era vorba de celălalt club din Gravenburg, la fel de scump ca acela în care fusese de Crăciun. Mai multe mașini erau parcate în față și oameni de toate felurile serveau ceva de băut pe terasă.

– Poți să mănânci aceleași feluri de mâncare la un restaurant pentru jumătate din prețul de aici, spuse ea.

– Nu vreau să mă gândesc la bani. E prima seară pe care o petrec în Africa de Sud. Mă bucur că am o fată alături de mine pentru a mă simți bine. Vino.

Când intrară, îi cerură chelnerului să le servească cina, fără nici un aperitiv în prealabil.

Michael comandă o sticlă de vin și nu începu propriu-zis discuția cu Rennie decât după ce dădu un pahar peste cap.

– Acum, m-am întărit. Vorbește-mi despre Jackie.

– Jackie, spuse Rennie cu atenție. Încearcă să nu te superi. Jackie nu te poate vedea. Nici în seara asta și niciodată. Vrea să înțelegi că orice va fi existat între voi s-a terminat.

– Mi-a spus același lucru într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o de Crăciun. I-am cerut motive întemeiate pentru asta.

– Jackie are motivele ei. Nu v-ați cunoscut. E mult mai ușor să puneți capăt poveștii acum.

– Ți-a spus că am cerut-o în căsătorie?

Rennie încuviință.

– Sunt puțin surprinsă. Nu pari genul de bărbat care să ceară în căsătorie o fată pe care n-o cunoaște.

– Nu sunt, îi răspunse el cu vehemență. N-am cerut pe nimeni în căsătorie până acum și n-am s-o mai fac niciodată. În afară de Jackie. Spui că n-o cunosc, dar dacă i-ai vedea scrisorile... amănuntele care spun totul despre un om. Pot să pun prinsoare că e mofturoasă și elegantă, plină de spirit – poate puțin egoistă, dar cine nu e? De fiecare dată când citeam o scrisoare de la ea, era ca și cum mă avântam în vâltoarea unui curent tulbure, dar cald. Scrisorile ei m-au ajutat să merg mai departe de fiecare dată când nimic nu părea a-mi merge. N-o idealizez, dar cred că m-am îndrăgostit de personalitatea pe care au dezvăluit-o scrisorile.

Fără prea mare poftă, luă o bucată de pâine și o lingură de supă.

– Înțeleg ce vrei să spui, dar Jac nu se poate căsători cu tine, îi spuse ea.

A trăit dintotdeauna pe picior mare și va dori ca lucrurile să stea la fel și după căsătorie. Întotdeauna a avut ce și-a dorit, n-a fost niciodată silită să-și câștige propria existență.

– Soția mea nu va fi nevoită să muncească! spuse el.

– Se pare că uiți ceva foarte important. Crezi că ești îndrăgostit de ea, însă ea nu-ți împărtășește sentimentele. De fapt, e îndrăgostită de altcineva, reuși ea să spună, deși i se pusese un nod în gât..

Tăcut, Michael își așeză cuțitul și furculița lângă farfurie. Mâncarea parcă-i stătea în gât și de-abia reuși să bea vinul pe care-l mai avea în pahar.

Rennie bătea ușor cu degetele pe masă. Situația era mai rea decât anticipase.

Dinspre o altă încăpere, o formație cânta La Paloma, iar unii dintre clienți se îndreptau spre ringul de dans. Rennie se uita într-acolo și se întreba dacă Michael va mai deschide gura.

Câteva minute bune părea că n-o va mai face.

– Îmi pare rău, spuse Rennie.

– Mănâncă, te rog ! fu tot ce găsi el de cuviință să spună.

Dar Rennie nu putea să mănânce. Era supărată pe Jackie pentru că-l făcea pe tânărul acesta de treabă să sufere. I se frângea inima.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, spuse ea pe un ton potolit, putem pleca.

– Da, o aprobă el. Poți să-i spui lui Jackie că... înțeleg cum stau lucrurile și că-i doresc să fie fericită. Am să plec mâine la Johannesburg.

Îi făcu loc să treacă înainte și o conduse până la ușă. Clienții care veneau de obicei la ora opt seara umpluseră localul, iar Rennie fu nevoită să treacă printre toți acești oameni care râdeau.

Un bărbat spuse:

– Johannes ! Mi-ai rezervat o masă ?

Rennie întoarse capul și rămase pironită locului. Era Kent, îmbrăcat într-un costum alb care-i venea foarte bine. Alături de el, se mai afla un bărbat, Adela Caton și Jacqueline.

" O, Doamne ! Arată grozav ! " exclamă Michael.

Înainte ca Rennie să poată face vreo mișcare, Kent întoarse capul și o văzu. După câteva clipe de uimire, se înclină și se apropie de ea.

– Tânăra mea vecină, spuse el pe un ton nepăsător. Ce surpriză plăcută ! Așadar, iei din când în când masa în oraș.

– Bună seara, Rennie! se grăbi să spună și Adela.

– Bună, draga mea. Nici nu știi cât mă bucur să te văd în oraș, zise și Jacqueline, zâmbind până la urechi și neslăbind-o din priviri.

Kent i-l prezentă pe celălalt bărbat, iar Rennie, de-abia stăpânindu-se, făcu la fel cu Michael Rogers.

– Un prieten din Anglia, explică ea. A sosit astăzi.

– Astăzi ? întrebă Kent, încruntându-se. Nu prea ați pierdut vremea. Ați servit cina ?

– Da, mulțumim. Tocmai plecam. Tata mi-a spus să nu vin prea târziu.

– Păcat ! Poate c-o să treceți amândoi într-o seară, săptămâna viitoare pe la Elands Ridge, nu?

Rennie nu mai stătu să analizeze inflexiunea vocii sale, pentru că era deja pradă sințămintelor celor mai contradictorii. Michael era parcă stană de piatră.

– Nu-ți mai place să te duci la " Clubul Pinului"? întrebă ea, numai ca să găsească un motiv de conversație.

– E în reparații, spuse Kent pe un ton blând. Am venit aici să mâncăm și să ne petrecem vremea dansând până la miezul nopții.

Dar Kent nu putea să sufere dansul... în afară de momentele în care dansa cu Jackie. Rennie se mărgini să zâmbească.

– Noi o să plecăm. Haide, Michael.

Peste câteva minute, dădeau piept cu frigul de afară și mergeau tăcuți unul lângă celălalt.

Capitolul 4

– El e bărbatul ? întrebă Michael în cele din urmă.

Ea încuviință.

– Poate că e mai bine că i-ai văzut împreună.

– Dar e mult mai frumoasă decât mi-am închipuit, exclamă el. Nu-mi vine să cred. Nu mai plec la Johannesburg, Rennie. Renunț la slujbă și rămân aici. Există sigur ceva de care să mă pot apuca aici și nu-s chiar fără o para chioară.

– N-are nici un rost. Nici măcar nu s-a uitat la tine, zise Rennie. N-ai avea decât de suferit rămânând aici.

– Pesemne că are bani. Nu-i așa?

– Nu numai bani...

– Atâta vreme cât e aici, o întrerupse el, rămân.

– Renunți la carieră pentru un vis ? îl întrebă ea cu o voce blândă.

– Jackie nu e un vis. E alături de mine de foarte mult timp. M-am întors în Anglia cu gândul de a mă căsători cu ea. Poate că se va întâmpla asta în cele din urmă.

– Cum anume ?

– Nu știu. În seara asta nu pot gândi clar.

Ajunseră la hotel, iar el o întrebă:

– Când am să te mai văd, Rennie?

– Nu vin în oraș decât pentru a face aprovizionarea, dar poți veni tu la Mayenga. Știi să călărești ?

– Am să încerc orice... măgari, cămile, bivoli sau cai.

– E o școală de călărie la ieșirea din oraș. Închiriază ceva și vino când dorești. Îmi promiți că n-o să te mai întorci în acel club ?

– N-o să mă mai întorc, spuse el. E ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori după o asemenea lovitură. Mă întorc în camera mea cu vreo două sticle de tărie, ca să-mi înec amarul. O să am nevoie de ceva timp ca să-mi revin.

Ea spuse, râzând:

– E, într-adevăr, un mijloc prin care poți suporta mai ușor unele lucruri, dar nu ține. Fă un plan de roman și când îl termini, treci pe la tatăl meu. E om de litere. Noapte bună.

Spunând acestea, se dădu jos din mașină.

Ajunsese deja pe pod când își aminti că perlele lui Jackie erau tot în geanta ei. O să i le înapoieze lui Michael cu prima ocazie. Simțea că se vor mai întâlni.

Din fericire, tatăl ei era prea cufundat în lectura uneia din cărțile pe care le împrumutase de la Kent, încât s-o mai întrebe dacă venise singură cu mașina. Acesta se mărgini să spună :

– Te-ai întors, Rennie. Ai scăpat repede.

A doua zi dimineață, îi spuse câte ceva despre Michael Rogers, sărind peste legătura dintre Jackie și tânărul ziarist. Fără a fi nevoită să

mintă, prezentă lucrurile în așa fel încât tatăl ei să înțeleagă că tânărului îi plăcuse acele meleaguri însorite și dorea să lucreze la Gravenburg, cel puțin pentru o perioadă de timp. Faptul că bărbatul era scriitor punea toate celelalte detalii în umbră.

– Un roman, zici? întrebă Adrian, frecându-și mâinile. Mă bucur că l-ai invitat la Mayenga, Rennie. Cred c-o să avem niște discuții foarte interesante.

Jackie se îndreptă spre grajduri, gândindu-se la faptul că înainte de sosirea lui Jackie zilele erau foarte liniștite.

Pe la ora unsprezece dimineața, văzând că Adrian a plecat în oraș și gândindu-se că va lua probabil prânzul cu domnul Morgan, librarul, își luă niște biscuiți și fructe, se sui pe Paddy și se îndreptă spre râu.

O luă pe drumul care mergea paralel cu râul. De la o anumită distanță, copacii lui Kent păreau niște soldați. Trecu de aceștia și dădu peste o porțiune de pământ plantată cu puieți. Veneau apoi o porțiune cu iarbă tăiată și o alta cu stejari.

Rennie ieșise de pe Mayenga. Copaci se înălțau de o parte și de cealalta a râului. Era răcoare, iar lucrul acesta îi dădea o senzație de bine.

Nici nu apucă bine să iasă din această pădure, că dădu cu ocii peste un băiețel african ce-și mâna măgarul. Acesta se poticnea din pricina greutății, dar până la urmă dispărură amândoi printre copaci.

Rennie își lăsă iapa să pască priponită de un copac aflat la poale și se cățără pe stânci.

Miresmele florilor o îmbătau parcă, iar briza o mai răcorea.

Nu apucă să se bucure prea mult de atmosfera aceea că dădu nas în nas cu Kent.

– Frumos ! murmură el. Așadar, tu erai intrusul.

– Intrusul ?

– Paznicul nu te cunoaște, așa încât a venit la mine. Are obligația de a patrula prin pădure pentru a mă anunța dacă e vreun incendiu. A văzut în tine un potențial pericol.

– Copacii aceștia sunt ai tăi ?

– Da. N-am reușit încă să-i curăț.

– Să-i cureți? O!

– Ai vrea să-i las așa cum sunt?

– N-am dreptul de a...

– Nu te formaliza! Spune-mi, ai vrea ?

– Păi... nu, n-aș vrea.

– De ce ? insistă el.

– Pentru că... vezi tu...

– Pentru că, zise el în locul ei, acum că ai aflat că pădurea e pe pământul meu o să ai grijă să nu mai ajungi până aici. Am dreptate?

Cum ea își lăsă privirea în jos, răspunse el în locul ei :

– La naiba cu încăpățânarea asta ! Într-una din zilele astea, am să-ți dau o lecție ca să te lecuiești.

Felul în care rostise aceste cuvinte o făcu să zâmbească.

– Te năpustești asupra mea înainte de a mă lăsa să vorbesc. N-ai voie să intri pe proprietatea altcuiva fără a-i cere permisiunea. Cel puțin, nu în Anglia. Unde e hotarul ?

El arătă spre cealaltă grămadă de stânci.

– Cam la o jumătate de milă de aici.

Fără să vrea, Rennie duse mâna spre lac și spre poiana în care stătuse de nenumărate ori.

– Și acestea sunt ale tale?

– Se întâmplă ca, din cauza unor erori de măsurare, să-mi aparțină. Descoperirea aceasta îți va micșora bucuria de a veni aici ? O să-mi arunci butucii înapoi ? Dacă o s-o faci, ai s-o regreți amarnic.

Rennie își dădu seama că așa ar face, de aceea, pentru a scăpa de acele momente neplăcute, râse ușor și-și îndreptă privirile spre lac.

– Se poate face baie acolo?

– Nu fără riscul de a te pomeni cu cine știe ce boală. Într-una din zilele următoare am să curăț apa și am să construiesc o căsuță din stuf pentru a veni să-mi petrec sfârșiturile de săptămână aici. Ți-ar plăcea așa ceva?

– Tata și cu mine am petrecut o noapte aici, înainte de a veni tu. A fost minunat. Îmi pare rău că nu ne-am cățărat pe stâncile astea pentru a vedea ce se află de cealaltă parte a lacului.

– Merită, într-adevăr, efortul, spuse Kent. Hai s-o facem acum.

– Dar e sâmbătă. Joci polo.

– Abia la cinci, spuse el cu blândețe. Urmează-mă ! Lasă plantele aici. O să le luăm când ne întoarcem.

Avură nevoie de ceva timp pentru a ajunge în vârf, iar Rennie își ținu respirația înainte de a deschide ochii pentru a vedea priveliștea din fața ei.

Kent stătea cu mâinile în buzunare și o privea.

– Îți place? o întrebă el.

– E atât de inocent, spuse ea. Arată de parcă nimeni n-ar fi ajuns vreodată aici.

– Inocent !

Adjectivul păru a-l amuza.

– Inocența nu e o calitate în sine. Depinde de situație. Tinerețea și inocența nu fac neapărat casă bună. Gândește-te, de exemplu, la tine și la Jacqueline Caton.

Își scoase din buzunarul de la vestă portțigaretul.

– Aveți cam aceeași vârstă. Ați mers împreună la școală, ați avut aceiași prieteni și ați trecut prin aceleași experiențe. Vrei o țigară?

– Nu, mulțumesc.

Își aprinse o țigară și trase din ea. Apoi spuse, pe un ton meditativ:

– V-ați născut amândouă inocente, dar ea a intrat în lume cu destul de multe răspunsuri. Stilul ei sofisticat e firesc, face parte din felul ei de a fi.

– Iar eu... n-am nici un răspuns.

– N-ai prea multe, dar nu-i nimic. Va apărea la un moment dat un bărbat care va petrece mult timp cu tine și te va maturiza.

După o clipă de gândire, întrebă :

– Englezul acela vrea să se stabilească în această regiune ?

– Michael Rogers ? Nu știu, dar nu prea cred. A venit aici pentru o scurtă perioadă de timp.

– Adu-l luni seară la cină la mine. Evident, și pe tatăl tău. Nu mi-ai văzut casa, până acum.

Se uită la ceas și spuse :

– E aproape patru. Mergem ?

Când ajunseră jos, o puse cu dibăcie pe Rennie în șa, iar el se sui pe calul său.

Neluând în seamă protestele ei, o conduse până peste pod. Când ajunseră pe pământul ei, Kent se dădu jos pentru a examina bumbacul. Când se întoarse în șa, fața îi era întunecată.

– Recolta de bumbac s-a dus pe apa sâmbetei. Aproape fiecare plantă e infectată.

Cu răceală în voce, aceasta îi răspunse:

– Da, s-a dus totul de râpă. M-ai prevenit că asta se va întâmpla, așa că eram pregătită. Am să distrug totul și am să ar. O să întârzii la meciul de polo. La revedere.

Dădu pinteni calului fără a se mai uita în urmă.

***

Rennie ar fi vrut să verse câteva lacrimi care-i stăteau în gât, dar era conștientă de faptul că plânsul era o dovadă a înfrângerii, iar ea nu era în nici un caz o învinsă. Cât de mult se bucura că nu acceptase nici unul din gesturile lui de mărinimie. Poate că după plecarea ei intempestivă din acea dimineață nu se va mai preocupa de ceea ce se cultivă la Mayenga. Cel puțin, așa spera.

Toată după-amiaza se scurse sub auspicii nu tocmai favorabile. A doua zi dimineață, se trezi gândindu-se la Jackie și la faptul că aceasta își petrecuse după-amiaza urmărind partida de polo și apoi se dusese la Elands Ridge unde luase cina și poate dansase cu el.

Ce lovitură de maestru din partea lui Jackie ! O lăsase pe ea să se ocupe de Michael Rogers și nu mai dăduse nici un semn de viață. Oare cum va reacționa când va afla hotărârea lui Michael de a se stabili în zonă ? Lui Rennie nu prea-i păsa de asta, în afară de faptul că-i părea rău pentru el.

Era prea drăguț pentru a fi respins în acest fel. Ar fi dorit foarte mult să-l ajute, dacă va putea.

Chiar în acea duminică, Michael Rogers veni la fermă. Se plimbară câteva minute prin grădină.

– De vineri, de când ne-am despărțit, am tot stat și m-am gândit. Am de gând să stau și să lucrez, fără a mai fi obsedat de Jackie. Am o idee pentru romanul pe care vreau să-l scriu, dar va trebui să mă documentez foarte bine și, mai ales, să mă concentrez. Va trebui să fie un best-seller sau s-a zis cu mine.

– Sună bine, dar ajunge vreodată prima carte a unui scriitor best-seller ?

– Așa trebuie să se întâmple cu a mea. Nu-s chiar un novice. Am scris o carte despre Egiptul modern pe când eram în armată și mi s-a propus să lucrez în presă. Așa încât, sunt sigur că am acele calități care fac dintr-un om un scriitor. Acest roman va fi mai vast. O saga de familie pe fundalul Africii de Sud. Acțiunea se va întinde pe ultimii cincisprezece ani.

– Genul acela de romane care se vând în milioane de exemplare ?

– Sunt prea ambițios ?

– De-abia ai venit aici, dar nu văd nici o piedică. De fapt, lucrul acesta poate adăuga ceva proaspăt pasajelor descriptive. Tatăl meu o să-ți dea cărți pe acest subiect. Vino să vorbești cu el.

După ce se făcură prezentările, Adrian îl conduse pe Michael la rafturile de cărți.

Cei doi bărbați stătură de vorbă preț de două ceasuri, iar când Rennie veni să-i cheme la masă, Michael era rușinat și avea un aer spășit.

– Știi, cred că n-ar fi trebuit să-ți răpesc toată dimineața. Interesul de care a dat dovadă tatăl tău m-a făcut să pierd complet noțiunea timpului. Te asigur că n-am intenționat deloc să rămân până la prânz. Nu vreau să deranjez.

– Nu deranjezi deloc, fii liniștit ! spuse Adrian afectuos. Romanul pe care intenționezi să-l scrii mă intrigă la culme și cred cu tărie că te pot ajuta.

– Sunteți foarte amabil, domnule Gaynor. Dacă mi-ați putea acorda vreo două ore pe săptămână...

– Am înțeles că te grăbești, spuse Adrian cu entuziasm. Vino mai des, Michael. Îmi pare rău că n-ai mașină. Dacă ai fi avut, ai fi putut să vii și să lucrezi aici în fiecare zi. Ai dispune de o atmosferă foarte plăcută. De fiecare dată când ți-ai arunca privirea pe fereastră, ai găsi inspirație. Verdele e o culoare care te ajută foarte mult să te concentrezi.

Numai Adrian putea uita, se gândi Rennie cu disperare, că un asemenea plan ar presupune încă o gură la masă. Iar masa trebuie să fie îmbelșugată.

– E liniște aici, spuse Michael. Chiar mă întrebam cum naiba aș putea lucra la hotel. Sunt foarte sensibil la zgomote și tot ce-ți distrage atenția.

Își pironi ochii asupra lui Rennie și adăugă :

– Nu cunoști pe nimeni care mi-ar putea găsi un apartament, nu ? Evident, nu-mi pot permite o chirie foarte mare.

Tânăra clătină din cap și spuse în glumă :

– Dacă am avea o cameră liberă, te-ai putea muta aici.

– Ce mult mi-aș dori să vorbești serios!

Pentru câteva clipe, Rennie nu zise nimic. Se gândea. Un chiriaș ? O sumă mică, dar regulată de bani care să le permită să-și plătească facturile ? De ce nu?

– Dar nu avem nici o cameră liberă, zise ea.

Pe un ton glumeț, Adrian spuse :

– Dacă eu am dormit pe verandă, de ce n-ar putea-o face și Michael ? Se poate schimba de haine la mine în cameră. Știi, ai picat la țanc, amice. Tocmai am aflat că toată recolta noastră de bumbac e compromisă și vom fi strâmtorați.

– Ce zici, Rennie? o întrebă Michael. Am să dorm oriunde și am să plătesc oricât.

– S-ar putea să nu-ți placă felul nostru de a trăi...

– Nopțile sunt suficient de calde ca să pot dormi fără nici o problemă afară...

– Și dacă plouă, sugeră Adrian, există o canapea pe hol. Ești tânăr și sănătos, n-o să ai probleme. Ți-ai stabilit o dată limită?

– E o muncă uriașă, dar de îndată ce fac planul, sper să scriu câteva pagini bune într-o săptămână. Asta vreme de patru luni. Nu mai mult, adăugă el pe un ton alarmat.

– Un best-seller în patru luni, comentă Adrian gânditor. De ce nu ? Un best-seller nu trebuie să fie o capodoperă. Dacă alții au reușit, de ce n-ai putea și tu ? O să lucrezi întreaga zi, iar eu am să-ți consacru serile.

– Ce-ar fi să încercăm? spuse Rennie.

Replica ei fu întâmpinată cu recunoștință.

Rennie era bucuroasă dacă va reuși să-l ajute pe Michael să scoată din pasiunea lui pentru Jackie un roman.

***

A doua zi dimineață, Michael se instala deja la Mayenga. Când îi întinse o cutie de ciocolată lui Rennie, aceasta spuse :

– Foarte frumos din partea ta, Michael, dar să știi că de acum încolo nu mai primesc nimic din partea ta. Hai să recunoaștem cu toții că suntem niște oameni care muncesc și care n-au bani de aruncat pe fereastră. Dacă lucrurile vor ieși bine, o să dăm o petrecere. Dar mai e mult până acolo.

– Dacă n-o să fac efort fizic, n-o să am nici randament intelectual prea mare. O să-mi permiți să te ajut din când în când în treburile de la fermă?

– Bine.

O privi câteva clipe și spuse :

– Parcă mi-ai fost trimisă din cer, Rennie! Ești cea mai drăguță fată pe care-am întâlnit-o, exact genul de care ar fi trebuit să mă îndrăgostesc.

– Pentru așa ceva e nevoie de două persoane.

– De parcă n-aș ști ! Sau vrei să spui că nu sunt pe gustul tău... sau poate că inima ta e dată altcuiva ?

Era sigur că nu-și dăduse inima nimănui, nu ?

– Din câte pot să-mi dau eu seama, cauți material pentru scenele de dragoste din romanul tău. Pe mine să nu contezi.

Capitolul 5

La cină, Michael spuse că schițase deja acțiunea a șapte capitole din romanul pe care intenționa să-l scrie. Nu după mult timp, se retrase împreună cu Adrian pentru a mai discuta despre faptele istorice care urmau să fie incluse în prima parte a poveștii.

În seara aceea, interesul lui Rennie pentru istoria Africii de Sud era în scădere. Se duse pe verandă, după care coborî în grădină pentru a se plimba puțin. Un arbust de caprifoi răspândea o mireasmă îmbietoare. Trase adânc aer în piept, ca pentru a se îmbăta cu aroma aceea.

O tăcere deplină domnea peste tot, iar stelele, văzute printre vârfurile copacilor, păreau mai mai răzlețe și mai îndepărtate. Se opri la poartă și ascultă cântecul mierlelor.

Stătea acolo de peste trei sferturi de oră când auzi o mașină apropiindu-se. Inima începu să-i bată cu putere. Să fie oare Jackie care, neștiind că Michael se mutase la fermă, venise să-i mulțumească pentru serviciul neprețuit pe care i-l făcuse?

Mașina se apropia cu repeziciune. Nu peste mult timp, recunoscu trăsăturile lui Kent în bărbatul care se afla la volan. Picioarele începură să-i tremure ușor.

Opri mașina, se dădu jos și trânti portiera.

– Mă așteptai ? întrebă el cu o ușoară notă de sarcasm. Ce drăguț din partea ta ! E o obișnuință din partea ta să nu onorezi invitațiile la cină ?

– Chiar ne așteptai după... după... îngăimă ea.

– După ce ? întrebă el. Ți-am infestat eu bumbacul ? Sau sunt vinovat de faptul că am văzut stricăciunea înaintea ta? Mă pregătisem pentru cina din seara asta. Ar fi trebuit să ai măcar decența de a-mi trimite un mesaj.

– Îmi pare rău, spuse ea, deschizând poarta. Vii înăuntru ?

– Nu, zise el în cele din urmă. Acum că știu că totul e în regulă, mă întorc.

– Kent !

Bărbatul se opri și o privi :

– Da ?

– Îmi pare rău, se grăbi ea să spună. Nu fi supărat pe tatăl meu. Habar n-are de invitația ta. N-am putut să-i spun. Știi, umilirea a fost prea mare.

– Umilirea?

Se întoarse de la mașină, își rezemă cotul de portieră și se uită la ea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuia să te simți umilită ? Ți-am spus de la bun început că e foarte riscant să cultivi bumbac în zona asta. Probabil că nici mie nu mi-ar fi ieșit... iar tu nu ești decât o fată fără experiență. N-aveai nici o șansă.

– Erai atât de furios pe mine.

– Eram furios, dar nu pe tine, prostuțo. Au fost momente în care ardeam de nerăbdare să te pălmuiesc, dar nu și atunci. Erai rănită și ai fi preferat mai degrabă să mori decât s-o arăți. Faptul că ți-a fost rănită mândria, a scos ce era mai bun în tine.

– Se întâmplă... adesea lucrul ăsta, recunoscu ea pe un ton șovăitor. Aș fi vrut să venim în seara asta la Elands Ridge.

– Nu-i nici acum timpul trecut.

– Tatăl meu și cu Michael discută aprins despre literatură. Nu prea cred că i-aș putea convinge să renunțe la această pasiune.

– Nici nu încerca. Lasă-i să vorbească despre literatură cât vor. Am să te aduc înapoi, înainte de a-și da seama că ai plecat.

– O! exclamă Rennie și râse ușor. Promiți ?

– Nu promit nimic, copilă. Suie-te în mașină și lasă lucrurile să vină de la sine.

Elands Ridge era iluminat. Veranda scăldată în lumină făcea ca edificiul să pară de-a dreptul alb.

Kent se duse imediat pe hol și aprinse luminile.

– Vrei o cafea sau ceva tare ?

– O cafea, te rog.

Rennie își roti privirile prin cameră. Zidurile erau date cu alb, carpetele erau de culoare crem, canapelele și scaunele erau tapițate cu in albastru. Mobilierul era completat de niște mese din lemn negru, un birou în stil baroc și de niște ornamente în stil oriental. Pe perete se aflau două tablouri. Unul prezenta o fată, iar celălalt portretul unei femei vârstnice pe fața căreia era întipărită o durere nespusă. Rennie se apropie să le examineze.

– Cine le-a făcut ? întrebă ea.

– O femeie. E cunoscută pe aici. Numai o femeie ar fi putut să capteze expresia acestor femei africane. Un bărbat n-ar fi fost în stare să le redea expresivitatea.

– Mândrie și părere de rău, spuse Rennie pe un ton care trăda interesul.

– Vezi ? Eu am avut nevoie de o săptămână întreagă pentru a înțelege semnificația, iar ție ți-au fost de-ajuns câteva secunde și două vorbe. Intuiție feminină.

Nu mai spuse nimic preț de câteva clipe, până ce un băiat cu pielea ciocolatie puse pe o măsuță tava.

– Bine, Tanu. Dacă bucătăria e curată, te poți duce la culcare.

Lui Rennie i se adresă în felul următor :

– Torni tu cafeaua ? A mea vreau să fie cu zahăr și cu frișcă.

După ce-și luă ceașca de cafea, se așeză pe canapea și o privi.

– Nu sunt foarte sigur dacă nu e cumva mai plăcut să nu te am decât pe tine invitată, nu și pe tatăl tău și pe tânărul romancier. De mult timp nu mi-am mai petrecut timpul singur cu o femeie. Nu ți-e teamă ?

– Ar trebui să-mi fie?

– O bilă neagră pentru mine, dacă n-ai nici cea mai mică temere în privința mea.

– Ba deloc. De ce i-ar fi teamă unei tinere de un misogin declarat?

Nu spuse nimic pentru a o contrazice, dar în mod deliberat sorbi tacticos din cafea.

– S-ar putea să consider că aceasta este o excelentă oportunitate de a-ți da – ție și oricărei alte femei – o lecție. Ca să urăsc toate

femeile, înseamnă că am iubit cândva foarte mult și am suferit cumplit. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

– Poate c-ai fi fost mai puțin cinic, dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, zise ea. Fiecare dintre noi are nevoie de cineva cu care să împărtășească bucuriile și necazurile. Oamenii care nu vor să se îndrăgostească, pierd partea cea mai frumoasă a vieții.

– Așa să fie? Care-i sfatul tău? întrebă el pe un ton ironic, după câteva momente de tăcere. Să-mi găsesc prin preajmă o femeie care să-mi placă și cu care să mă căsătoresc ? Mă vezi în ipostaza unui soț iubitor?

– Nu, zise ea pe un ton sec. Poate c-ai să te căsătorești, dar nu cred că-ți vei permite vreodată luxul de a te îndrăgosti.

Privirea lui galeșă se ascuți. Goli ceașca de cafea și o puse pe măsuță.

– Îmi place candoarea ta, Rennie Îți intră pe sub piele, așa cum face un ac. Așadar, crezi că mă voi căsători, dar nu voi cunoaște niciodată marea, adevărata dragoste. Am să fiu scutit de chinurile dragostei. Ce ușurare !

Se aplecă, luă porttțigaretul de pe masă și-i oferi și ei o țigară. De data asta, Rennie nu-l mai refuză, dar își simți degetele tremurând în timp ce el încerca să aprindă bricheta.

Era bucuroasă că rotocoalele de fum îi ascundeau fie și parțial fața. O bună bucată de timp fumară în tăcere.

– Te-am văzut azi de dimineață curățând bumbacul. E un gest responsabil. Ce-ai de gând să faci cu pământul ?

Bucuroasă că schimbă subiectul, Rennie se grăbi să-i răspundă :

– Am să-l las să-și revină.

– Îmi dai voie să plantez lămâi pe el de îndată ce va fi cu putință?

– Nu ne schimbăm planurile până la terminarea perioadei de recoltare, spuse ea stingându-și țigara.

– Așadar, nici de data asta nu-mi mulțumești. Cât pot să urăsc independența ta copilărească. Unde-o să te ducă oare?

Rennie ardea de nerăbdare să-l facă să înțeleagă o dată pentru totdeauna care sunt datele problemei.

– Chiar nu înțelegi? spuse ea, ridicând glasul. Tatăl meu nu se simte în largul lui aici. Dacă o să avem o recoltă acceptabilă, va putea să-și facă turneul de lecturi la care ține atâta și va fi fericit. De accea nu vreau să am datorii.

– Și cine-ți cere asta ? întrebă el deschis. E adevărat că tatăl tău a pomenit de acest turneu. Îl însoțești ?

– Nu prea cred. Cheltuielile ar fi prea mari. Iar dincolo de asta, mai e și Michael.

Michael nu prea conta în toată povestea asta. Era numai o scuză pe care i-o putea oferi lui Kent.

– O, da! Uitasem de Michael. E... important ?

– Trebuie să-l iau în considerare. E un membru al familiei, acum.

– Locuiește la fermă ? întrebă Michael pe un ton tăios.

– Numai pentru câteva luni, ca să poată lucra liniștit la roman până-l termină.

– Să înțeleg că ai transformat Mayenga într-o casă de oaspeți ? spuse el, râzând silit. Dormi din nou pe hol ?

– Michael n-a vrut să audă de așa ceva.. Doarme pe verandă și lucrează în sufragerie.

– Înțeleg. E genul de persoană care se adaptează situației.

Se pare că-l respecți foarte mult. Îl folosește pe Adrian pentru a-și scrie romanul ?

Rennie se ridică imediat, iar în clipa următoare făcu și Kent la fel.

– E foarte urât din partea ta, zise ea. Michael e scriitor. Unul foarte bun. A publicat deja o carte și are prieteni la Londra care-l vor ajuta. Tata crede că va fi un romancier de succes.

– Dar povestea pe care o scrie e despre Africa, nu ? insistă el. A mai venit în țara asta în afară de vineri? Nu, bineînțeles că nu. De unde va lua toate informațiile de care are nevoie, dacă nu de la tatăl tău? Nu aveți destule pe cap acum pentru a vă risipi energia și timpul cu o persoană pe care de-abia o cunoașteți? Mă obosiți!

Rennie vru neapărat să-i dea o replică necruțătoare. Iar ceea ce spuse fu peste așteptările ei.

– E regretabil că te obosim, dar ai și un leac la îndemână. Există un râu între noi. Dacă vrei, putem cădea la tocmeală ca fiecare dintre noi să stea pe partea lui.

– Urmează-mă ! zise el scurt. Te duc acasă.

Rennie se răsuci pentru a-l urma. Nici nu apucară bine să treacă pragul casei, că o mașină se opri în față. Din ea coborî cineva care alegă pe trepte. Rennie făcu un pas înapoi.

– O, Kent ! Ce bine că ești acasă.

– Jacqueline ! Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți aici ?

Jackie se apropie de Kent și ridică privirea. Bărbia îi tremura. N-o văzuse încă pe Rennie.

– E vorba de Adela. Are iar o criză ca cea pe care a avut-o aici. Crizele astea de cap ale ei mă sperie de moarte și nu știu ce să fac. Kent, dragule, dă-mi te rog câteva din tabletele acelea din care i-ai dat

atunci. Au făcut-o să doarmă atât de bine, iar a doua zi dimineață se simțea foarte bine.

– Vrei să-mi spui că ai bătut atâta drum pentru câteva pastile ? Ai înnebuint, Jackie. Intră să bei ceva pentru a te mai întări.

Jackie întoarse capul și se schimbă la față.

– O... Bună, Rennie. N-am știut că treci pe aici. Aveam intenția de a veni pe la tine, dar Adela nu s-a simțit deloc bine. O doare capul îngrozitor, iar pe mine lucrul acesta mă sperie atât de tare, încât nu îndrăznesc s-o las singură.

Două lacrimi mari i se iviră în colțul ochilor. Rennie se gândi că o femeie care plânge obține orice vrea de la Kent. Mai ales una care are un aer atât de neajutorat ca Jackie.

– N-ai de ce să plângi, spuse el. Pe femei le doare adesea capul. Uneori, groaznic.

Ar fi trebuit să stai lângă ea și să chemi un doctor. Termină de băut și am să te duc acasă.

– Chiar o să faci asta ? întrebă ea. Asta m-ar face să mă simt, într-adevăr, mai bine. Ai o stăpânire de sine uimitoare, Kent. Nici nu știu cum am condus până aici. Mașina pe care am închiriat-o nu e dintre cele mai grozave. Nu cred c-aș mai putea s-o conduc.

– Nu-ți face griji, Jac. Am s-o conduc eu cât de repede...

– Ba n-ai să faci asta, i-o tăie scurt Kent. Jackie a scăpat ca prin minune, dar tu s-ar putea să nu fii la fel de norocoasă. Mașina poate rămâne unde e parcată până mâine. Stai puțin să aduc pastilele alea.

Cele două tinere îl priviră cum se îndepărtează.

– Rennie, șopti Jackie, unde e Michael ?

– La Mayenga, îi zise aceasta pe un ton rece.

N-a renunțat la gândul de a se căsători cu tine și s-a apucat să scrie o carte care speră să aibă succes și să-i deschidă calea spre o carieră de romancier.

– Adevărat ? Crezi că poate scrie cărți care să se vândă?

– Are entuziasm și o să reușească.

– E drăguț ?

– De ce nu vii să-l vezi și să-ți faci o părere ?

– Aș veni, dacă... O, draga mea ! Kent s-a întors deja. Te rog, nu mai pomeni nimic de asta.

Se îndreptară cu toții spre mașina lui Kent.

– Cred că e mai bine să vă așezați amândouă pe bancheta din spate. Rennie s-ar putea acoperi cu pătura asta, de vreme ce nu are o haină. Mergem, mai întâi, s-o lăsăm pe ea la Mayenga, iar după aceea mergem în oraș.

Dacă mama ta își revine, adăugă el pe un ton malițios, am putea merge pentru câteva ceasuri în club, nu ?

Rennie se înveli cu pătura și se retrase în colțul ei. Când îi era frig, când i se făcea cald, ca și cum ar fi avut un atac de febră... sau, poate, ceva mult mai grav.

***

Ploaia se abătu asupra ținutului, lovind ca un ciocan în acoperișul de tablă. Pe jos se formară băltoane printre care trebuia să faci salturi pentru a nu te murdări peste măsură.

Când, în sfârșit, potopul se opri, iar apa intră în pământ, Rennie putu să iasă afară să inspire o gură de aer proaspăt.

Înăuntru, cei doi bărbați lucrau cu mare plăcere. Michael dădea viață personajelor și crea situații pentru a-și dezvolta trama, iar Adrian stabilea datele istorice și economice pe baza cărora urma să se bazeze povestea. Rennie știa că tatăl ei își satisfăcea în acest fel o nevoie lăuntrică.

Se bucura pentru el și-i făcea plăcere să audă la fiecare masă detalii despre progresele făcute. Cu toate acestea, se simțea mai singură ca niciodată de la moartea mamei sale.

Michael fu cel care observă o schimbare în rău la câine. Parcă-i pierise pofta de viață.Se obișnuise să fie scos la plimbare în fiecare seară înainte de culcare. Rufus, care-l adoptase fără nici o problemă pe Michael, era scos de acesta la plimbare. În seara aceea, Michael se întoarse peste zece minute, lăsându-l pe Rufus afară.

– Nu știu ce are, dar nu pare a se simți prea bine. Am fost la el la coteț și am văzut că nu s-a atins de mâncare.

– Bietul meu Rufus ! Cât de mult mi-aș dori să ne poți spune ce anume nu merge.

– Poate îl doare capul de la căldură, zise tatăl ei.

– Dar acum, după ploaie, nu e foarte cald și, oricum, nu s-a plâns niciodată de asta. Cel puțin până acum.

– Dă-i ceva ce ai pentru el în seara asta, iar dacă nu se simte bine îl ducem mâine la veterinar.

Cu mari eforturi, câinele bău din laptele în care Rennie dizolvase un medicament pentru el. Lui Michael îi fu foarte greu după aceea să-l ducă în cotețul lui din fundul curții.

A doua zi dimineață, Rufus arăta mai bine. Bău laptele și se ținu tot timpul după Rennie.

După ce-i mai puse încă o doză din medicamentul pe care-l avea, îl lăsă la umbră să se odihnească.

Fu o zi plină de întâmplări neplăcute. Băiatul care o ajuta din când în când la treburile lăptăriei, strică o cantitate însemnată de unt. Un negustor îi trimise un bilețel prin care o înștiința că nu mai ia ouă de la ea. După prânz, un alt băiat se tăie și trebui dus de urgență la spitalul din Gravenburg.

Când se întoarse din oraș, Rennie avea de tăiat carnea, de cântărit și de distribuit.

Deși găti o mâncare foarte bună pentru cină, nu fu în stare să mănânce nimic.

– Ești îngrijorată din pricina câinelui, spuse Adrian. Nu cred că putem face mai mult pentru el decât ceea ce am făcut.

Cuprinsă de remușcări, întrucât uitase complet de Rufus, Rennie se duse să vadă ce face. Starea jalnică în care arăta o sperie. Îi chemă pe tatăl ei și pe Michael.

– Se pare că are într-adevăr ceva, zise Adrian. Ar fi trebuit dus azi la medicul veterinar. Mâine dimineață ar putea fi prea târziu.

– Du-te înăuntru, Rennie, spuse Michael. Nu-l putem lăsa să mai sufere.

– Mergem cu el chiar acum la medic, șopti ea.

– N-ar ajuta la nimic.

– Ba poate că da, spuse ea cu disperare. Mă duc să scot mașină până voi îl înveliți în pătură și-l aduceți aici. Trebuie să încercăm să-l ajutăm.

– Nu cred că mai e deschis cabinetul la ora asta.

– Veterinarul locuiește în apropiere și este foarte amabil. A venit o dată la sfârșit de săptămână să examineze o vacă. Te rog, Michael, să mergem.

Din păcate, nu putea să-și țină promisiunea pe care și-o făcuse de a nu folosi mașina decât o dată pe săptămână. Mai întâi, băiatul care se tăiase, iar acum un câine aflat pe moarte.

Dar, în timp ce se îndreptau spre oraș, Rennie nu se mai gândea la asta. Îndrăgitul animal mai respira, iar ea avea mare încredere în medicina veterinară modernă.

Adrian fu cel care se duse să vadă dacă veterinarul e la cabinet.

– Din fericire, e aici și dorește să-l vadă pe Rufus imediat. Îl aduci tu, Michael? Poate c-ar fi mai bine să rămâi în mașină, Rennie.

Aceasta se simțea prea obosită pentru a protesta, deși prefera să-i însoțească. Clipele care se scurseră între momentul în care intrară în cabinet și cel în care se întoarseră fără el i se părură un calvar.

Luna își făcuse deja apariția pe cer, iar ea îi putea auzi pe africani cântând.

Nu peste mult timp, cei doi bărbați se întoarseră. Michael se așeză pe bancheta din spate fără să scoată un cuvânt, iar Adrian îi spuse:

– Dă-te la o parte. Am să conduc eu.

– Ce avea?

– Febră sau ceva de genul ăsta. Se pare că a luat un virus de undeva de pe malul râului. Dacă nu l-am fi adus la medic, n-ar fi supraviețuit. Am fi putut să-l luăm înapoi acasă, dar am crezut că e mai bine să rămână peste noapte aici.

Rennie dădu din cap și își aruncă privirea pe fereastră.

Se bucura foarte mult că animalul va supraviețui. Rufus devenise un membru cu drepturi depline al familiei.

Weekend-ul bătu la ușă. Duminică dimineață cei doi lucrară din nou, după care deciseră ca în restul zilei să se odihnească. Rennie știa însă prea bine că seara, după masă, se vor apuca din nou de lucru.

Romanul devenise pentru amândoi o obsesie.

Tocmai ceruse să i se aducă niște ceai și se duse să se schimbe când privirea îi fu atrasă de ceea ce zărea pe fereastră.

Jackie vorbea plină de însuflețire cu Adrian, în timp ce Michael o poftea pe Adela să ia loc pe un scaun, la umbră.

Prima reacție a lui Rennie fu să se felicite că gătise în acea dimineață. După ce se îmbrăcă, își pieptănă părul și se pudră. Îi spuse lui George să scoată ceștile cele mai bune, după care se îndreptă spre verandă.

Când o văzu pe Rennie, Jackie se îndreptă imediat spre ea și exclamă :

– Te rog să ne ierți, Rennie, că nu te-am anunțat de această vizită. Am dorit foarte mult să te vizităm. Adela și-a revenit și ne-am reluat vechile obiceiuri. Nici nu știi cât mă bucur să te văd din nou.

" O, Doamne ! Sper că nu mai vrea să mă roage ceva ! " își spuse Rennie cu năduf în sinea ei.

Michael mai aduse niște scaune și se așezară cu toții în jurul mesei.

– Ce priveliște frumoasă ! exclamă Jackie. Copacii aceștia imenși și verdeața sunt minunate. Mi-ar plăcea să trăiesc la țară într-un asemenea loc. Totul e atât de strălucitor.

– Și nici pe departe atât de monoton pe cât și-ar putea imagina unii, o aprobă Adela.

Căldura aceasta sufocantă îmi dă mari dureri de cap, dar pentru voi, cei tineri, e departe de a fi o problemă.

– Știu și eu, spuse Michael. Eu, care stau toată ziua la masă cu un stilou în mână, îmi vine uneori să ies afară și să mă duc la râu ca să fac o baie.

– Și de ce n-o faci ? întrebă Jackie pe un ton atât de nevinovat de parcă nu i-ar fi pus înainte lui Rennie aceeași întrebare.

– Nu e prea curat, spuse el.

– O, da. Kent mi-a spus același lucru. Nici el nu înoată în râu, dar e norocos. Are o piscină naturală pe pământul lui, care e curată și în care poți să faci baie.

Piscina mea, își spuse Rennie în sinea ei cu o strângere de inimă Nu mai e sacră. A dus-o pe Jackie acolo.

– Ai văzut-o ? nu rezistă ea impulsului de a întreba.

– N-am văzut-o. Pentru asta, trebuie să te cațeri, iar eu nu eram pregătită s-o fac.

Michael o privea pe Jackie.

– Kent Bradfield e o adevărată problemă în zona asta, nu-i așa ? spuse el.

Un bărbat care are o proprietate aici, foarte chipeș, foarte bun la echitație și face ravagii printre femei. E un tip care mă face să mă simt de nimic.

– Știu și eu, observă Adrian. Kent are gust literar, dar n-are prea multă imaginație. N-ar fi în stare să scrie un roman, deoarece e foarte comod.

În sinea ei, Rennie era bucuroasă că acesta nu era în stare să scrie un roman. Era, pur și simplu, un bărbat cu picioarele pe pământ, -

pentru care literatura nu era nimic altceva decât un mod de a se recrea. Nimic altceva.

Jackie îl privi pe Michael printre gene și spuse :

– Am auzit de cartea pe care o scrii de la Rennie. Sper să aibă un succes răsunător.

– Așa sper și eu, spuse el pe un ton ușor emfatic.

Rennie consideră că sosise momentul să umple din nou ceștile cu ceai și observă că nimeni nu gustase din prăjiturile pe care le pregătise. Dorea să afle părerea lor despre ele.

Jackie vorbi despre polo și despre dans, precum și despre faptul că descoperise un croitor indian care-ți făcea orice la comandă în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

După ce terminară de băut ceaiul, Michael îi invită la o plimbare. Jackie acceptă imediat, dar se așeză la brațul lui Adrian.

Când cei trei plecară, Rennie se simți mai în largul ei numai cu Adela prin preajmă.

Adela îi vorbi despre felul în care plănuia să organizeze ziua de naștere a lui Jackie, peste șase săptămâni. Se gândea chiar să facă ceva în aer liber, la lumina lunii. Rennie stătea și o asculta, iar în suflet simți o ușoară amărăciune. Oare era invidioasă?

– Trebuie să ne pregătim pentru orice. Totuși, Kent s-ar putea să nu fie de acord cu toată publicitatea care se face de obicei într-un asemenea caz. E atât de dominator. E exact genul de bărbat de care Jackie are nevoie pentru a fi ținută în frâu. E partida ideală.

– Jackie... se va căsători cu Kent? îngăimă Rennie.

– Așa se pare, spuse râzând ușor Adela. În ziua în care am plecat de la Johannesburg, n-am crezut că și-ar putea găsi aici un soț, mai

ales unul atât de atrăgător din toate punctele de vedere. Ca să fiu sinceră, mi s-a luat o piatră de pe inimă datorită faptului că s-a îndrăgostit de un bărbat care i se potrivește atât de bine. E ceva neașteptat din partea lui Jackie. Veți fi vecine, Rennie. Evident că în vacanțe va veni la Cape Town. Kent nu e genul de bărbat care s-o țină prizonieră.

– A... cerut-o în căsătorie ?

Adela râse din nou.

– Ți-l poți închipui pe Kent făcând așa ceva înainte de a fi sigur că răspunsul va fi " da " ? E clar că Jackie înseamnă foarte mult pentru el. De fiecare dată când vine în oraș, o invită la restaurant și nu se uită și nu dansează cu nici o altă femeie. Iar ea nu lipsește de la nici una din partidele de polo care se desfășoară sâmbăta. Nu ți se pare suficient de semnificativ ?

Rennie se gândi că așa trebuie să stea lucrurile. Se lăsă ușor pe canapea și se întrebă de ce se simțea atât de angoasată și de rănită aflând toate astea despre Jackie și Kent ?

– Sunt atât de sigură de legătura dintre ei, încât i-am scris soțului meu ca să-i cer aprobarea pentru logodna lor. Va fi, desigur, de acord, dar unui bărbat îi place să știe că a fost consultat.

Rennie se ridică imediat, auzind pași pe hol. Cei trei se întorseseră de la plimbare.

Jackie fu cea care i se adresă prima :

– Ren, arăți de-a dreptul istovită. Cred că bărbații ăștia doi te distrug.

– Nu-i văd decât duminica, îi replică ea pe un ton lejer.

Cele două femei hotărâră că a sosit momentul să plece și gazdele le însoțiră până la mașină.

După ce acestea se îndepărtară, Adrian se duse să facă un duș, iar Rennie și Michael rămaseră singuri.

Se aflau în grădină, iar cel care rupse tăcerea fu Michael, dar numai după o bună bucată de timp.

– De când trăiesc aici, am învățat câte ceva despre psihologia umană. Te-am studiat mai întâi pe tine și pe tatăl tău, iar acum cred deja că am devenit un expert.

– Pe cine-ai mai studiat ?

– Pe Jackie. Pe cine altcineva ? E un amestec. E ca un cocteil. La suprafață, pare superficială și deloc sinceră. Dar se simte că în adâncul sufletului ei e nesigură pe ea și că are nevoie de o anumită stabilitate. Îți poți da seama imediat că n-a avut niciodată parte de așa ceva. Are o mamă....

– Vrei să spui că se agață de Kent numai pentru că e o ancoră care i-ar putea oferi un punct de stabilitate? Te înșeli, Michael. Între ei, atracția fizică s-a produs de la bun început.

– Spune-mi, te rog, cât de mult a ținut atracția fizică la o femeie ?

– Depinde de femeie. Pentru Jackie, ar putea fi foarte importantă.

– Să înțeleg că pentru tine lucrurile nu stau așa ?

– Da, pentru tine. N-ai fost niciodată atrasă de felul în care arată un bărbat, de felul în care vorbește sau se comportă ?

Cu un oarecare efort, aceasta îi răspunse încet:

– Iar ești în căutarea unui model, dar refuz să joc acest rol. Dacă o asemenea informație e necesară pentru scrierea roamnului tău, du-te în oraș și studiază-i pe oameni. Nu vei găsi așa ceva la Mayenga.

Capitolul 6

Invitația Adelei la sărbătorirea majoratului lui Jackie îi parveni lui Rennie într-o miercuri pe la amiază. Alături de această invitație, sosi și un plic din partea domnului Morgan, librarul și prietenul tatălui ei. Acesta îi invita pe amândoi la inaugurarea Clubului de iahting, eveniment care urma să aibă loc sâmbăta următoare.

Adrian întoarse invitația pe toate părțile, și în cele din urmă spuse:

– Ce-ar fi să mergem? Cred că găsim noi cu ce anume să ne îmbrăcăm pentru a fi la înălțimea acestei situații. Cred că ne-am simți bine acolo.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult îi surâdea această perspectivă. Poate că o petrecere la care n-o va întâlni pe Jackie și pe mama ei o va face să se simtă mai bine. Îi va face în mod cert bine să mai plece de la Mayenga, iar domnul Morgan s-ar putea supăra dacă nu-i onorează invitația.

În acea sâmbătă seara, fu cuprinsă de emoție în timp ce se pregătea pentru această ieșire în oraș.

În ochi i se putea citi bucuria pe care o resimțea căutându-și hainele cele mai potrivite momentului și aranjându-și părul.

În clipa aceea, Adrian bătu la ușă și intră. Se opri lângă ea și o privi ușor uimit.

– Pe cinstea mea! Ce bine arătăm în seara asta.

– Sper că știi cum se ajunge la acest club, i-o întoarse Rennie.

– Mi s-a spus că e la ieșirea din oraș, pe stânga, lângă o bancă. Mă întreb dacă am fost vreodată până acolo.

– Ce mai contează asta acum, dragule ? Hai să-i spunem la revedere lui Michael și să plecăm, da ?

Clubul era o clădire albă, imensă, iar de jur-împrejurul ei erau fel de fel de ambarcațiuni de mare.

Adrian parcă mașina printre celelalte, pe iarbă, iar pentru câteva clipe Rennie se opri să admire iahturile.

Adrian crezu de cuviință că trebuie să-l caute pe domnul Morgan, dar nici nu apucară bine să intre în clubul acela strălucitor și zgomotos, că un tânăr îmbrăcat în uniformă de marinar se apropie de ei. Îl atinse ușor pe mânecă pe Adrian și-l întrebă :

– Puteți să-mi spuneți cum vă numiți ?

– Desigur, băiete. Sunt Adrian Gaynor.

– O, Ce bine! Domnul Morgan mi-a spus să vă caut. A păstrat un loc pentru dumneavoatră pe balcon. Veți avea o vedere foarte bună de acolo asupra cursei.

– Ai auzit, Rennie ? spuse tatăl ei. Facem parte dintre cei aleși.

– Mă tem că numai bărbații au acces acolo, spuse tânărul imediat. Domnul Morgan s-a gândit că poate fiica dumneavoastră va dori să se plimbe cu o barcă în timpul cursei.

Am să chem pe cineva care să vă ducă sus, iar eu am s-o escortez pe domnișoara pe ponton.

– Foarte frumos din partea ta, zise Adrian. Noroc, Rennie.

Rămas numai cu ea, tânărul păru a se simți mai în largul lui. O conduse pe ponton și-i arătă o barcă.

– Acesta e Silver Streak. E a domnului Morgan. Unul dintre băieții săi o va conduce. Cred că vei avea companie. O, uite că cineva e deja acolo. Așadar, nu ești singură. Hei, tu de-acolo ! Dă-i lui Rennie o mână de ajutor !

Când văzu cine era persoana pe care o chemase marinarul, un tremurat ușor puse stăpânire pe ea.

– E în regulă? întrebă tânărul. O să dansezi mai târziu cu mine, Rennie ?

– Da, se mărgini ea să spună.

– Ce zici de faptul că acum zece minute mă gândeam la tine, spuse Kent la urechea ei.

– Chiar așa ? Mai exact, la ce anume te gândeai ?

– Mi-a trecut prin minte că, dacă aș fi numai eu cu tine într-un loc din care să nu poți fugi, te-aș face să asculți o mulțime de lucruri de bun-simț, dar și o mulțime de prostii.

– Într-un... loc ? spuse ea ca un ecou, luptându-se în zadar să-și potolească bătăile inimii.

– Ca de exemplu, o barcă aflată pe o apă întunecată, îi explică el.

Rennie se gândea că era de-a dreptul ironic să aibă o astfel de întâlnire, în asemenea condiții.

Cum ea stătea în continuare în picioare, Kent o prise de mijloc și-și lipi trupul de al ei.

Simțea căldura acestuia cum o învăluia și tânjea după îmbrățișarea lui, dar, în același timp, era speriată.

Kent era ca și logodit cu Jackie. Nu trebuia să uite asta.

– Știai că domnul Morgan a fost cândva un foarte bun jucător de polo? o întrebă el.

– Nu, spuse ea aproape mecanic. Chiar așa?

– Există o fotografie de-a lui în pavilion. Trebuie să fi avut vârsta mea de acum. Toată lumea îmi spune că semăn foarte mult cu el.

Fără să vrea, tânăra râse când se gândi la asemănarea dintre domnul Morgan și Kent.

– Văd că a meritat să spun asta, de vreme ce am reușit să te fac să râzi.

Tăcu pentru câteva clipe, după care adăugă :

– Nu-i așa că nu m-ai plăcut de la bun început ?

– Da, așa e. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să intri în conflict cu mine.

– Nu-i adevărat. Poate că n-am făcut nici un efort ca să mă placi, dar nici să fim dușmani n-am vrut. Te-ai gândit vreodată în aceste ultime săptămâni la cât de plăcut ar fi putut decurge totul dacă m-ai fi acceptat drept prieten de la început ? Evident că n-ai făcut-o, adăugă el pe un ton ciudat. Ai fost prea ocupată să mă detești.

– Ce ridicol, se indignă ea. De ce să te detest?

– Pentru că văd la tine lucruri pe care reușești să le ascunzi de ochii celorlalți. La început, ți-am admirat curajul și tăria de caracter. M-a înfuriat peste măsură faptul că ai refuzat orice sfat și orice formă de ajutor care ți-ar fi permis să eviți unele probleme. Ești o încăpățânată.

Din fericire pentru Rennie, zgomotul făcut de bărci o scuti de a căuta să-i mai dea o replică pe măsură.

Unul dintre iahturile care participau la cursă se răsturnase, iar celelalte se apropriară de el.

– Cursa s-a terminat, spuse Kent, cu regret amestecat cu ironie. Și nici măcar nu ne-am dat seama cine a câștigat. Ți-e foame ?

– Nu... da.

– Hotărăște-te ! spuse el cu sarcasm în glas. Înțeleg că nu ți-e foarte foame, dar te simți mai bine printre oameni, nu-i așa ?

– Nu... nu-i așa. Dacă nu mă întorc odată cu ceilalți, tatăl meu va fi îngrijorat.

– Ești sigură că numai despre asta e vorba ?

Rennie îl privi, dar pe chipul lui era întipărit același sarcasm.

– Voiam să scap de băiatul care păzește bărcile. Dar trebuie să alegi. Mai stăm puțin afară, sau intrăm?

Inima ei îi spunea să rămână, dar lumina era din ce în ce mai difuză, iar apropierea dintre ei o speria.

– Bine, zise el repezit.

Adresându-se băiatului, îi porunci :

– Poți să ne dirijezi spre dig.

Rennie simți cum acesta o împinge ușor pentru a se așeza și se supuse fără a protesta. Își închise ochii, simțindu-se cuprinsă de o moleșeală inexplicabilă, iar în gât i se pusese un nod.

Așadar, cam așa se petreceau lucrurile. Avea douăzeci de ani și credea că se maturizase de mult. Totuși, își dădu seama că nu se maturizase deloc înainte de aceste clipe petrecute împreună când descoperi că nu-i place de Kent.

Masa era în toi. Kent stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, iar pe frunte i se formase o cută.

În cele din urmă, Rennie găsi un subiect de conversație. Își luă inima-n dinți și spuse :

– Ai auzit de Rufus?

– Câinele tău ? I s-a întâmplat ceva?

În câteva cuvinte, ea îi explică situația.

– Ghinion, se mărgini să spună. Am să-ți aduc altul.

– Nu. Deocamdată, nu-i cazul.

Spusese asta numai pentru că era încredințată că un asemenea subiect cumva trist și apropiat de sufletul ei o va ajuta să se elibereze de teama și de vraja pe care o simțea în preajma lui.

Coborâră din barcă și o luară pe dig, alături de alți câțiva plimbăreți.

Kent o ținea de braț, iar Rennie încerca să facă abstarcție de gestul lui.

– Ești palidă, spuse el cu glas șoptit. Așteaptă aici, să-ți aduc ceva de băut.

Când se întoarse, îi zâmbi încercând să pară veselă și se mută pe celălalt scaun pentru a-i face loc.

Kent o scruta cu privirea.

– Ai mai slăbit, zise el. Ai cearcăne sub ochi și nici cu psihicul n-o duci prea bine. La ce Dumnezeu îi stă mintea lui Adrian ?

Rennie încercă să-și controleze bătăile inimii.

– Ți se pare numai. N-am slăbit. Mi-e doar foame.

Își puse o bucată de brânză și o felie de pâine pe o farfurie, dar nu se atinse de ele. Și-ar fi dorit foarte mult o ceașcă de cafea neagră.

– L-ai văzut pe tatăl meu ?

Kent înălță privirea și spuse :

– E sus. L-am atenționat că ești aici și că totul e în regulă.

Treptat, îi reveni culoarea în obraji și fu în stare să lege câteva vorbe.

– Bea ce ți-am adus. O să te facă să vrei să dansezi.

– Vreau să dansez chiar acum.

– Cu mine?

– Dacă nu te deranjează.

El râse ușor.

– Am făcut lucruri mult mai neplăcute. Ca să fiu cinstit, la Crăciun mi-am promis în sinea mea că voi dansa cu tine măcar o dată...

– De Crăciun ?

– Atunci ți-am spus că nu-mi place să dansez, de unde ai tras concluzia că sunt un dansator foarte prost. Îți mai amintești ?

Ea dădu din cap a încuviințare și se ridică.

Începură să danseze, iar Kent se încruntă puțin când ea făcu un pas greșit. El nu dădea greș niciodată.

– Tatăl tău se uită la tine, iar în privirea domnului Morgan e o sclipire șugubeață. Pot vedea asta de aici. Mă întreb dacă bătrânul a aranjat toată această poveste cu masa.

– De ce-ar face-o ?

– Bună întrebare. I-am spus odată că ești o fetișcană dificilă.

– Iar eu i-am zis cu vreo câteva săptămâni în urmă că ești o bestie arogantă.

– Draga mea! Măcar suntem chit. Nu crezi că gâlceava a ținut destul?

– Ba da, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Bine. Mă invit singur mâine dimineață la tine, pentru o ceașcă de ceai.

Se opriră la una din ieșiri, iar Rennie simți cu plăcere cum o boare de aer rece îi vine în față.

– Hai să mergem afară, propuse el.

Kent trase adânc aer în piept.

– Simți mirosul de salcie înflorită?

– Mireasma amăruie ? Seamănă foarte mult cu mirosul de mimoză. Ale tale n-au înflorit încă ? De cât timp au nevoie puieții pe care i-ai plantat pentru a ajunge la maturitate ?

– De câțiva ani. Nu mă grabesc. Oricum, am mai luat în concesiune niște pământ cu pădure, pentru a-l lucra.

– Alt pământ, în afară de cel de la Elands Ridge ?

El încuviință.

– Mi s-a făcut această ofertă cu puțin timp în urmă și n-am stat pe gânduri. Locul arată ca în junglă, dar sunt sute de copaci valoroși acolo. De-abia aștept să mă apuc de treabă.

Timbrul vocii acestuia se schimbă imediat, lucru care lui Rennie nu-i scăpă.

– Se pare că îți place foarte mult să faci pe silvicultorul.

– Nici o altă muncă nu e atât de fascinantă și nu te face să te simți atât de împlinit ca aceasta. Știi, spuse el pe un ton gânditor, copacii au nevoie de zeci de ani pentru a crește și a deveni viguroși.

– De-aceea e atât de scump lemnul, nu ?

– În mare parte, da. Motivul principal e că un copac trebuie să aibă atât o înălțime foarte mare, cât și niște dimensiuni ample. Ani buni se

scurg între momentul în care pui o sămânță în pământ și momentul în care copacul începe efectiv să prindă viață. Când eram mic, în grădina noastră se afla un nuc care trebuie să fi avut vreo optzeci de ani. Îmi doream atunci să pot pătrunde cumva în interiorul copacului pentru a vedea câte inele are.

– Copacul exista și înainte de construirea casei?

– De foarte mulți ani. Grădina noastră era formată numai din copaci de genul ăsta, spuse el zâmbind cu nostalgie. Uneori, găzduiam scriitori care veneau special pentru a găsi inspirație aici și pentru a se impregna de culoarea locală. Mai ales scriitori tineri, ca de exemplu Michael Rogers.

– Romanul pe care l-a scris e bun. Nu găsești în el nici o notă falsă.

– Înclin să te cred. Știi, am un imens respect pentru calitățile literare ale lui Adrian. Cum merge treaba la roman ?

– Michael stă și lucrează câte douăsprezece ore pe zi și a scris cam jumătate din el.

– Și speră să-l termine cât e cu putință de repede și să dea lovitura?

Rennie simți că e nedrept cu Michael.

– Nu chiar, zise ea. Știi, e genul acela de persoană care lucrează încet și gradat.

Toți banii pe care-i are, îi investește în carte.

– Trebuie că are mare încredere în calitățile lui, observă Kent.

– E foarte necesară încrederea în sine pentru a avea succes. Mai ales, în meseria pe care și-a ales-o. Dacă romanul va fi un eșec, nu-și va distruge numai cariera.

Kent îi aruncă o privire scurtă.

– Ce vrei să spui?

– Păi, n-o să mai aibă o lețcaie, n-o să mai aibă nici slujbă și... se opri ea, ezitând.

– Nici vreo speranță de a se căsători, îi termină Kent fraza. Crede că e suficient să scrii un singur roman pentru a deveni scriitor ? Să presupunem că această carte va avea succes, cum va proceda la a doua, dacă n-are un naș care să i-o șlefuiască ? Sau poate, zise el pe un ton rece, se va hotărî să rămână la Mayenga sau te va lua pe tine și pe tatăl tău înapoi în Anglia, nu ? Ai vrea să te întorci în Anglia ?

– Cândva... dacă o să ne putem permite o vacanță. Dar sunt sigură că, după o lună sau două, am să ard de nerăbdare să mă întorc la Mayenga.

La început, nu ne plăcea deloc aici, dar cu timpul am început să îndrăgim locul.

– Rennie, promite-mi ceva, spuse el prinzându-i mâinile.

– Ce ?

– Mi-am dat seama că încerci să faci față tuturor problemelor de la fermă, fără să-l scoți pe Adrian din casă, unde participă la conceperea acelui roman. Dacă un asemena gest înseamnă atât de mult pentru tine, lasă-i să-și vadă de treabă, dar promite-mi că vei apela la mine în caz de nevoie.

– Dar, Kent...

– Știu cum merg treburile la o fermă. În fiecare zi, apar o mulțime de probleme, dar care își pot găsi o rezolvare.

– Așa am să fac. Promit.

– Prea bine. Dacă... o să treci vreodată pe la mine, o să vezi și singură.

– Mă îndoiesc. Le ascunzi foarte bine.

Ușa pe care Kent o închisese mai devreme, se deschise brusc și mai multe cupluri ieșiră să ia o gură de aer.

Cei doi se întoarseră înăuntru. Adrian stătea de vorbă cu câțiva oameni în vârstă. Când dădu cu ochii de Rennie, privirea i se însufleți. O bătu ușor pe mână.

– Ei, draga mea, se pare că în seara asta Kent te-a acaparat. Mi-a spus că ai fost de acord să dansezi cu el. Te simți bine ?

– Da, mulțumesc. Bună seara, domnule Morgan. Ce mai faceți ? E o petrecere minunată.

Bărbatul ridică din sprâncene.

– Cât ai văzut din ea? o tachină el. Kent e genul de bărbat care monopolizează o femeie. Are obiceil ca, dacă a pus ochii pe o femeie la o petrecere, să se țină scai de ea toată seara. Am văzut asta la " Clubul Pinului " .

– E o politică foarte bună, pentru că mă scutește de obligația de a vorbi cu o mulțime de femeie pe care nu prea cred că o să le mai văd după aceea.

– Gândește-te numai la ce-ai putea pierde! Poate că femeia care-ți este predestinată se mișcă pe aici pe undeva, iar tu ratezi șansa de a o întâlni.

– Asta e bine pentru amândoi, domnule Morgan. Nu văd nici o doamnă Morgan pe aici.

Bătrânul râse cu poftă.

– Nu mai sunt de vârsta ta, dar dacă mi-aș găsi o femeie de vreo cincizeci de ani, m-aș căsători cu ea imediat.

– Dar ai trecut cu vreo douăzeci de ani de vârsta asta.

– Chiar așa ? spuse domnul Morgan pe un ton voit surprins.

Păi atunci, să-ți fie învățare de minte.

Îi zâmbi lui Rennie și spuse:

– Pune mâna pe el și îmblânzește-l. Fă-l să tânjească după tine. O să vrea să te strângă de gât, dar lucrul acesta vă va face bine amândurora.

Kent râse ușor văzând-o cum roșește.

– Rennie nu e genul de femeie care să facă așa ceva. Nu-i așa, micuțo ? Nu m-ar răni, în afară de cazul în care aș răni-o eu mai întâi.

Observația lui Kent era atât de adevărată, încât Rennie nu știu ce să-i răspundă.

Din fericire, fu salvată de marinarul care o condusese mai devreme pe dig și căruia îi promisese un dans. După ce bău o băutură răcoritoare cu el, se întoarse lângă tatăl ei. Kent era și el tot acolo și vorbea cu un fost judecător despre vânzarea unor ponei.

Rennie se așeză pe un scaun lângă tatăl ei.

– Mă bucur că am venit, spuse el. E atât de diferit față de toate petrecerile la care am participat, iar oamenii sunt atât de prietenoși. Îl vezi pe bărbatul care vorbește cu Kent ?

– Cel gras ?

– Are o bibliotecă personală de trei mii de volume. Cred că are numai volume valoroase. M-a invitat să-i fac o vizită pentru a-i vedea cărțile și am să onorez invitația imediat ce termin notele pentru cartea lui Michael.

Peste puțin timp își făcu apariția și Kent. Se așeză lângă Adrian și spuse :

– Am să plec curând. Mergeți acasă?

– Aș vrea să mai discut ceva cu judecătorul, spuse Adrian.

Dar Rennie cred că e obosită...

– Hai să mergem, Rennie. Te duc acasă, iar tatăl tău se va întoarce când va găsi de cuviință s-o facă.

După ce se despărțiră de Adrian, cei doi ieșiră afară.

– Parcă aveai o poșetă ? spuse Kent într-o doară.

– Geanta mea ! exclamă Rennie. Nu mi-am luat un pardesiu, dar poșeta de seară din mătase neagră sigur o aveam la mine. Oare unde am pus-o ?

El o privi întrebător.

– Ia încearcă să-ți amintești ! Când ți-ai dat ultima dată cu pudră?

– Nu mi-am dat cu pudră. Cred că arăt groaznic.

Instinctiv, își duse mâna la nas.

– Geanta, îi aminti Kent. O aveai când am dansat?

– În mod cert, n-o aveam. Nu sunt obișnuită să port așa ceva. De fapt, n-am deschis-o de când...

De când ? Din seara în care se întâlnise cu Michael, nu ?

– Cred că am uitat-o în șalupă.

– Dacă lucrurile stau așa, n-avem decât s-o căutăm și să ne strecurăm după ea.

Când ajunseră la ambarcațiunea pe care o căutau, Kent spuse:

– Am să intru în ea și am să aprind niște chibrituri. Geanta ar trebui să fie pe undeva prin preajma locului în care ai stat.

Rennie îl privi cum bâjbâie prin întuneric să aprindă câte un chibrit.

După ceva timp, îl auzi exclamând :

– Am găsit-o ! Se pare că s-a deschis și tot ce aveai în ea s-a împrăștiat. Vrei să vii să le strângi tu însăți?

– Nu-i nevoie. Oricum, nu-i mare lucru. Le strângi tu, te rog?

– Desigur.

Când se întoarse, într-una din mâini ținea geanta goală, iar în cealaltă lucrurile. Îi întinse geanta goală și-i spuse :

– Ține-o așa, ca să-ți pun în ea bunurile.

– Mai întâi, o pudră compactă, da?

– Da, spuse ea râzând.

– ... o batistă și un pliculeț cu parfum. Asta-i tot?

– De ce? Ai mai găsit și altceva? Ce ? Bani ?

– Nu.

– Habar n-am. Mă dau bătută, zise ea după ce stătu puțin pe gânduri.

El desfăcu palma.

– Perlele, prostuțo.

– Perle ? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Apoi, își aminti brusc de unde le avea și fu cuprinsă de un tremur violent.

– Sunt ale lui Michael.

– Ale lui Michael ?

Vocea lui nu trăda nimic, dar în timp ce se îndreptau spre mașină, Rennie deveni conștientă de faptul că se produsese o schimbare.

– Așadar, Michael poartă perle, spuse el cu sarcasm. Măi, să fie !

Rennie vru în clipa aceea să-i spună adevărul. Lănțișorul acela de perle era al lui Jackie.

Fusese prea ocupată cu treburile de la fermă pentru a-i înapoia perlele lui Michael. Dar Jac îl iubea pe Kent, iar el... poate că nu era chiar atât de îndrăgostit de Jac.

Își dădu seama că trebuie să-i dea cumva de înțeles că perlele nu sunt ale ei și că nu fuseseră niciodată. Oare ar crede-o, fără să-i mai ceară alte detalii ?

Își dădu seama că n-ar crede-o și fu cuprinsă de o furie neputincioasă împotriva lui Jackie. Întotdeauna obținea ceea ce-și dorea pe seama celorlalți.

Kent îi deschise ușa și-i dădu o pătură cu care să se învelească. Merseră tăcuți mare parte din drum, dar după ce trecură peste pod, Kent îi puse câteva întrebări banale.

– Ești obosită ?

– Puțin. Mulțumesc pentru tot, zise ea.

– Vrei să te conduc înăuntru ?

– Cred că am să mă duc imediat la culcare.

După ce opri mașina în fața casei și-i deschise ușa, remarcă:

– Se pare că sunt multe lumini aprinse.

– Da. O să te vedem mâine ?

– Probabil că da. Pe la zece dimineața.

– Noapte bună, Kent.

– Noapte bună.

După ce mașina porni din nou la drum, ea mai stătu puțin afară, după care intră înăuntru. N-avea deloc chef să stea de vorbă cu Michael, după episodul din seara aceea. Dorea numai să-l salute și să se ducă la culcare.

– Nu te-ai culcat, Michael ?

– Nu încă. A fost frumoasă petrecerea ?

– Splendidă.

– Unde e Adrian ?

– A mai rămas. Să lași luminile aprinse, da ?

– Sigur. Vise plăcute, Rennie.

Când ajunse sus, Rennie stătu mult timp cu pătura strânsă în jurul trupului, incapabilă să se gândească la ceva. Într-un târziu, începu să-și pregătească patul de culcare.

A doua zi, imediat după micul dejun, îi dădu lănțișorul de perle lui Michael. Acesta îl strânse în palmă și spuse cu tristețe :

– În cutia în care l-am cumpărat, arăta bine. Kent îi poate oferi, sunt sigur, un diamant.

Rennie îl privi cu simpatie.

– Ce cuplu ciudat vor fi ! Jackie nu e chiar ce-și dorește Kent, iar ea nu va fi o soție bună pentru un proprietar de plantație.

Rennie îl privi uimită.

– De unde știi ? Întotdeauna a spus că-i place la nebunie viața la țară.

– Așa a spus ? Poate că m-am înșelat din nou.

Ieși afară, iar peste câteva minute Rennie îl auzi fluierând în timp ce răsucea perlele în buzunar. Asta ajunsese să însemne Jacqueline Caton pentru el.

Capitolul 7

În cursul următoarei săptămâni, Kent veni de două ori la Mayemga, dar de fiecare dată stătu puțin, iar compania lui nu era dintre cele mai plăcute. Vorbi numai despre cultivarea pământului și despre recolta de anul viitor. Când Adrian spuse că nu plănuiau să planteze nimic pentru anul următor, Kent se încruntă, dar nu spuse nimic și nici nu făcu vreo sugestie despre schimbarea locului unde să fie cultivate anumite plante.

Rennie se gândi că venea numai pentru a-și ține cuvântul dat. Îi aștepta cu nerăbdare vizitele, dar indiferența lui o rănea. Părea bsent și de neclintit.

Dacă se întâmpla să rămână singură cu el, simțea cum vechea aversiune se înălța din nou între ei ca un zid. N-o mai tachina, iar sarcasm era foarte rar în vocea lui. De fiecare dată când pleca, simțea o ușurare dureroasă.

Michael muncea foarte mult. Într-una din după-amiezile petrecute în oraș, l-a convins pe unul din partenerii de la tenis să-i dea o mașină

de bătut portabilă, așa încât capitolele încheiate erau negreșit dactilografiate. Seara, Rennie le corecta și le mai aranja.

Așa cum anticipase, eroina lui avea chipul și asemănarea lui Jackie. Mai apărea și un alt personaj feminin, modelat, se gândi Rennie, în mare parte după personalitatea ei. O persoană drăguță și săritoare care-l îndrăgise de la bun început pe erou, fără a-i cere să-i împărtășească iubirea, se căsătorise târziu și devenise câinele de pază al soțului ei. Lectura era plăcută și ironic de adevărată. Michael avea acel talent de a da viață personajelor sale, fie că le plăcea, fie că nu.

Rennie îi împărtăși lui Adrian părerea ei despre ceea ce scrisese Michael într-una din după-amieze. Încercă să-i amintească de faptul că, dacă își va da mai mult silința să-l ajute pe Michael, va fi mai repede liber să muncească la fermă, la strângerea recoltei.

Adrian începu să-i vorbească despre evenimentele care se vor produce în a doua parte a romanului. iar Rennie spuse că Michael avea talent.

– Așa e, o aprobă Adrian. Oamenii aceia există și reacționează ca niște ființe umane. De aceea mă și bucur atât să-l ajut. Pentru cel de-al doilea roman pe care-l va scrie, i-am sugerat să-și plaseze acțiunea în Egiptul de astăzi. La urma urmei, povestea și felul de a nara sunt cele două elemente care fac vandabil acest gen de cărți. Dacă va alege să-și plaseze acțiunea într-un cadru cunoscut, culoarea locală va veni de la sine.

– Următoarea carte îi va lua mult mai mult timp decât prima.

– Așa e, dar asta nu prea va mai conta. Totul cere timp. De asta se lovesc până și cei mai entuziaști oameni. Pe măsură ce înaintezi în vârstă, ambiția scade. Pe vremuri, voiam neapărat să scriu o carte,

evident nu în genul celei pe care o scrie Michael, ci una de eseuri. Genul acela de carte pe care nimeni nu-l cumpără.

– Eu aș fi cumpărat o sută.

– Sunt convins de asta, spuse el zâmbind tandru. Se pare că n-am fost suficient de ambițios, iar acum ambiția mi-a dispărut cu desăvârșire. Totuși, faptul că am lucrat cu Michael m-a făcut să înțeleg că n-am să fiu niciodată un bun fermier. Îmi pare rău pentru tine.

– Am știut asta de la bun început. Venirea lui Michael n-a făcut decât să-mi întărească această convingere. Tot ce contează e să fii fericit.

– Fericirea ta e mult mai importantă decât a mea, spuse el privind-o drept în ochi. Mă gândesc adesea la tine, Rennie, și mă simt vinovat că te-am adus aici și te-am lăsat să te descurci singură cu toate.

– Prostuțule ! N-aș fi renunțat la Mayenga pentru nimic în lume.

Lucrul acesta era adevărat. Căldură mare, oboseală, dureri de spate sau de inimă, nici un sacrificiu nu i se părea prea mic.

Recolta de soia fusese destul de bogată, dar pierderile erau destul de mari pentru a simți vreo satisfacție. Era puțin speriată de faptul că viitorul lor la Mayenga depindea de recolta de porumb. Din când în când, era bântuită de gândul că s-ar putea îngloda în datorii.

***

A doua zi, așa cum se întâmpla de obicei, vremea se schimbă brusc. Soarele arătător de pe cer făcu loc unor nori amenințători.

După-amiază, se formară vârtejuri de praf care se înălțară și coborâră.

În mod ciudat, cerul se lumină, dar pe măsură ce rafalele de vânt se întețeau, nori albi, înfricoșători în nemișcarea lor se iviră. Nu exista nici un semn de ploaie.

Paddy începu să se agite, datorită faptului că în ochi îi intrau firicele de parf. Părul pe care Rennie și-l prinsese într-o coadă fu vânturat de vânt.

Când ajunse în grajd, tatăl ei și cu Michael o așteptau îngrijorați. Cum o văzură, se grăbiră s-o întâmpine.

– Ce bine c-ai venit, Rennie ! Dă-te jos și vino la adăpost. E o vreme îngrozitoare ! se auzi cu mare greutate prin vuietul de afară vocea lui Michael.

Peste câteva minute se aflau cu toții înăuntru, răsuflând ușurați, închizând geamurile și încuind ușile.

Michael se prăbuși într-un fotoliu și spuse:

– O, Doamne ! Ia ascultați ! Cât de adâncă e fundația casei, Adrian?

– Nu mai țin minte, spuse Adrian pe un ton absent. Dar se pare că o să aflăm curând.

– Oare vântul ăsta puternic o să ne doboare porumbul ? întrebă cu neliniște în glas Rennie.

– Chiar dacă se va întâmpla asta, știuleții vor fi întregi, îi răspunse Adrian Iar un vânt atât de puternic nu poate ține mult.

Era o observație de bun-simț, se gândi Rennie. De când se mutaseră aici, nu mai trecuseră prin așa ceva.

– E ciudat, anormal, adăugă el ciulind urechea pentru a auzi zgomotul pe care-l făceau obiectele care zburau, duse de vânt.

E ca în Anglia, sau chiar mai rău.

– E de o mie de ori mai puternic, întări Rennie.

– Dacă va mai ține o oră tot așa, vom avea mult de reparat.

– O să ne descurcăm noi, îl îmbărbătă Michael. E prea devreme, Rennie, pentru o ceașcă de ceai ?

Bucuroasă că are ceva de făcut și că în acest fel nu se mai gândea atât la urgia de afară și la ce se va alege de recolta de porumb, Rennie se duse la bucătărie pentru a prepara ceaiul.

Următoarele două ore fură ca un coșmar.

Când, în cele din urmă, vântul se potoli, se lăsase deja întunericul. Era o noapte fără stele. Era clar că nu se puteau apuca acum de reparații.

Rennie așteptă toată noaptea ploaia care nu veni.

Când se lumină de ziuă, ieșiră afară să vadă ce pagube se produseseră. O bucată de fier zăcea pe jos pe verandă, lăsând o gaură destul de mare în acoperiș. O poartă din stejar fusese purtată de vânt până într-un strat de flori. Totul părea să fi fost devastat.

Rennie își aminti vag de faptul că-i promisese lui Kent că-l va chema, dacă va avea nevoie de ajutor. El ar fi știut să-i țină în frâu pe muncitori și ar fi trimis pe cineva să repare acoperișul. Kent părea a avea tot ceea ce-i trebuia ei în clipa aceea. Dar poate că era ocupat să facă reparații la el. Iar dacă nu-și dădea seama și singur de greutățile prin care trecea, arunci era mai bine să-i rămână necunoscute. Cine știe, poate că mâine îi va scrie câteva rânduri pentru a-i spune prin ce au trecut. Ar ajuta-o foarte mult dacă ar veni la sfârșit de săptămână la Mayenga.

***

Spre cinstea lui, Michael lucră foarte mult și cu spor. Din păcate, seara spuse că-l doare mâna de atâta scris și că va fi nevoit ca a doua zi să facă o pauză.

– Se pare că mă doare nu numai încheietura mâinii stângi, ci și a celei drepte. N-am să mai scriu sau să bat la mașină pentru câtva timp.

Rennie se grăbi să aducă niște apă rece și o compresă.

– Pune-ți mai întâi o compresă cu apă rece, iar după aceea o să facem și un masaj. Îți va face bine să iei o pauză.

– Știu. Se pare că am fost prea nerăbdător. După ceea ce s-a întâmplat aseară, n-am mai putut să adorm. Mi-am petrecut toată noaptea gândindu-mă.

– Așa am făcut cu toții.

– Mă tem că gândurile mele erau cât se poate de egoiste. M-am gândit numai la carte. Capitolul al doisprezecelea marchează jumătatea cărții : o sută de mii de cuvinte. Majoritatea textului e deja dactilografiat și e numai bun de trimis unui editor. Cred că am să-l trimit unui prieten, la Londra, numai pentru a-mi spune o părere.

– Da, cred că e o idee bună, îl aprobă cu entuziasm Rennie. Dacă te vei odihni și sâmbătă, cred că am să-ți dactilografiez eu ultimele pagini.

– Ești foarte săritoare, Rennie. Te gândești mai întâi la ceilalți și abia apoi la tine, deși cred că ești frântă de oboseală.

Era, într-adevăr, foarte obosită. Își simțea fiecare parte a corpului dureroasă. Cu toate acestea, se gândea în primul rând la tatăl ei. Adrian era un bărbat sănătos, numai că obosea foarte repede. Cum Michael nu mai putea lucra nici el mâine, foarte multe lucruri vor cădea în responsabilitatea ei. Ar fi oare bine să-i ceară ajutorul lui Kent?

În seara aceea era oricum prea târziu, iar probabil că a doua zi dimineață va vedea lucrurile altfel. Va avea suficient timp să se gândească la asta până mâine la prânz.

A doua zi dimineața, trimise niște oameni pe câmp, iar ea o luă pe Paddy și se duse să arunce o privire asupra stării porumbului după furtună.

Așa cum se aștepta, porumbul era căzut la pământ, dar știuleții erau întregi, prinși de tulpină. Recoltarea porumbului se va face mai greu, dar măcar aveau ce strânge.

O luă pe cărarea dintre lanurile de porumb. Adierea rece a vântului aducea și un miros ușor de fum. De undeva de departe, se înălțau rotocoale de fum. Apoi, imaginea deveni mai clară și-i văzu pe muncitori încercând să stingă focul cu sacii.

Netoții ! Făcuseră focul ca să se încălzească, fără a se gândi la faptul că vântul bătea din spatele lor.

Pe Rennie o cuprinse panica. Văzu cum focul se întețește și cuprinde porumbul.

Își dădu seama că singurul care o putea ajuta era Kent. Acesta avea aparatură care putea să oprească focul, aparatură pe care o luase pentru pădure.

Fără a mai sta pe gânduri, dădu pinteni calului.

În minte nu avea decât proporția dezastrului, dacă nu va face nimic pentru a opri focul.

Când ajunse în sfârșit la Elands Ridge și zări casa, începu să caute o poartă pentru a intra.

Încercă să-l strige pe Kent, dar avea gâtul uscat, iar rezultatul fu lamentabil.

O tăcere deplină domnea, dar Rennie se gândi că trebuie să fie cineva acolo, fie și un servitor.

Cu ultimele puteri pe care le mai avea, reuși să-l strige pe Kent.

Acesta își făcu imediat apariția, aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rennie! Cum de-ai ajuns în halul ăsta ? Ce s-a întâmplat ?

Aceasta de-abia reuși să șoptească :

– Ne-a luat foc porumbul... muncitorii nu reușesc să-l oprească... Nu trebuie să pierdem recolta. Nu trebuie !

– În ce parte ? întrebă el imediat.

– Spre Mayenga... pe partea care vine dinspre râu.

– Nu mai spune nimic. Recapătă-ți suflul până-l chem pe intendentul meu.

Îl auzi cum vorbește din hol.

– Da, Maxwell. Porumbul familiei Gaynor e în flăcări, aproape de Mayenga... Ia tot echipamentul pe care-l ai, precum și oamenii tăi. Promite-le o primă, dacă lucrează foarte bine. Vântul bate cu putere, dar fă tot ce poți. Te descurci fără mine? Bine.

După ce puse telefonul în furcă, se întoarse lângă Rennie. Turnă niște whisky într-un pahar și i-l aduse să bea.

Avea fața plină de fum, iar părul era răvășit.

Kent tăcu câteva minute, în timp ce ea sorbea din pahar. În cele din urmă, Rennie ridică privirea și spuse :

– Îmi pare rău, Kent.

– Rău? întrebă el. De ce n-ai strigat?

– Cred că din cauza cursei.

– Nu vreau să mai aud nimic. O să rămâi aici și o să te odihnești atât cât vei avea nevoie.

– Dar porumbul...

– Lasă porumbul în seama mea.

Scoase o batistă din buzunar, o udă și începu să-i șteargă fruntea.

– Nu credeam că poți fi atât de drăguț, Kent, spuse ea zâmbind. Ești ca un frate mai mare.

– Așa să fie ! zise el scurt. Am să te duc într-o cameră să te culci. Ești pregătită?

Când intrară într-una din camerele de sus, lăsă jaluzelele jos și se uită la ceas.

– E patru. Am să mai trec să văd ce faci pe la șapte. Îți va fi foarte greu dacă nu dormi.

– Trei ore, începu ea. Dar, Kent...

– Stai liniștită, m-am gândit la toate. Am să-l anunț pe tatăl tău că ești aici și am să-ți spun care e situația de pe câmp. Odihnește-te, micuțo. Nu vreau să-ți pierzi cunoștința.

Îi atinse ușor obrazul cu fruntea, iar când se ridică, un zâmbet ironic îi apăru pe față.

– Ai puțină temperatură, dar nu e nimic grav. Culcă-te, micuțo. O să vorbim mai târziu.

Kent închise ușa în urma lui, apoi, cu zgomot, răsuci cheia în broască.

***

Cineva bătu în ușă, iar ea spuse :

– Intră.

Își dădu seama că nu mai răsucise cheia în broască pentru a o deschide. Oare mai intrase în timp ce dormea ? În clipa aceea, era un lucru pe care nu mai punea mare preț.

– Te doare capul ? întrebă el blând. Îți mai aduc o pernă și niște aspirină.

Ce ciudat i se părea că un bărbat atât de înalt putea să se miște prin cameră fără a face zgomot. Îndemânarea de care dădea dovadă era uimitoare.

– Așa, e mai bine acum? Înghite pastilele astea, dacă poți. Dar fără prea multă apă. Te doare în gât ?

– Nu, mi-e doar foarte sete, iar aici e foarte cald.

– Mă duc să deschid geamul ca să iei puțin aer.

– Cât e ceasul ?

– E nouă. Ai dormit mult.

– Cred că ai pus ceva în băutura pe care mi-ai dat-o.

– Ce acuzație, se indignă el, fără a nega în mod explicit afirmația ei.

După o pauză, Rennie spuse :

– Porumbul ?

– Am reușit să oprim focul. Ne-am luptat cu el vreo trei ore, dar cam o treime din recoltă e distrusă.

– Mulțumesc, Kent, spuse ea cu o voce tremurândă și plecându-și privirea. Tata a aflat?

– Da. A vrut să vină după tine, dar l-am oprit. I-am spus că o să te întorci când o să fii pregătită. Vezi ce se întâmplă când exagerezi cu munca ? Șocul focului și drumul pecare l-ai făcut până la mine te-au epuizat.

Apoi, pe un ton schimbat, adăugă :

– Mă bucur că ai venit la mine, Rennie. Să nu-ți pară rău pentru că ai luat această decizie.

– Ce te face să crezi că aș putea regreta ?

– Felul în care te-ai comportat. Ar fi fost o mișcare proastă să te încăpățânezi să nu ceri ajutorul nimănui. N-ai fi reușit să te descurci singură. Există ceva în tine care te face să ai o reținere față de mine.

– Ai fi vrut să-ți cer ajutorul în orice situație ?

– Nu despre asta e vorba. Oricum, dacă ai fi făcut-o, în clipa asta n-ai mai fi avut de trecut prin emoții atât de puternice.

– Cred că tata e îngrijorat. Trebuie să plec.

– Poate c-ar trebui să-ți spun că m-am certat puțin cu Adrian în seara asta. Nu-ți face griji, n-a fost nimic grav. Am vrut numai să-l fac să-și dea seama de starea în care te-a adus. Având în vedere faptul că ține foarte mult la tine, mi s-a părut o dovadă de orbire din partea lui faptul că nu și-a dat seama de starea în care te afli. Ne-am desprțit prieteni și mi-a spus că pot veni oricând la Mayenga.

– Sper că nu l-ai supărat.

– La început, s-a supărat când i-am explicat, fără a înflori realitatea, cum arătai în această după-amiază. Apropo, ziaristul era plecat.

– Poate că și-a petrecut seara în oraș.

– Nu și-a terminat capodopera?

– A scris cam jumătate din roman. Kent, ce s-a întâmplat cu Paddy?

– E la mine în grajd. Se odihnește. Am să ți-o aduc mâine.

Se duse la masă și-și stinse țigara în scrumieră.

– Crezi că poți să te ridici ?

Rennie se ridică în capul oaselor și întrebă :

– Crezi că m-aș putea spăla puțin pe față ?

În baie, la contactul cu apa caldă, obrajii săi își recăpătară culoarea.

Răsuflând ușurată că înfățișarea ei nu avusese prea mult de suferit, se îndreptă spre camera în care dormise.

Kent stătea în pragul ușii și o aștepta.

– Totul e în regulă?

– Da, mulțumesc.

– Mă tem că nu-ți pot oferi nimic să-ți dai pe față.

Ea zâmbi și spuse:

– Îți sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine astăzi.

– Chiar așa? Nu știai că pot fi atât de drăguț, zise el pe un ton ironic. Ca un frate mai mare ! Nici o femeie nu mi-a adus o insultă mai mare ca asta. Am înghițit-o numai pentru că starea în care te aflai era foarte gravă.

Ea își ridică privirea și ochii îi sclipiră.

– De atunci au trecut câteva ore, timp în care am dormit.

– Da, micuțo, dar nu ești într-o stare suficient de bună încât să fii sărutată așa cum numai eu știu s-o fac, evident.

Văzând-o cum roșește, adăugă râzând:

– Te sperie gândul că te-aș putea săruta?

– M-ar speria, dacă ar exista o probabilitate cât de infimă pentru ca acest lucru să se producă.

– Tare încrezută mai ești. Se întâmplă ca un bărbat să vrea să spună anumite lucruri unei femei, dar cuvintele nu-l ajută deloc. În asemenea momente, un sărut e binevenit. Oricum, nu există nimic mai frustrant decât o discuție care nu atinge punctul culminant. Acum, o să te duc acasă.

Schimbul acesta de replici îi rămase în minte lui Rennie mult timp după ce se întoarse la Mayenga. Oare Kent vorbise serios când îi spusese că ar dori s-o sărute, sau o făcuse numai pentru a vedea care-i sunt reacțiile? Oare de ce se simțea fericită tocmai acum când ea și tatăl ei se aflau în pragul dezastrului ?

Adormi cu zâmbetul pe buze.

Deși Adrian nu pomeni nimic de vizita din ajun a lui Kent, instrucțiunile foarte precise ca ea să nu iasă din casă, precum și refuzul de a discuta despre literatură, trădau o îngrijorare târzie, dar sinceră.

Michael spuse că se simte ca un laș, pentru că stă deoparte de orice fel de muncă.

– Nu-mi place să stau așa... degeaba. Dacă ești absolut sigură că nu te pot ajuta cu nimic, mi-aș lua ceva de mâncare și aș pleca. Măcar de mers, tot mai pot să merg.

Rennie nu făcu nimic pentru a-l opri. Era mai bine dacă dădea cât mai rar ochii cu Kent.

Chiar în ziua aceea, Kent urma să-și facă apariția, iar Rennie se îmbrăcă în mod special cu o rochie în albastru și alb, cu niște sandale albe, iar părul și-l strânse într-o coadă.

Michael își luă ceva de mâncare la el și niște cărți, după care plecă. Adrian se întoarse de la treburile pe care le avusese de făcut și ceru o ceașcă de cafea.

– Știi, Rennie, cred că am să-mi vând toate edițiile rare de cărți pe care le am. Judecătorul acela bătrân pe care l-am întâlnit la petrecere vrea neapărat să le achiziționeze și e dispus să plătească foarte mult pe ele. Suficient de mult încât să ajungem din nou în situația financiară la care eram primăvara trecută. O să fie bine să avem din nou niște bani la bancă.

– Cărțile tale ! Nu poți să faci așa ceva !

– Așa gândeam și eu aseară, spuse el zâmbind. Dar, de vreme ce sunt suficient de valoroase încât cineva e dispus să le plătească prețul cuvenit, mă bucur s-o fac.

Tonul nepăsător pe care vorbea n-o păcăli pe Rennie. Aceste cărți atât de prețioase, îi luaseră foarte mult timp să le colecționeze. Făceau parte din existența lui. În trecut, era dispus să renunțe la multe alte lucruri pentru a-și cumpăra aceste volume. Ea și mama ei îl ajutaseră de foarte multe ori pentru a le obține. De obicei, nu se arăta extravagant în ceea ce cumpăra. Dar cărțile foarte vechi și care musteau de înțelepciune contribuiau la armonia lui interioară. Le iubea foarte mult și se considera privilegiat că le are. Rennie era hotărâtă să se opună vânzării.

– Nu peste mult timp vom câștiga și bani, zise ea. Cu puțin noroc, vom primi cecul pentru porumb la sfârșitul lunii, sau la puțin timp

după aceea. Nu vor fi prea mulți, dar ne va permite să acoperim cheltuielile pentru următoarele săptămâni.

– Și după aceea ce-o să facem? O să ipotecăm casa? Nu, draga mea. De data asta, am să merg până la capăt. Din sezonul următor, vom angaja un pădurar și vom planta ceva pe fiecare bucățică de pământ, chiar și în vârf, unde există un teren virgin. Kent spune că am putea trăi foarte bine toată viața din exploatarea acestui pământ. De acum încolo, sunt hotărât să mă dedic acestui scop.

– Dar cu puțin timp în urmă, recunoșteai singur că n-ai stofă de fermier și doreai să părăsești Mayenga. Cum rămâne cu turneul acela de lectură?

– Prostii. Nu poți să faci mai multe lucruri deodată.

– Dar agentul ți-a scris pentru a-ți spune că proiectul rămâne în picioare pentru lunile de primăvară. Cheltuielile de drum sunt suportate de ei.

– Iar după aceea, să mă întorc la Mayenga ? Nu pot să le fac pe amândouă. Am stat și m-am gândit și m-am decis să mă ocup numai de fermă. Duminică dimineața mă duc să-i vorbesc judecătorului despre cărți.

Când voia, Adrian putea fi surprinzător de încăpățânat. Știa că, de vreme ce luase această hotărâre, o va duce negreșit la îndeplinire și nu se va mai gândi la asta. O părticică din sufletul lui însă va tânji întotdeauna după ele. Nu-l va lăsa să le vândă.

Dar nu se gândi prea mult la asta, întrucât veni Kent în vizită.

Rennie văzu cât e de plăcut să-i pună masa, iar el îi spuse că-și revenise uimitor după ziua de ieri.

Totuși, adăugă imediat, pe un ton critic :

– Ai cearcăne prea adânci și ochii ieșiți parcă din orbite. Trebuie să mai fii menajată un timp.

– Tata crede la fel. Îmi interzice să mă mai duc în grajd și zice că vrea să angajeze pe cineva care să aibă grijă de fermă. Evident că nu ne putem permite așa ceva.

– Nu trebuie să vă hotărâți imediat.

– Dar a luat deja o decizie și nu dă semne că ar vrea să se răzgândească.

Îl privi apoi cu o licărire de speranță în ochi și zise:

– Nu-i așa că și ție îți plac cărțile ?

Kent ridică din sprâncene în semn de mirare.

– Ce schimbare bruscă de subiect.

– Nu chiar. Ai văzut edițiile acelea rare de cărți, nu ? Ce părere ai despre ele ?

– Despre toate la un loc ?

– Da. Valorează mult ?

– Nu prea sunt la curent cu prețurile care se practică astăzi, dar cred că valorează destul de mult. Chiar ești sigură că vrea să le vândă?

– Da, însă nu vreau să-l las. Ține atât de mult la ele ! Afurisitul ăla de judecător le vrea cu orice preț.

– Judecătorul e un om de treabă, spuse el cu blândețe. Faptul că dorește să cumpere cărțile lui Adrian, nu înseamnă că e un ticălos. Oricum, dacă le vrea, n-o să le aibă. Indiferent de prețul pe care-l oferă, eu am să dau mai mult.

– Nu asta am vrut să spun, bâigui ea.

Speram să spui că nu valorează prea mult, iar tata să te creadă și să nu le mai vândă.

– Doar nu vrei să-mi spui că Adrian n-are idee despre valoarea acestor cărți. Am să încerc să-l conving să n-o facă, spuse el ridicându-se și apropiindu-se de locul în care stătea ea, dar dacă n-am să reușesc, cine ai prefera să le cumpere: eu sau judecătorul?

Își apropiase atât de mult fruntea de obrazul ei, încât Rennie rămase cu respirația tăiată. După aceea, inima începu să-i bată cu putere Clătină ușor din cap, dar nu spuse nimic.

– Lasă asta în seama mea, spuse el, ghicindu-i răspunsul. Veniți diseară amândoi la cină. Am să aduc vorba despre asta.

Deși își dorea foarte mult să-l conducă până la mașină, el nu-i permise. Putea s-o facă să i se supună fără nici un fel de greutate.

Habar n-avea ce-i spusese lui Adrian în acea seară. Un lucru era sigur: cărțile nu părăsiră casa. Când se întoarseră acasă, Adrian mergea legănat, iar în privire i se putea citi o sclipire jucăușă. Începu s-o tachineze cu privire la desele vizite ale lui Kent la fermă, iar când o văzu cum roșește, o privi înțelegător.

Tot cu ajutorul lui Kent, problemele lor cu porumbul își găsiră o rezolvare destul de rapidă. Așa se face că dispoziția schimbătoare a lui Michael n-o mai afectă în nici un fel. Terminase și cel de-al douăzecilea capitol și-i trimise asociatului său de la Londra o copie a manuscrisului. Lucra în continuare, dar pentru partea a doua nu prea mai avea nevoie de cunoștințele istorice ale lui Adrian, deoarece copiii eroinei crescuseră și creau o mulțime de probleme.

Nu de puține ori, în cursul dimineții își întrerupea scrisul și pleca în oraș cu o mașină închiriată, pentru a se plimba. Adrian puse plecările acestuia pe seama neliniștii pe care o avea cu privire la ceea ce scrisese. Dar, zicea el, de îndată ce va primi o părere avizată despre

manuscrisul său, se va potoli. Fără a mai pune la socoteală faptul că o pauză în rutina de fiecare zi nu putea decât să-i limpezească mintea.

Întrucât acum avea mai mult timp la dispoziție, Rennie începu să se ocupe de treburi prin casă. Șterse lămpile din dormitor și vopsi ghivecele de flori. Dintr-o bucată de lână pe care o găsi prin casă și din niște bumbac făcu un fel de cutie pe care o atașă de canapea.

Într-o după-amiază, în timp ce făcea ultimele operațiuni de vopsire a lânii, auzi un zgomot de motor și-și aruncă privirea pe fereastră. I se tăie respirația, dar nu era mașina cu care se obișnuise, cea lungă și maronie care-i aparținea lui Kent.

Era o mașină sport, iar din ea coborî Jackie. Era îmbrăcată cu o rochie albă, iar la gât îi flutura o eșarfă de culoarea ametistului. Reușea întotdeauna să aibă o înfățișare impecabilă.

Rennie se grăbi să coboare și s-o întâmpine, deși avea o vagă presimțire.

– Îmi pare bine să te văd, Jac. N-ai mai dat pe aici de vreo trei săptămâni. Stai jos și spune-mi ce-ai mai făcut între timp.

– Rennie, draga mea !

– Din câte văd, n-ai adus-o și pe mama ta.

Jackie zâmbi răutăcios.

– Sunt o mulțime de feluri de a scăpa de ea. Le-am învățat pe toate. Nu-i nici un bărbat pe aici?

– Tata are grijă de o vacă, iar Michael lucrează. Vrei să-l vezi ? Pe Michael, vreau să spun.

Jackie strâmbă din nas.

– Nu mă ironiza, Rennie. Aș fi venit mai des pe la tine, dacă Michael n-ar fi locuit aici.

– Dar se poartă foarte cuviincios cu tine, de fiecare dată când vă întâlniți. Mă tem că nu mai e îndrăgostit de tine, Jac.

– E un lucru foarte înțelept din partea lui, spuse ea deschizând larg ochii. Nu mai trebuie să-mi pară rău pentru el.

– Chiar ți-a părut rău pentru ce i-ai făcut ? o întrebă ea pe un ton pe care nu-l dorea prea sarcastic.

– Bineînțeles ! Nu sunt o femeie lipsită de inimă, iar Michael e ca un mielușel, în pofida faptului că e scriitor. Spune-mi, Rennie... e bună carea ?

– Foarte bună. Îi va fi acceptat manuscrisul și va semna cu siguranță un contract, dar numai cu această carte nu va face mare lucru. E nevoie de timp pentru a-ți clădi o reputație literară.

– E, într-adevăr, deprimant, dacă avem în vedere truda lui. Bietul Michael, spuse ea încruntându-se ușor. Îmi trimitea niște scrisori atât de frumoase.

Nici nu poți să-ți închipui cât de multă tandrețe și înțelegere punea în ele. Are nevoie de o femeie practică, de una care să cheltuiască banii cu multă chibzuială. Cel puțin până ce devine faimos. Dacă l-am inspirat, nu pot decât să mă bucur.

Nu puteai să rămâi foarte mult timp supărat pe Jackie. Putea fi inconstantă uneori și putea face figuri pentru a obține ceea ce-și dorește, dar exista ceva onest în felul ei de a fi.

– Am venit să-ți vorbesc despre petrecere, Ren. Avem o problemă: tata nu poate pleca, iar Adela e furioasă din această pricină. Trebuia neapărat să-ți spun. Avem o mulțime de prieteni în oraș, dar nici unul nu e atât de înțelegător ca tine. Nu-i așa că-i minunat că vom fi vecine de acum încolo, cel puțin până te căsătorești și tu ? Te pricepi atât de

bine la treburile casnice, încât am să trimit mereu pe cineva după tine ca să-mi dai sfaturi. Kent știe foarte bine că nu știu să fac nimic.

Rennie avu o strângere de inimă violentă.

– Îl iubești mult, Jackie ?

– Draga mea, spuse ea cu un zâmbet fermecător pe față și plecându-și pleoapele, suntem nebuni unul după celălalt, dar nu vom face nici un anunț public până când mama și tata nu se împacă.

– Așadar ești... nespus de fericită, nu?

Răspunsul lui Jackie fu imediat și venea parcă din adâncul sufletului.

– Mai fericită ca niciodată. Ard de nerăbdare să mă căsătoresc.

Rennie se sili să zâmbească și să-i facă urările obișnuite într-o asemenea împrejurare, iar după aceea îl chemă pe George și-i spuse să aducă niște ceai.

Nu peste mult timp își făcu apariția Adrian, apoi Michael.

Aproape neuitându-se la el, Jackie îl felicită, după care se întoarse spre Adrian și-l întrebă cum se simte vaca.

Abia când era cu un picior în mașină, spuse cu un aer spășit:

– Ren, draga mea, aproape că uitasem. Am auzit de focul de pe câmp. Ce ghinion ! Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns că trăiești la o fermă, trebuie să mai ai și pierderi. Kent te-a ajutat, nu-i așa ?

– Da.

Jackie o bătu ușor pe obraz și spuse pe un ton mustrător :

– Ai grijă să rămână totul la nivelul afacerilor, dulceață. Să n-o faci pe Jackie geloasă.

Apoi, adresându-li-se celor doi bărbați care stăteau în prag, spuse:

– Așadar, ne vedem de mâine într-o săptămână la Carlton, la petrecerea mea.

În timp ce așeza o ramă într-un sertar, și-o imagina pe Jackie în rochie de mireasă alături de Kent, pășind pe un covor de flori și însoțiți de muzică solemnă. Jurămintele fierbinți pe care și le făceau. Sărutări și felicitări. Jackie în brațele lui Kent...

Rennie își duse batista la gură și se șterse. Pe tâmple, se vedeau picături de transpirație. Cu toate acestea, nu tremura. La urma urmei, se descurcase destul de bine

Tot ceea ce conta în clipa aceea, era ca nimeni să nu afle că Rennie Gaynor se îndrăgostise irevocabil de Kent Bradfield.

Capitolul 8

Din fericire, a doua zi dimineață își făcu apariția domnul Morgan. Sosi în mașina lui albastră, chiar dacă era demodată și pentru a nu fi nevoit să mai meargă pe jos, își parcă mașină sub copaci, foarte aproape de verandă.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați sunat, spuse ea, aducându-i un scaun pe care să se așeze. Luați loc până mă duc să-l chem pe tata.

– Nu te grăbi, Rennie. Aș vrea, mai întâi, să beau o ceașcă de cafea.

– Tatăl meu o să fie bucuros să vadă că ne-ai făcut, în sfârșit, o vizită.

– Sper ca așa să fie, pentru că am nevoie de ajutorul lui. Gravenburg a primit o piatră kilometrică. Poate nu-ți vine să crezi, dar vom avea și o bibliotecă publică. Parcă mi s-ar împlini un vis.

– Mă bucur, spuse Rennie aproape automat și se strădui să-și concentreze atenția asupra a ceea ce spunea domnul Morgan despre subiect. Vorbiți-mi despre ce plănuiți să faceți, îl îndemnă ea.

– Avem deja clădirea, dacă-ți mai amintești, fratele meu a dorit să fie folosită ca bibliotecă orășenească, dar problema era să găsim fonduri pentru a cumpăra rafturi și cărți. În ultimul an, am reușit să strângem cam o mie de lire, o sumă frumușică, dar nu suficientă. Pe atunci, credeam că vom avea nevoie cam de cinci ani pentru a începe. Așa încât am deschis liste de subscripție în cluburi și în cele două hoteluri. Rezutatele au fost peste așteptările noastre. De accea, am hotărât aseară să formăm un comitet. Am venit să-l invit pe Adrian să facă parte din acest comitet..

Cineva tocmai adusese ceștile și le pusese pe masă, când își făcu apariția și Adrian. În timp ce turna cafea, Rennie îl privi cu coada ochiului pe tatăl ei și văzu cum fața i se luminează într-un zâmbet larg. Așa se întâmpla întotdeauna când era absorbit de ceva plăcut.

– Ce veste minunată, zise el. Am insistat de fiecare dată când am avut ocazia că un oraș de dimensiunile lui Gravenburg trebuie să aibă o bibliotecă publică. Câți bani s-au strâns ?

– Puțin peste trei mii și mai avem câteva sute promise. E incredibil, nu-i așa, că toate astea s-au întâmplat în două săptămâni. N-avem nevoie de bani de la tine sau de vreuna din prețioasele tale cărți, dar avem nevoie de sfaturile tale. Decizia de a te ruga să ni te alături a fost unanimă.

Adrian îi aruncă o privire liniștitoare lui Rennie.

– Îmi pare rău, i se adresă el domnului Morgan, dar pentru o bună bucată de timp de acum înainte, ferma are prioritate. Și oricum, orele mele libere i le-am promis lui Michael Rogers. Ce-ar fi s-o cooptați pe Rennie? adăugă el cu o sclipire în priviri. Se pricepe la fel de bine ca și mine la cărți.

Atât Rennie, cât și domnul Morgan îl priviră uimiți. Apoi, bătrânul râse cu poftă.

– Într-adevăr, de ce nu ! Îți poate ține locul cât vrea. E exact persoana de care aveam nevoie pentru a pune puțină viață în dezbaterile noastre. Deocamdată, singura femeie membru al comitetului e soția primarului, o femeie de treabă și care are niște dimensiuni uriașe. Ce spui, Rennie ?

– Că sunteți amândoi niște nebuni.

– Ba deloc. O să fii o încântare pentru toată lumea. Îl trimit pe băiatul meu să te ia imediat după cină.

– Dar, domnule Morgan...

– Gândește-te puțin, Rennie, o întrerupse tatăl ei. Vei avea în acest fel ocazia de a face noi cunoștințe. Și asta, fără a părăsi Mayenga. Te vei bucura să participi la întrunirile comitetului și vei putea veni cu idei constructive. La urma urmei, ești mult mai potrivită decât mine, pentru a le oferi cititorilor informații despre locul în care sunt plasate cărțile. Ești persoana potrivită pentru acest gen de muncă.

Rennie ezita. De la vizita pe care o primise ieri din partea lui Jackie, se simțea apatică.

Se gândi că ar fi mai bine să accepte, deoarece ar ajuta-o să uite de cele întâmplate și să nu mai resimtă atât de puternic durerea din suflet.

– Prea bine, zise ea în cele din urmă. Am să vin în seara asta la întrunire.

Tocmai se ridica de pe scaun și închidea cartea pe care o avea în față când Michael parcă mașina la poartă.

– Bună ! zise el în timp ce se dădea jos.

Întorcându-mă la Mayenga, am trecut pe la domnul Morgan și mi-a spus că are niște vești bune de dat și că vrea să te însoțesc în seara asta. Despre ce anume vorbea ?

Rennie îi explică situația, omițând să-i spună că singurile ceasuri libere pe care și le permitea tatăl ei erau cele pe care i le consacra lui.

– Cred că o să fie amuzant, conchise el. Sunt legat afectiv de Greenwood, în pofida atmosferei apăsătoare de acolo. Îți amintești felul în care ne-am întâlnit în holul acela pustiu ?

– Erai atât de posomorât și atât de încăpățânat, încât te-am compătimit.

– Tu și Jackie mi-ați schimbat viața.

– Viața e ciudată, nu-i așa? spuse ea într-o doară.

Se duse înăuntru, făcu un duș, se schimbă și se machie ușor. La cină, mâncă puțin.

În holul hotelului Greenwood, era liniște. Un membru al personalului îl chemă pe domnul Morgan care o conduse în încăperea în care se țineau conferințe.

Chiar în fața lui Rennie, era așezată maioreasa, iar lângă ea se așeză, chiar în clipa în care începură dezbaterile, Kent Bradfield.

La asta, Rennie nu se gândise. Era cât se poate de firească prezența lui acolo.

– Bună seara tuturor, zise el. Îmi pare rău că am întârziat.

Iar lui Rennie îi spuse pe un ton de tachinare și zâmbind cu gura până la urechi :

– Am înțeles că ești cel mai important membru al nostru.

Rennie îi zâmbi și ea, și văzu privirea sarcastică pe care i-o aruncă lui Michael când îl văzu așezat lângă ea. Voia parcă să spună: Ce s-a

ales de Gravenburg de a ajuns un vizitator să fie invitat la discuțiile care-i priveau pe oamenii locului?

Preliminariile ținură o jumătate de oră. Toți domnii în vârstă își expuseră punctele de vedere și fură ascultați cu respectul cuvenit. Kent fu cel care se uită la ceas și spuse că Rennie ar trebui să vorbească și ea în numele ei și al tatălui ei.

Își luă inima-n dinți și reuși să vorbească răspicat și coerent. Citi notele lui Adrian și-și exprimă părerea cu privire la taxe și amenzi.

Discursul ei fu aplaudat din toată inima.

Se întoarse apoi spre domnul Morgan și adăugă:

– Aș vrea să mă ocup de secțiunea dedicată copiilor. În mod voluntar, evident. Limitându-ne la după-amiezi, am putea atrage alte categorii de public. Aș putea veni de trei ori pe săptămână.

– Foarte frumos din partea ta, zise domnul Morgan.

– Prea frumos, se grăbi să spună Kent. Cred totuși că ar fi mai înțelept să începem așa cum am discutat la început. Peste ceva vreme, am putea angaja o femeie căsătorită pentru acest scop. Dacă angajăm pe cineva cu jumătate de normă, nu ne-ar costa mai mult de zece lire pe lună.

– O sută douăzeci de lire pe an ! exclamă Rennie.

– Da, dar avantajele sunt pe măsură, spuse el cu un calm studiat. Copiii s-ar împrieteni cu ea și i-ar cere sfaturi. Femeia potrivită, întotdeauna disponibilă, e de preferat unor voluntari.

Rennie tăcu. Kent avea dreptate, ca de obicei. Avea talentul de a vedea unele lucruri aproape simultan. Simțea că nu avea ce căuta acolo, de aceea îi venea să se ridice și să plece. Toți acești oameni păreau a fi tras deja concluziile Îi trecu prin minte gândul că până la

deschiderea bibliotecii, Kent și Jackie vor fi deja căsătoriți. Poate că Jackie, în calitatea ei de soție a generosului donator, va fi chemată să asiste la ceremonia de deschidere.

Domnul Morgan bătea ușor cu degetele în masă. În cele din urmă, spuse :

– Ne-am înțeles, așadar. O să dăm toate instrucțiunile necesare dulgherilor și zugravilor. Am să-i trimit angrosistului o primă listă de cărți în următoarele două zile.

Toată lumea părea a fi de acord cu această decizie, așa încât întrunirea părea a se sfârși.

În clipa aceea, Michael avu o idee fulgerătoare.

– Cărțile și obiectele pentru dotare vor înghiți aproape toți banii. Ce-ar fi să organizăm o serie de concursuri de dans și de alte genuri pentru a strânge niște bani ?

Preț de câteva zeci de secunde, nimeni nu scoase un cuvânt. Michael se înroși la față, iar Rennie, ca să-l scape din această situație neplăcută, se trezi exclamând :

– E o idee minunată. Sunt convinsă că tinerii vor fi interesați de așa ceva, iar publicitatea pe care ne-ar putea-o aduce o asemenea acțiune ne-ar fi de mare folos la obținerea fondurilor și a potențialilor susținători.

Domnul Morgan râse înțelegător, iar ceilalți șușoteau între ei și zâmbeau. Cineva îl rugă să vorbească despre asta la clubul de tenis și să vadă care sunt reacțiile oamenilor.

Înainte ca acesta să poată spune ceva, Kent interveni din nou și spuse răspicat:

– Sper că nu vrem să transformăm proiectul acesta într-un circ, nu? Haideți să ne păstrăm demnitatea, chiar dacă trebuie să scoatem mai mulți bani din buzunar.

Părerea sa fu susținută imediat de maioreasă.

– Cultura nu prea face casă bună cu toate aceste concursuri, nu-i așa domnișoară Gaynor ? Primarul și cu mine vom mai da un cec de o sută de lire.

Atmosfera se detensionă. Rennie își încrucișă privirea cu aceea a lui Kent.

Când se ridicară de pe scaune și începură să stea de vorbă unii cu ceilalți, Rennie îi acceptă invitația de a bea ceva.

În timp ce sorbea din sucul de chitră, îi răspundea lui Kent la întrebările referitoare la ziua de lucru.

– Tu și romancierul ați venit cu mașina ta ? întrebă el.

– Nu. Domnul Morgan a trimis pe cineva după noi. Michael era acasă azi de dimineață, când s-a făcut acest aranjament.

– Și n-a rezistat tentației de a se amesteca, nu-i așa ?

– Nu ți se pare că ești mult prea cinic ? Lui Michael nu i-ar păsa dacă Gravenburg nu va avea niciodată o bibliotecă. Poate că intervenția lui în discuție a fost nefericită...

– Iar faptul că ai fost de acord cu el a fost o mișcare și mai puțin inspirată. Îmi pare rău că a trebuit să scot din joc această idee, dar știam că vei înțelege.

– Desigur, zise ea înclinându-și ușor capul și încercând să vorbească pe un ton cât mai ironic, doar în ultima vreme ai venit la Mayenga și mi-ai spus, mie și tatălui meu, cum să procedăm. Iar acum crezi că asta îți dă dreptul de a ne spune ce să facem în orice situație.

– Ei, ca să vezi! Să știi că refuz să mă cert cu tine pentru un scriitoraș. Dacă ți-am oprit de la bun început elanul de a deveni bibliotecară, am făcut-o pentru că nu doream să-ți duci zilele făcând așa ceva. Pentru asta, ar trebui să-mi mulțumești, nu să te rățoiești la mine.

– Ce fel de plăcere resimți conducându-ne viețile, Kent ? Sau îți place pur și simplu să ai putere asupra celorlați oameni ?

– Nu e uneori o ușurare să fii condus?

Ea încuviință.

– Dar punctul tău de vedere, e ca un puzzle.

– Așa și trebuie să fie, micuțo, pentru că la celălalt capăt te afli tu. Mai vrei ceva de băut ?

– Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

– Te duc acasă, spuse el ridicându-se.

– Și pe Michael ? îl întrebă ea sfidător.

– Cred că da, deși, din partea mea, s-ar putea foarte bine întoarce pe jos.

Își luară rămas-bun de la domnul Morgan și porniră la drum. Ieșiră de pe artera principală și o luară pe un drum străjuit de poliandre. Lui Rennie i se puse un nod în gât când se apropiară de Carlton.

Oare Kent va sugera să treacă pe la familia Caton și să bea ceva ? Și dacă o va face, cum va reacționa ea ?

Din fericire, trecură prin fața hotelului ca prin fața oricărei alte clădiri. Kent se mulțumise să arunce o scurtă privire.

– Cred că Jackie e înăuntru și dansează, spuse Michael.

– Familia Caton e la "Clubul Pinului" în seara asta, spuse imediat Kent. Am luat masa împreună. De asta am întârziat la întâlnire.

Rennie făcu ochii mari, încercând să privească pe fereastră. Nu putea să-și alunge din minte imaginea lui Jackie strigând în gura mare că ea și cu Kent sunt nebuni unul după celălalt.

– Dacă vrei să te întorci la club, ne poți lăsa la pod, zise ea pe un ton pe care-l voia cât mai distant.

Kent continuă să conducă, pe față întipărindu-i-se o expresie enigmatică.

Când ajunseră la poartă, Michael sări din mașină și-i deschise portiera lui Rennie.

– Mulțumesc că ne-ai adus, Kent. Noapte bună, zise ea.

Se apropiaseră destul de mult de pragul casei când mașina demară. Adrian se dusese la culcare, iar Rennie se duse în baie, încuie ușa și făcu un duș. În timp ce apa îi curgea șiroaie pe față și pe trup, simțea înlăuntrul ei o durere imensă.

Tatăl ei se angajase să-și concentreze toate eforturile asupra fermei pentru încă un sezon, iar ea trebuia să-i fie alături. Dar oare cum va mai suporta toate astea ?

***

Ca o ironie, a doua zi Adrian primi o scrisoare, prin agentul lui din Cape Town, de la colegiul care-i oferise înainte un turneu de lectură. Planul lor de învățământ era în pregătire și, dacă dorea ca numele lui să fie inclus acolo, era rugat să trimită în următoarele două săptămâni o listă cu subiectele pe care dorea să le abordeze. În ultima

parte a scrisorii îl întrebau dacă știa că aveau nevoie de un conferențiar specializat în literatura engleză. Candidatura lui, îl asigurau ei în scrisoare, se va bucura de cea mai înaltă apreciere.

Rennie sesiză imediat câtă plăcere îi făcea această scrisoare, plăcere pe care, dealtminteri, și-o ținu imediat în frâu.

– Se pare că ăsta ți-e viitorul, spuse ea uitându-se la bucata de hârtie pe care acesta o ținea în mână. Să faci un tur al orașelor, iar apoi să ți se ofere o catedră. Nu vom reuși să ne scoatem banii pe care i-am dat pe Mayenga, dar sunt sigură că ne vom permite să cumpărăm o casă cu grădină.

– Trebuie chibzuit foarte bine. Ceva îmi spune că ne va lua destul de mult timp s-o vindem. Dacă ne gândim la bumbacul distrus de ciumă sau la focul care a pus stăpânire pe porumb, Mayenga nu se bucură de cea mai bună reputație. Majoritatea oamenilor sunt superstițioși O să vindem mult mai bine Mayenga peste un an, dacă vom avea un sezon bun.

– Dar oferta pe care ai primit-o nu va mai fi în picioare atunci.

– Nu, dar va apărea altceva, sau poate vom decide să nu mai plecăm. Nu avem nevoie decât de un strop de noroc și de asistența lui Kent. La urma urmei, de asta am venit în Africa de Sud.

– Poate c-ar fi mai bine să plecăm de aici și să ne vedem de viață. Am putea locui la Cape Town, iar eu mi-aș căuta ceva de lucru. Am avea din nou bani.

– Dar asta te-ar face să pleci de la Mayenga și să-ți părăsești prietenii pe care ți i-ai făcut.

Rennie își dădu seama că făcea aluzie la Kent. Adrian nu era un părinte ideal și nici nu s-ar fi apucat să-i dea sfaturi într-o problemă

atât de delicată. Dar era un bărbat cu picioarele pe pământ, care-și dorea pentru fiica lui o viață normală. O familie și copii, fără de care nici o femeie nu se putea considera împlinită.

Lui Adrian nu-i plăcea graba pe care o manifesta Rennie de a pleca de la Mayenga. Îi plăcea prea mult ținutul pentru ca gândul de a pleca să n-o dea peste cap.

Tatăl ei bănuia, pesemne, că vecinul lor se folosise cu multă nepăsare de cinismul care-l caracteriza ca s-o facă pe fiica lui să sufere.

De aceea, când ea spusese că în Cape Town vor avea mai mult timp pentru prieteni, Adrian se mărgini să împăturească scrisoarea și s-o strecoare în buzunar.

– O să ne mai gândim câteva zile, spuse el. Oricum, nu trebuie să fii de acord cu mine. Părerea ta are întâietate.

Rennie nu vedea altă soluție decât plecarea de la Mayenga. Nu imediat, dar în mod cert înainte de instalarea lui Jackie la Elands Ridge. Sunt unele lucruri pe care nici omul cel mai puternic nu le poate face.

La întâlnirea comitetului pentru deschiderea bibliotecii, Kent îi promisese că va trece pe la Mayenga în ziua aceea. Încercă să se îmbărbăteze. Durerea era de-abia la început. Va fi nevoită să dea ochii cu el, să-l încurajeze și să-i spună că-i mulțumeau pentru ajutorul dat, dar se puteau descurca fără el, acum.

Când îți fuge pământul de sub picioare, nu-ți rămâne decât un singur lucru de făcut : să te îndrepți în grabă spre unul sigur. Din păcate, nu prea avea cum să se opună dorinței lui Adrian de a îmbunătăți situația de la fermă, la fel cum nu putea să-și alunge deznădejdea din suflet. Prea mult timp tăgăduise iubirea pe care i-o

purta lui Kent, încât în clipa în care deveni conștientă de sentimentul care o încerca, întregul ei univers se prăbuși parcă. Știind acum că totul e zadarnic, intensitatea simțămintelor sale o descuraja. Se îngrozea numai gândindu-se la privirea lui pătrunzătoare, la tonul ironic cu care-i vorbea. Pentru că era evident că, de îndată ce va simți ostilitate din partea ei, o va ironiza. Era felul lui de a-și lua revanșa.

Toată ziua se gândi numai la întâlnirea care întârzia să se producă. Soarele apuse, iar ea intră în casă pentru a face o binemeritată baie. După aceea, se duse în bucătărie pentru a-i spune lui George să pregătească masa. La un moment dat, se opriră amândoi și priviră spre ușă. În prag era Tanu, asistentul personal al lui Kent.

Acesta făcu o reverență și-i dădu un pătrat împachetat și legat cu o panglică.

Rennie așteptă să ajungă în dormitor pentru a deschide pachetul.

Înăuntru se afla un portret asemănător celor pe care le admirase la reședința lui Kent. Acesta aparținea unui băiat de prin partea locului : avea privirea gravă, fața rotundă, părul creț.

Lângă portret se afla un bilețel de la Kent în care scria: " Am comandat acest portret pentru tine cu ceva vreme în urmă, dar a sosit abia în dimineața asta. Îmi pare rău că n-am putut să vin astăzi la tine, dar a intervenit ceva neprevăzut : a trebuit să-mi dedic întreaga zi unor vechi prieteni. Am să vin negreșit mâine de dimineață".

Deși era conștientă de faptul că orice obiect de la el, chiar și neînsemnat, îi va aduce și mai multă durere în suflet, strânse portretul la piept. Îl comandase la Johannesburg, special pentru ea.

Tocmai se pregătea să-i scrie câteva cuvinte de mulțumire, când își aminti că n-avea stiloul în cameră.

Era în sufragerie, unde scrisese mai devreme o scrisoare a tatălui ei. Se duse după el.

Michael era acolo, punându-și ceva de băut. Îi zâmbi, ca un copil prins furând mere.

– Știu că nu prea se face să beau, dar am nevoie de un întăritor. Data viitoare când am să mă duc în oraș, am să cumpăr câteva sticle de băutură.

– Sărbătorești ceva?

– Nu încă. Nu prea am stat să mă gândesc. Ți s-a întâmplat vreodată să te duci într-o plimbare de-a lungul râului, pe întuneric?

– Nu. Cel puțin până acum. Stiloul meu e în spatele tău, pe servantă. Poți să mi-l dai și mie, te rog ?

– Poftim! zise el, întinzându-i-l.

– Cam în cât timp speri că vei primi un răspuns de la prietenul tău de la Londra?

– Speranța n-are nici o legătură cu asta, spuse el pe un ton vădit iritat. Acum, nu-mi rămâne decât să aștept. Spune-mi, te rog, zise el pentru a schimba subiectul, vecinul tău, Kent Bradfield, dă o petrecere în seara asta?

– Habar n-am.

– Mă gândeam că asta trebuie să se întâmple. În timp ce mă apropiam de Mayenga, era încă lumină și un motociclist m-a întrebat care e drumul spre Elands Ridge. O mașină plină se îndrepta într-acolo. Era și Jackie înăuntru.

– Jackie?

– Da, spuse el pe un ton blând. Am văzut-o trecând într-o limuzină închiriată. Era întuneric, așa încât nu m-a văzut.

– Era singură?

– Era și Adela, așezată pe bancheta din spate.

– Cred că masa va fi gata înaintea noastră, spuse ea. Scuză-mă, Michael.

Când se întoarse la ea în cameră, stătu o bună bucată de timp cu stiloul în mână, încercând să-și limpezească gândurile. În biletul pe care i-l trimisese, Kent nu pomenise nimic de o petrecere, dar nici n-avea de ce s-o facă. Mai ales, că pe ea n-o invitase.

Jackie se număra printre oaspeți, dar ce putea fi mai firesc, de vreme ce se iubeau ?

Nu era un adevărat noroc faptul că Michael se nimerise în sufragerie tocmai în clipa în care se dusese după stilou ? Acum știa exact ce să facă.

Ajunsese la concluzia că între ei se ridicase o barieră de netrecut, așa încât era mai bine să termine cu această poveste o dată pentru totdeauna. Se trezi scriind pe o coală de hârtie :

" Tabloul e frumos, iar gestul tău e deosebit, dar cred că i-ar sta mai bine printre celelate tablouri pe care le ai în sufragerie, decât printre obiecte de olărit. Datorită ție, Mayenga e acum liniștită, așa încât te rog să nu mai neglijezi Elands Ridge pentru noi. "

Cu mișcări grăbite, deoarece nu dorea să se răzgândească, puse hârtia într-un plic pe care-l sigilă și-l atașă tabloului. Apoi, îl împachetă și-l legă din nou.

Coborî și i-l dădu lui Tanu.

Acesta îl primi, negăsind nimic să spună.

– Înapoiază-i asta stăpânului tău, zise ea. Grăbește-te! Probabil are nevoie de tine.

După plecarea băiatului, parcă nu se mai simțea la fel de disperată.

Atmosfera de după cină era ca în vremurile bune de altădată, când ea împreună cu Michael și cu tatăl ei stăteau de vorbă despre aspectul tehnic și istoric al capitolelor finale.

Mai trecură două zile. Pentru Rennie, însemnau mai puține zile petrecute la Mayenga. Se simțea mai aproape de libertate. Începea să nu-i mai placă verdele ierbii sau obiectele de pe verandă.

Cape Town, își spuse în sinea ei, era un oraș plin de istorie și de culoare. Poate că mai mult decât oricare alt oraș din Africa de Sud, cosmopolitismul mergea mână în mână cu istoria.

Rennie se duse în oraș pentru a cumpăra un sfeșnic gravat cu argint pentru aniversarea lui Jackie. La un moment dat, îi trecu prin minte că va fi așezat într-una din încăperile de la reședința lui Kent. Avu o strângere violentă de inimă.

***

În ziua aniversării, vru să-și pregătească rochia pe care o avea pentru petrecere. Dar își dădu seama că fusese mâncată de molii. Descoperirea aceasta fu ca o eliberare pentru ea. Din punctul ei de vedere, petrecerea lui Jackie ieșea din discuție.

Când i-o arătă lui Adrian, acesta se încruntă și spuse:

– N-ai putea să te duci în oraș să-ți cumperi ceva ?

– Chiar dacă m-aș duce și aș găsi ceva într-o perioadă de timp atât de scurtă, tot nu ne-am permite. Banii ne sunt drămuiți.

Prietenii ei ne sunt complet necunoscuți. N-ai vrea să mergi cu Michael ?

– Doamne ferește ! O să-l trimitem pe el în locul nostru.

– Mă întreb cum anume s-o anunțăm din timp că nu vom veni.

– Două persoane din șaizeci vor trece neobservate. Michael ne va scuza.

Dar Michael nici nu vru să audă de așa ceva.

– De ce vreți să mă trimiteți pe mine la o petrecere la care ar trebui să mă compar cu bogatul și chipeșul Kent Bradfield ? Nu, mulțumesc.

– Nu vrei să-i faci un cadou cât de mic ?

– O să-i trimitem un bilet, spuse el pe un ton indiferent. De fapt, mă duc și i-l las chiar la Carlton, dacă vreți.

– Asta-i tot ce înseamnă majoratul lui Jackie pentru tine, Michael ?

– Și mă rog, ce-ar trebui să însemne ? întrebă el pe un ton sfidător. Cum ai reacționa față de o persoană care ți-a dat papucii ?

Michael se duse și scoase mașina, se întoarse pentru a lua cadoul de la Rennie și spuse:

– Sper să ne simtă foarte dureros absența. Tu și cu ea ați crescut altfel. Aproape că aș fi dorit să nu se fi întâmplat asta.

Vorbele acestea sunau foarte frumos, dar Rennie nu era în cea mai bună dispoziție pentru a primi un compliment.

Se lăsă seara, iar Rennie se duse în bucătărie să prepare ceva de mâncare. Lui George, care lucrase toată după-amiaza în grădină, îi dăduse liber în acea seară.

În timp ce se îndrepta spre camera ei, dădu peste tatăl ei care, cu un zâmbet pe față, o luă de mână și-i spuse să vină după el.

– Uite ce am găsit !

– Ce-ai găsit?

– Uită-te și singură. O să-ți placă imediat.

Într-un colț al adăpostului stătea un iepure fricos.

– Bietul de el, șopti ea Unde l-ai găsit?

– Era pe-afară, într-un colț al casei. Crezi că i-ai putea aduce niște lapte ?

– Am să încerc. Pare atât de mic.

După ce-i aduse laptele, îl privi cum soarbe cu lăcomie din farfurie.

– E atât de drăguț, zise Rennie, încât nu prea-mi vine să-l părăsesc. Dacă vrei, poți să pleci. Am să încui eu.

– Bine. Să nu uiți să stingi becul.

După puțin timp, auzi zgomotul unor pași care se apropiau. Tresări, dar când îl recunoscu pe Kent răsuflă ușurată.

– Tatăl tău mi-a spus că te găsesc aici, zise el. Se pare că ați uitat amândoi în ce dată suntem astăzi.

-Te referi la ziua lui Jackie ? Nu, n-am uitat.

– E șapte și jumătate. Credeam că ești deja pregătită.

– Pentru petrecere? Păi... n-ai spus c-o să vii.

– Era necesar? întrebă el pe un ton rece, neprietenos. Era un lucru mai mult decât evident că vom merge împreună, în aceeași mașină. Îți ia mult să te îmbraci ?

– Nu merg, Kent. Nici eu și nici tatăl meu. Am anunțat-o deja pe Jackie.

– Poți să-mi spui de ce? întrebă el după câteva momente de tăcere.

– Dintr-un motiv cât se poate de prostesc. Moliile mi-au stricat singura rochie de seară pe care o aveam și am văzut asta abia azi.

Așa că nu merg la petrecere.

Într-o tăcere deplină, plecară din șopron și se îndreptară spre poartă.

Când ajunse în mașină, Kent aprinse farurile și spuse :

Puteai să găsești altceva cu care să te îmbraci. Femeile se descurcă întotdeauna în astfel de situații. Există un alt motiv, nu-i așa ?

– Nu cred că te poți îmbrăca pentru un asemenea eveniment cu orice. I-am scris în această după-amiază și i-am promis că am să trec mâine pe la ea să văd ce a primit și să-mi povestească despre petrecere.

– Adevărul e că te pricepi să scrii bilețele. Ai învățat asta de la Michael? Ar trebui să colaborați.

Rennie nu știu ce să spună.

– Trebuie să plec, spuse Kent în cele din urmă.

– Sper că vei petrece o seară frumoasă... împreună cu Jac, zise ea pe un ton liniștit. Îmi pare rău că te-ai abătut din drum. Vreau să spun...

– Nu e nevoie să mai adaugi nimic. Și mie-mi pare rău că am venit.

Închise portiera și plecă.

Rennie stinse lumina de pe verandă și intră înăuntru. Discuția cu Kent o obosise și o făcuse să se simtă nefericită. Era supărat că-i refuzase darul, iar ea era conștientă că vina îi aparținea în întregime.

Bine că măcar făcuse primul pas spre despărțire. De acum înainte, lucrurile ar trebui să se desfășoare mai ușor.

Capitolul 9

Rennie nu află nimic despre petrecere din gura lui Jackie. În timp ce se îndrepta spre librăria domnului Morgan, se opri la un telefon public și sună la hotelul Carlton. Află de la recepționistă că hotelul nu-și închisese porțile decât la ora patru dimineața, iar domnișoara Caton și mama ei nu se treziseră încă. Se pare că în Gravenburg nu se mai organizase niciodată o asemenea petrecere.

Rennie intră în librărie și stătu de vorbă cu domnul Morgan. Acesta îi spuse cu mândrie că primise foarte multe donații de cărți. Nu dorea să le aranjeze în rafturi înainte de a afla părerea expertă a lui Adrian.

Ea îl aprobă cu entuziasm și se întoarse acasă.

Curând însă, fu cuprinsă de îngrijorare. Adrian nu apăru la masa de prânz. Rennie își consultă ceasul. Era unu și douăzeci și cinci. Nu întârziase niciodată atât de mult. De obicei, își făcea apariția pe la douăsprezece și jumătate pentru a avea timp să se spele și să se odihnească puțin înainte de masă. Calul său șchiopăta poate, și era nevoit să vină pe jos acasă.

Spera să nu facă asta, pentru că la acea oră soarele era arzător.

Încercă să-și dea seama unde anume se află. Ajunse la concluzia că operația cea mai dragă lui era păscutul vitelor, deși îi spusese ceva despre necesitatea de a curăța ramurile copacilor din livadă.

Cum livada se afla în drumul spre pajiște, se sui pe Paddy și porni la drum.

Peste câteva minute, mergea neliniștită printre copaci. Îi întrebă pe niște copii care tăiau iarba dacă au văzut turma de animale .

– Nu, domnișoară, îi răspunseră aceștia.

Când ajunse pe câmp, cineva îi spuse că turma plecase în urmă cu o oră, pentru masa de prânz.

– A luat-o pe aici ? întrebă ea, arătând cu mâna spre direcția din care venise.

– Da, domnișoară.

Rennie o luă înapoi. Nu avea de ce să se neliniștească. Probabil că se abătuse din drum. Probabil că se întâlnise cu cineva, deși o singură persoană trecea pe acolo. Poate că ar fi fost mai bine dacă l-ar fi luat pe Michael cu ea. Apoi, îi trecu prin minte gândul că poate tatăl ei ajunsese deja acasă, luând-o pe alt drum. Dădu pinteni calului.

Văzu cu ușurare calul lui Adrian păscând în grădină.

Ușa de la sufragerie era deschisă, iar Michael strigă :

– Tu ești, Rennie ? Vino repede aici.

Aceasta dădu buzna înăuntru și-l văzu pe tatăl ei prăbușit într-un fotoliu.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă ea.

Văzu că avea două umflături roșii la gât. Se întoarse spre Michael și-i spuse :

– Scoate mașina și du-te după un doctor. Repede !

– Adu mașina... dar ia-mă cu tine, șopti Adrian.

– Nu se poate, izbucni Rennie. N-avem de unde să știm ce ai.

– Ba da, draga mea, e o mușcătură de șarpe, se sili el să spună.

Rennie își dădu seama, datorită picăturilor de sudoare care-i curgeau pe frunte, că se albise la față. Reuși, cu mare greutate să spună :

– Michael... mașina! Trebuie să-l ducem la spital.

– La asta m-am gândit și eu, zise el.

Rennie simți cum îi îngheață sângele în vine. Oare de cât timp are nevoie veninul de șarpe să ucidă un om ? se întrebă ea.

Din hol, auzi vocea lui Michael:

– Îl aduc pe George să mă ajute. Tu adu pernele.

Cum trecură următoarele două ore, Rennie nu-și dădu seama.

Adrian fu pus pe o targă și transportat cu un cărucior. Li se spuse să aștepte pe o bancă, undeva în curte.

Rămaseră tăcuți o bună bucată de vreme. Rennie încercă să-și amintească tot ce știa despre mușcăturile de șarpe. Citise într-un ziar că se poate muri din așa ceva. În fața ochilor îi tot apărea fața palidă a lui Adrian.

Începu să tremure ușor, iar Michael își puse brațul în jurul umerilor ei.

– N-are de ce să-ți fie teamă. Spitalele au tot ce le trebuie pentru asemenea intervenții.

– Dar parcă durează prea mult.

– Nu-i chiar atât de mult. I-au injectat ceva în vene, iar acum așteaptă să vadă efectul. Vrei să mă duc să văd cum stau lucrurile?

– Te rog, Michael.

Dar n-avea nici o veste pentru ea. Se plimbară puțin pe afară, după care se întoarseră înăuntru. Bărbatul în halat alb de la birou clătină din cap. Nu apăruse nimic nou.

Rennie se așeză pe un scaun și-și puse mâinile împreunate pe masă. Nu-și dădu seama că se roagă, nici că apăru cineva lângă ei până când Michael n-o atenționă.

Își întoarse capul și privi ca prin ceață la Kent. Pe un ton plat, îl întrebă :

– Ce faci aici ?

– Ca și tine, aștept. Am sunat mai devreme la fermă pentru a întreba când pot veni să aduc niște sămânță pe care i-o promisesem tatălui tău, iar unul din băieți mi-a spus că e bolnav și că s-a dus la spital. Am venit imediat aici. Ce s-a întâmplat?

În câteva cuvinte, îi explică ce anume se întâmplase, încercând să găsească pe fața lui un semn încurajator. Probabil că avea unele cunoștințe despre mușcăturile de șarpe.

– Dacă mi-ai fi cerut ajutorul, zise el, aș fi telefonat să mi se aducă niște ser, iar el n-ar mai fi fost adus la spital.

– Nu m-am gândit la asta. Oricum, ne-am descurcat foarte bine. Aș vrea să se grăbească. De ce nu ne spun nimic?

– Mă duc să văd ce se-ntâmplă, zise Kent îndreptându-se spre coridor.

Rennie rămase cu fruntea prinsă în palme, iar Michael privea pe fereastră.

Kent reuși să obțină niște informații. Reveni chiar cu unul din doctorii care-l supravegheau pe Adrian.

– N-aveți de ce să vă faceți griji, domnișoară, o liniști el. Umflătura a dat înapoi, iar tatăl dumneavoastră e conștient. La vârsta lui, efectul medicamentului se face mai greu simțit.

– Vă mulțumim, doctore. Vă suntem foarte recunoscători, spuse Michael în locul ei.

– Pot să-l văd? întrebă ea.

– Mai bine, nu. E epuizat. Mă scuzați, vă rog !

Rennie ieși afară, urmată îndeaproape de cei doi bărbați.

– Conduci tu, Michael ?

– Desigur.

– Numai puțin, interveni Kent, zâmbind detașat. Rogers poate lua mașina ta. A mea e la fel de confortabilă și vreau să-ți spun ceva.

– Sunt obosită, Kent.

– Știu. Am să te duc repede acasă.

Michael se înroși din nou la față, iar Rennie, pentru a evita încă o situație neplăcută, spuse:

– Ne vedem mai târziu, Michael.

Apoi, se urcă imediat în mașina lui Kent.

– Treci printr-o perioadă nu tocmai plăcută, zise el după ce se urcă în mașină. Nimeni în afară de tatăl tău n-ar fi putut să fie mușcat de un șarpe într-un asemenea fel.

– În... ce fel ?

– Nu ți-a spus ?

– Când l-am văzut, de-abia putea să vorbească. Cine ți-a spus cum s-au petrecut lucrurile?

– El însuși. Se simțea puțin mai bine, așa încât doctorii l-au lăsat să vorbească.

– Cum arată ?

– Nu tocmai rău, iar starea lui se îmbunătățește cu fiecare clipă. Vorbea destul de incoerent, dar era lucid. Voia neapărat să-l asigur că nu te vei apropia de lăptărie. După câte se pare, există o întreagă familie de șerpi dedesubtul podelei, iar tu nu trebuie să te mai apropii de locul acela până nu-i exterminăm. Adrian a făcut o mare prostie. De pe cal, a văzut cuibul de șerpi încolăciți, iar curiozitatea a fost mai puternică decât prudența. A fost atât de uimit de ceea ce vedea, încât a rămas uitându-se la ei până când unul dintre ei l-a mușcat. Când ai fost ultima oară în lăptărie ?

– Ieri. Cum sunt omorâți șerpii?

– Nu există decât o modalitate. Trebuie înconjurată clădirea de către oameni încălțați cu cizme de cauciuc și care să poarte mănuși protectoare, iar locul respectiv trebuie afumat. O să iasă afară, iar noi o să-i prindem.

Rennie nu spuse nimic. Adrian era singurul care avea o pereche de cizme de cauciuc, iar mănuși protectoare n-aveau deloc.

– Dacă-mi dai voie, aș putea veni cu oameni și materiale pentru a face treaba asta, spuse Kent cu o voce blândă.

– Aș putea să bag mâna-n foc că i-ai promis deja tatei că vei face asta, spuse ea pe un ton rece. N-am de ce să mă împotrivesc.

– Dacă n-ai fi atât de speriată și dacă n-ai fi avut o după-amiază proastă, cred că te-aș fi scuturat puțin.

Când ajunseră la Mayenga, Rennie coborî din mașină, îi făcu semn cu mâna și rămase la poartă să-l aștepte pe Michael.

– Mă întorc într-o jumătate de oră, spuse Kent prin fereastra deschisă. De-abia aștept să văd dacă ai curajul să ieși din casă.

Când ajunseră înăuntru, Michael, care turna ceai în cești vorbea de un " incredibil noroc ". Bărbații nu simțeau lucrurile în același fel ca femeile. Oricum, Adrian nu era nici tatăl lui Michael, nici al lui Kent.

Când sosi camionul cu oamenii, Michael ieși afară. Rennie îi auzea pe africani vorbind. Probabil discutau despre armele care erau cele mai potrivite. Auzi apoi zgomotul pe care-l făceau în timp ce mergeau.

Se ridică și se duse la ușa din spate. Era încuiată. La fel și cea din față. Fără îndoială, era mâna lui Kent. Era prizonieră până când dispărea pericolul.

Pesemne că s-au pus imediat pe treabă, deoarece nu peste mult timp un vacarm de nedescris se iscă. Se auzea un amestec de țipete și strigăte.

Zgomotul continuă câteva minute, apoi deveni din ce în ce mai slab.

Ușa din spate fu descuiată și cineva intră în bucătărie. Rennie auzi zgomotul apei care curgea dintr-un container pe care-l aduseseră. Probabil că se spălau pe mâini cu detergent. Vocea lui Kent era cea mai clară.

Auzi zgomotul unor pași care se apropiau și nu peste mult timp își făcu apariția Kent.

– Am prins șaptesprezece, zise el. Majoritatea erau pui. Le-am spus băieților să mai supravegheze perimetrul acela câteva zile, dar pericolul a trecut. N-are de ce să-ți mai fie teamă.

– Nu mi-e teamă.

– Presupun că nu, de vreme ce e Michael prin preajmă.

Făcu o pauză, după care spuse :

– Îți dai seama că nu mai poate rămâne în seara asta aici, nu ?

Rennie nu se gândise la asta, dar spuse :

– O să găsim noi o soluție. Are prieteni în oraș.

Kent se îndreptă spre ușa din față și o descuie.

– Plec, acum. Mulțumesc pentru clipele petrecute în această seară.

Rennie părea că amorțise din pricina durerii și a ușurării pe care o resimțise după aceea.

Kent îi șopti la ureche.

– Știu că nu vrei să mă duc să-l iau pe Adrian de la spital, mâine. Probabil că n-ai vrea să dau nici măcar un telefon, dar mă tem că o voi face. Pe curând.

Rennie era istovită. Îi dădu permisiunea lui Michael să folosească mașina, îi spuse noapte bună, mâncă o salată, după care se duse la culcare.

Se trezi în zori, iar primul ei gând fu pentru Adrian. Oare dormise bine ? Mâncase ceva ? Parcă trecuse o veșnicie de ieri de dimineață până acum. Casa i se părea goală fără el. Era tot ce avea.

La prânz, Michael se întoarse și nu peste mult timp se duseră amândoi la spital.

În afară de cearcănele pe care le avea sub ochi și de cele două umflături de la gât, Adrian arăta normal, dar nu avea permisiunea de a merge pe jos la mașină. Sora medicală spusese cu fermitate că trebuie să aibă mare grijă cel puțin o săptămână. Nu mai avea otravă în el, dar era vlăguit.

Vreo două zile, Adrian zăcu în pat. Kent veni și stătu de vorbă cu el. Vestea că fusese mușcat de un șarpe se răspândise destul de repede, pentru că nu peste mult timp îl vizită judecătorul, care-i aduse niște cărți. Domnul Morgan a înfruntat praful și polenul pentru a

vorbi cu Adrian despre bibliotecă și pentru a face liste de cărți valoroase.

Adrian era din nou pe picioare de vreo câteva zile, când Rennie îi aminti că perioada de două săptămâni pe care i-o dăduseră cei din Cape Town se apropia de sfârșit.

Amâna în continuare să ia o decizie în această privință, deși gândurile numai acolo-i stăteau.

De când nu mai putea să scrie, Michael se ducea în oraș în fiecare dimineață, fie la tenis, fie la bibliotecă.

La vreo cinci zile după accidentul pe care-l suferise Adrian, Rennie pregătise cina și se schimbase. Știa că de când Adrian trebuia să se culce devreme, cina se servea mai devreme.

Se duse în sufragerie, aprinse luminile și goli scrumiera. Când auzi motorul mașinii, spuse : " Era și vremea ".

Michael dădu buzna în sufragerie și o strigă.

– Rennie ! Rennie, a sosit telegrama de la Londra.

– Veștile sunt bune ? O, Michael!

Acesta scoase bucățica de hârtie din buzunar și spuse :

– Citește. Nu-i așa că-i minunat ? Nu-mi vine să cred.

În telegramă se spunea cam așa : " Scriitor de primă clasă. O companie de film e interesată. Vino acasă imediat și termină-ți treaba."

– Nu-i așa că-i uimitor cum se petrec lucrurile? exclamă el. Tocmai vorbeam cu domnul Morgan când un membru al personalului de la poștă a venit și mi-a spus că a sosit o telegramă pentru mine. Mayenga era prea departe pentru ca băiatul s-o aducă în seara asta. Așa încât m-am întors cu el și mi-a dat-o. Am avut probleme cu bateria mașinii, altfel aș fi ajuns mai devreme. Unde e tatăl tău?

– E la el în cameră. Tocmai a făcut baie. Se va bucura foarte mult pentru tine, Michael.

– Sunteți amândoi minunați, spuse el. N-am să uit niciodată ce ați făcut pentru mine și dacă voi avea ocazia, am să și scriu asta.

– Te rog să n-o faci. Ne-ar deranja un asemenea gest. Când vei pleca de la Mayenga ?

– În cel mult o săptămână. Nu prea am multe de luat.

– O să-i spui lui Jackie ?

– Lui Jackie? spuse el încruntându-se. Probabil. Aș vrea să știe că sunt foarte aproape de reușită.

Vestea pe care o primise îl făcu să aibă o efuziune de recunoștință. O luă pe Rennie de mână și spuse :

– M-ai inspirat, Rennie. Nu Jackie, ci tu. Îți mai amintești prima seară petrecută la Gravenburg, când mi-ai spus să fac un plan al romanului ? Iar apoi m-ai invitat să-l cunosc pe tatăl tău și ai acceptat să locuiesc aici. Ce mult mi-aș dori să găsesc o cale prin care să-ți mulțumesc. Cu adevărat.

– Să-mi trimiți un exemplar al romanului, spuse Rennie zâmbind.

Pe neașteptate, își puse brațele în jurul taliei ei și o sărută.

Rennie îl privi ironic. Kent ar fi insinuat același lucru. Kent ! Acesta se afla pe verandă, privind-i cu un calm necruțător. După care plecă.

Rennie se desprinse din brațele lui Michael și se duse după el.

– Kent !

Acesta era deja pe potecă.

– Kent, așteaptă !

Acesta se opri.

– Spune !

– Michael e foarte bucuros. Romanul lui a fost accepat.

– Felicitări ! spus el pe un ton neutru. Tuturor. Am venit să-l văd pe Adrian, dar poți să-i transmiți tu un mesaj din partea mea. Spune-i că mâine dimineață mă mut în susul apei pentru a curăța plantația. Maxwell îl va putea ajuta, dacă va avea nevoie.

– O să lipsești mult ?

– Două sau trei săptămâni.

– Tot timpul ?

– S-ar putea să vin la sfârșit de săptămână, pentru partidele de polo.

– O, spuse Rennie, făcând un pas înapoi văzându-i privirea de oțel. O să-i transmit mesajul tău.

– Mulțumesc. Noapte bună.

Rennie se întoarse în sufragerie și puse masa. Nu peste mult timp își făcu apariția Adrian.

– Cred că mi-a revenit pofta de mâncare.

– Ai aflat vestea de la Michael? O să fie publicat.

– Chiar așa ?

– O să ți-o spună chiar el.

Adrian citi telegrama și-l felicită pe Michael.

– E o zi mare, Michael. Aș fi vrut să fi avut niște șampanie, ca să sărbătorim.

– Nu cred că m-aș fi descurcat fără ajutorul tău, Adrian.

– Prostii.

Rennie nu mai asculta ce discutau cei doi bărbați. Aduse budinca, după care-și bău paharul de vin.

Când se duse să se culce, și-ar fi dorit să poată plânge. Dar nu putea. Sufletul ei era prea copleșit de disperare.

Capitolul 10

Așa cum bănuise Rennie, tatăl ei pregătise deja un răspuns referitor la turneul de conferințe, propusese un set de zece prelegeri și își depusese candidatura pentru postul permanent oferit de colegiu.

– Ești sigur că vrei să renunți la Mayenga ?

– Destul de sigur. Nu mă mai simt bine aici. Dacă nu reușim

s-o vindem înainte de a pleca, am să dau ordin să fie menținută curată și aerisită, așa încât să facă o bună impresie asupra posibililor cumpărători.

– Crezi că te vei simți bine, odată stabilit pe coastă ? Trebuie să fiu sigură de asta

– N-am fost întotdeauna fericiți împreună ? S-ar putea chiar să mă întorc la vechea mea îndeletnicire și să-mi găsesc o slujbă într-o bibliotecă.

– S-ar putea să fim nevoiți să locuim într-unul din cartierele studențești, printre profesori. Cum îți place?

– Îmi place foarte mult.

Dar oare mai conta unde anume locuiește, atâta vreme cât era la mare distanță de Kent și avea ce să lucreze ?

– Așadar, ești de acord cu trimiterea acestei scrisori ?

– Din toată inima, spuse ea cu fermitate.

După ce scrisoarea fusese pusă la poștă, Rennie se simți mai liniștită. Era liniștea celui care luase o decizie. Pentru a nu mai fi nevoiți să plătească onorariu unor agenți imobiliari, redactară ei înșiși un anunț în care arătară avantajele fermei și le cerură să-i contacteze pentru o vizionare.

Imediat după aceea, Rennie se apucă de împachetat.

În timpul ultimei săptămâni, Michael era mai tot timpul plecat. Spuse pe un ton glumeț că o fată de la clubul de tenis era de-a dreptul distrusă de iminenta lui plecare. Îi vorbi apoi lui Rennie despre senzația ciudată pe care o avea în noua lui postură : aceea de persoană foarte cunoscută.

– Mă simt groaznic. Mi-am luat o mulțime de notițe cu privire la felul oamenilor de a reacționa în fața unei persoane care are succes. Parcă nici nu-mi vine să le folosesc.

– Oricum, mă îndoiesc că se vor recunoaște în scrisul tău. O să ai o mulțime de fani în Gravenburg.

– Ce ciudat ! Nu auzisem de locul ăsta înainte de a veni Jackie aici, iar ea venise să te viziteze pe tine.

– Asta-i viața ! Ești un norocos, de vreme ce poți să scrii despre toate astea.

Ce norocos, se gândea ea, să aibă o carieră care-l acapara cu totul.

Ce mult și-ar fi dorit să aibă o profesie care să-i abată gândul de la Kent.

Într-o seară, Michael i-a invitat la masă la un restaurant. Se duseră și Rennie cu tatăl ei. Jackie era și ea prezentă. Era palidă la față și foarte tăcută. Îi zâmbi lui Rennie, dar nu se așeză lângă ea. Nu vorbi cu ea decât la plecare, când se duseseră amândouă într-o cameră să se pudreze.

– Ce mult mi-aș dori să pot da timpul înapoi și să fim din nou la Crăciun, se lamentă ea. Aș da orice să putem fi din nou prietene.

– Orice ? spuse Rennie râzând ușor. Ce extravaganță ! Nu mai suntem fetițele de la colegiul Castledene. Și oricum, tu fiind atât de departe prietenia era aproape imposibilă. Ne-am distrat de câteva ori.

– Nu-i adevărat. Ți-am stricat bucuria. M-am purtat urât, dar nu mi-am dat seama de asta până în ziua aniversării mele, când ai preferat mai degrabă să rămâi acasă decât să închiriezi o rochie pentru a veni la petrecere. Nu te-ai fi comportat așa în urmă cu trei ani. Am mințit, n-am mai dat nici un semn de viață și am încercat să te eclipsez de fiecare dată când am avut ocazia. M-am purtat îngrozitor...

– Te asigur că n-am observat.

– Nici n-aveai cum. Te străduiai să faci totul pentru a-ți ajuta dușmanul cel mai de temut.

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

– Ce mult mi-aș dori să fiu ca tine. Să am curajul de a spune ceea ce gândesc. Ren, te rog să nu-ți faci o idee prea proastă despre mine.

– De parcă s-ar putea întâmpla așa ceva. Nu înțeleg ce e cu tine. Nu mai plânge ! O să-ți strici machiajul.

– Nu-mi pasă. Mă simt atât de abătută.

– Pentru că pleacă Michael ?

– Nu. Pentru că-i rănesc pe oameni, iar lucrul acesta se va întâmpla cât voi trăi. În majoritatea cazurilor, e din vina mea, dar uneori îmi dau și ceilalți o mână de ajutor.

– Gata, Jackie ! Termină !

A doua zi dimineață, Michael se sculă la ora cinci. Închiriase un avion care să-l ducă la Johannesburg în timp util pentru a ajunge la prânz în Anglia. Totul era foarte costisitor, dar se pare că nu mai ținuse seama de asta. O mașină veni să-l ia la șase și jumătate. Își luară rămas-bun pe verandă, locul unde petrecuseră nenumărate momente plăcute.

Lui Rennie îi pieri pofta de mâncare. Plecarea lui Michael era începutul exodului de la Mayenga.

Rennie își petrecu întreaga dimineață dereticând prin casă. După ce serviră ceaiul, Adrian se duse și se așeză la umbra unui copac pentru a citi ceva.

Din casă, Rennie îl auzi la un moment dat scoțând o exclamație. Rennie ieși să vadă ce s-a întâmplat și scoase la rândul ei o exclamație când văzu cine își făcea apariția.

Adela Caton, care părea istovită, păși pe alee. Câteva clipe, Rennie o privi uimită. În cele din urmă, se duse și-i aduse un scaun, poftind-o să se așeze.

– Sunteți bolnavă, doamnă Caton ? Să vă aduc ceva de băut?

– Nu, mulțumesc. Nu sunt bolnavă, ci numai teribil de șocată.

– O cafea ? Sau măcar o ceaşcă de ceai ? insistă Rennie.

– Nu. Rennie, nu ştiu de ce, dar am senzaţia că faci parte din complot. Te rog să fii sinceră şi să-ţi aminteşti că sunt mama lui Jackie. Sufăr îngrozitor. Ţi-a vorbit Jackie despre înspăimântătorul plan pe care-l cocea ?

– Ce... unde e?

– În drum spre Anglia, decretă Adela. Cu tânărul acela nătăfleţ, Michael Rogers.

Lui Rennie i se puse un nod în gât.

– Eşti... sigură ?

– Citeşte ce scrie aici !

Deşi mâinile îi tremurau, Rennie încercă să se calmeze şi citi următoarele :

" Adela, draga mea!

Ştiu foarte bine că vei fi peste măsură de furioasă pe mine, dar nu pot face altfel. Am plecat în această dimineaţă cu Michael Rogers spre Anglia şi am să fac în aşa fel încât biletul acesta să nu-ţi parvină decât la micul dejun. Ce norocoasă sunt că iei micul dejun în cameră, şi nu trebuie să vin în fiecare dimineaţă să te sărut şi să te întreb cum ai dormit.

Eu şi cu Michael ne iubim foarte mult şi ne vom căsători de îndată ce vom ajunge la Londra. Ne cunoaştem de foarte mult timp – Rennie ştie asta şi-ţi va explica – şi a venit după mine în Africa de Sud.

Am ştiut că n-am să mai scap de el. M-am înscris în clubul de tenis nu pentru că doream să fac mişcare, ci pentru că Michael era şi el înscris şi puteam să ne întâlnim mai des.

N-a spus nimic în privința lui Kent, tocmai pentru că știa că atâta timp cât tu erai ferm convinsă că mă voi căsători cu el, vom rămâne în Gravenburg. Puteam în acest fel să mă întâlnesc cu Michael. M-am comportat foarte urât cu tine, dar știu că mă vei ierta până la urmă. N-am greșit cu nimic iubindu-l pe Michael.

Da, l-am rugat pe tata să nu vină la aniversarea majoratului meu tocmai pentru că mi-era teamă că ai să -i forțezi mâna lui Kent, iar Michael nu era pregătit să mă ia.

Spune-i te rog lui Rennie că Michael a vrut să-i spună de la bun început tot adevărul, dar mi-era prea teamă, așa încât nu l-am lăsat s-o facă. Credeam că mă va dezproba că-l folosesc pe Kent și mă va obliga să fiu cinstită.

L-am pus pe Michael să-și joace rolul până la capăt, deoarece era mai sigur. Nici nu vreau să mă gândesc la ce va crede Kent despre mine, dar e vina ta că l-am convins că-mi place de el. Trebuie să recunoti asta.

Am să-i scriu o scrisoare tatei și dacă refuză să ne ajute, o să ne descurcăm singuri. Pentru prima dată, am învățat că banii nu sunt totul. Du-te în Cape Town. Sunt sigură că tata are nevoie de tine, așa cum și tu ai nevoie de el. Draga ta Jackie. "

De-abia își ridică privirea din scrisoare, că Adela o și întrebă :

– Ia spune, ce părere ai?

– Erau îndrăgostiți, zise ea pe un ton confuz. Jackie și Michael !

– Dar e o prostie! exclamă Adela. Cum se poate îndrăgosti de un scriitor fără o lețcaie ?

– Acum n-are nici o lețcaie, dar a scris o carte și...

– Da, am auzit. O carte despre Africa de Sud.

Jackie mi-a vorbit despre asta abia ieri, dar n-am bănuit niciodată... N-o să-i poată oferi standardul de viață cu care e obișnuită. Dacă li se permite să se căsătorească, și-a stricat viața.

– Iubirea nu distruge, ci leagă și mai puternic, spuse pe un ton potolit Rennie. Jac va fi alături de el atâta vreme cât trăiesc unul pentru celălalt și plănuiesc un viitor împreună.

– Ce-a vrut să spună prin faptul că-l cunoaște de foarte mulți ani. Le-ai făcut cunoștință ?

Rennie începu să-i vorbească despre prietenia care se înfiripase între ei, datorită mijlocirii făcute de Eunice Desmond.

– Jackie n-a fost obișnuită cu greutățile. Ascultă ce-ți spun! Peste un an, vor fi divorțați.

– Nu-i adevărat ! Michael va ști s-o protejeze și, oricum, Jackie poate da dovadă, când vrea, de același curaj ca și tine.

Vorbele flatante ale lui Rennie își făcură efectul. Adela se ridică de pe scaun și spuse :

– Mă duc la Cape Town imediat. Soțul meu o să fie distrus, dacă scrisoarea lui Jackie ajunge înaintea mea.

În timpul conversației, Adrian făcu mari eforturi să nu intervină. Când Adela plecă, fără a spune o vorbă de rămas-bun, acesta se încruntă.

Abia după ce mașina porni, spuse :

– O furtună într-un pahar cu apă. Dar femeilor le place la nebunie asta.

După o scurtă pauză, adăugă :

– De ce ai fost atât de uimită când ai aflat de Jackie și de Michael ? Era evident că se potriveau.

Dar nu văd legătura dintre ea și Kent.

– Ținea la Jackie. Cel puțin la început, înainte de apariția lui Michael, se lăuda peste tot cu relația pe care o avea cu Kent. Știi cât de seducătoare poate fi Jackie când vrea. A făcut totul pentru a-l cuceri pe Kent, în primul rând pentru că-și dorea să fie curtată de un asemenea bărbat, iar apoi pentru a o păcăli pe Adela. O să primească o lovitură puternică.

– Mai bine s-o primească acum, decât mai târziu. Jackie nu era genul de femeie care să se potrivească unui silvicultor.

Rennie dezlegă abia acum misterul comportării ciudate a lui Jackie din seara anterioară.

Voia să arate că-i pare rău, evident în felul ei, dar rezolvarea problemei revenea celorlalți.

Peste vreo săptămână și jumătate, în timp ce Adrian stătea undeva la umbră și citea o carte, auzi poatra scârțâind și când ridică privirea îl zări pe Kent apropiindu-se.

– Te-ai întors, așadar, din sălbăticie, tinere. Cum e pădurea ?

– Așa și așa. Cum te simți după mușcătura aceea de șarpe?

– Bine. După cum vezi, duc o viață de huzur. Ai auzit, nu-i așa, că plecăm de la Mayenga ?

– Numai azi-dimineață. Maxwell mi-a trimis o scrisoare și niște ziare. Am venit pentru anunț. Ai avut oferte până acum ?

– Nu încă. Oamenii se pare că nu prea au bani. Cred că o să mă adresez unor agenți. Costă bani, dar merită.

– Consideră ferma ca și vândută. Spune prețul și-ți dau banii imediat.

– Alt pământ? Ce faci cu el?

– O să plantez lămâi și o să angajez pe cineva care să aibă grijă de casă.

– Bine. Dacă-ți dorești foarte mult această fermă, e a ta.

– O să discutăm mâine despre bani. Ce face Rennie?

– Călărește pe câmpuri.

– Ce planuri are ? Se căsătorește cu Rogers ? Cred că ți-ai dat seama că e îndrăgostită de el.

– Cine, Rennie ? Ce idee ciudată ! Michael e un bărbat plăcut, dar nu i se potrivește lui Rennie.

– De unde știi tu ? Ce știi despre fiica ta ? zise el pe un ton furios.

– Știu suficient încât să fiu sigur că nu e îndrăgostită de Michael Rogers.

– Îmi pare rău, dar uneori am senzația că nu prea știi pe ce lume trăiești. Bănuiala mea e că de îndată ce va termina romanul o va cere în căsătorie.

– Atunci, nu te pricepi deloc la lucrurile de genul ăsta, Kent. Jacqueline Caton a plecat cu Michael la Londra pentru a-i deveni soție. Ești mulțumit ?

– Dacă nu era îndrăgostită de el, de ce mi-a trimis tabloul înapoi? spuse el după o bună bucată de timp. Darul meu era la fel de frumos ca al lui. Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu...

– Habar n-am despre ce vorbești, îl întrerupse Adrian râzând. Dar cred că ești furios pe Rennie pentru că ține la independența ei. N-ai decât să vorbești cu ea.

– Așa am să fac. Pot să iau calul tău? Nu-ți face griji, ți-l înapoiez teafăr.

Când o găsi în sfârșit pe Rennie, Kent avu nevoie de ceva timp, înainte de a putea vorbi. În cele din urmă, spuse :

– Voiai să pleci fără să dai ochii cu mine?

– Nu prea cred.

– Dar nu ești sigură.

– Despărțirile sunt întotdeauna dureroase.

– Răspunde-mi, te rog, la o singură întrebare : Ai fost îndrăgostită de Michael Rogers ?

– Îndrăgostită de Michael Rogers ? zise ea uluită. Niciodată. Cum de ți-a venit această idee ?

– Ați stat atâta timp sub același acoperiș.

– Dar cred că ți-ai dat seama că nu e decât un chiriaș.

– Dar perlele acelea cum au ajuns la tine în geantă?

– Nu erau ale mele, trebuia să le restitui lui Michael. Din partea lui Jackie.

– Și sărutul din seara aceea ?

– Cred că era un semn de gratitudine din partea lui Michael.

– Mie mi s-a părut nesfârșit. Îmi venea să vă strâng pe amândoi de gât. Dar acum nu mai poți fugi. Ai să renunți la independența ta și ai să te căsătorești cu mine.

O cuprinse în brațe și-i spuse:

– Micuțo! N-are de ce să-ți fie teamă!

– Știu și eu? Vrei să te căsătorești cu mine numai pentru că sunt maleabilă.

– Maleabilă? N-aș spune așa ceva. Ești tare încăpățânată. O să am mari probleme cu tine.

Când se întoarseră la fermă, se făcuse deja seară.

Se plimbară prin livadă, îmbrățișați.

Rennie începu să-l sărute pe gât, exact în locul în care avea acea cicatrice.

– Doream de foarte mult timp să fac asta, spuse ea încetișor.

Pentru prima dată, Kent nu știu ce să spună. Tot ce putu să facă, fu s-o strângă la piept și s-o sărute aproape sălbatic.

Sfârșit